

www.virtual-project.eu

KASS MORGAN

NEMIRA
YOUNG
ADULT

KASS MORGAN a studiat literatura la Brown University, după care și-a continuat studiile la Oxford. Locuiește în Brooklyn, New York. Lucrează ca editor și printre preferințele ei de lectură se află romanele SF și proza victoriană. Continuarea romanului *Cei 100*, intitulată *Day 21*, s-a publicat în anul 2014, iar al treilea volum din serie, *Homecoming*, a apărut în 2015. *Cei 100* a fost ecranizat în serialul omonim de mare succes, produs de Warner Bros și CBS Television Studios.

Titlul original: *The 100* (2013)

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2015

*Părinților și bunicilor mei,
cu dragoste și recunoștință*

1. Clarke

Ușa se deschise, iar Clarke știu că venise vremea să moară.

Ochii i se fixară pe cizmele gardianului și se pregăti pentru un val de frică, de panică disperată. Dar, când se ridică în coate, dezlipindu-și cămașa de patul ud de transpirație, nu simți decât ușurare.

Fusese transferată într-o celulă de o persoană, după ce atacase un gardian, dar pentru ea nu exista izolare. Auzea voci peste tot. Strigau la ea din colțurile încăperii întunecate. Umpleau liniștea dintre bătăile inimii ei. Țipau din cele mai adânci cotloane ale minții ei. Nu voia să moară, dar dacă acela era singurul mod de a face vocile să tacă, atunci era pregătită s-o facă.

Fusese închisă pentru înaltă trădare, dar adevărul era mult mai rău decât și-ar fi putut imagina cineva. Chiar dacă, printr-o minune, ar fi fost iertată la apel, nu ar fi existat cu adevărat o grațiere. Amintirile ei erau mai insuportabile decât pereții oricărei celule.

Gardianul își drese glasul și își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Deținut numărul 319, te rog să te ridici.

Era mai tânăr decât se așteptase, iar uniforma atârna lejer pe trupul slab, lucru care trăda faptul că era proaspăt recrut. Câteva luni de rații militare nu erau suficiente pentru a alunga spectrul foametei care bântuia pe navele spațiale ale Coloniei: Walden și Arcadia.

Clarke trase adânc aer în piept și se ridică în picioare.

— Întinde mâinile, îi zise el și scoase o pereche de cătușe metalice din buzunarul uniformei albastre.

Clarke se înfioră când pielea lui o atinse pe a ei. Nu mai văzuse niciun om de când o aduseseră în noua celulă, cu atât mai puțin să fi atins vreunul.

— Sunt prea strânse? o întreabă, tonul aspru fiind îmblânzit de o notă de simpatie, lucru care o făcu să simtă o strângere de inimă.

Trecuse atât de mult de când nimeni în afară de Thalia – fosta ei colegă de celulă și singura ei prietenă din întreaga lume – nu îi mai arătase compasiune.

Scutură din cap.

— Așază-te pe pat. Doctorul e pe drum.

— O vor face aici? întreabă Clarke cu voce răgușită, iar cuvintele ieșiră greu.

Dacă un doctor era pe drum, însemna că renunțaseră să o judece din nou. Nu era surprinsă. Potrivit legilor Coloniei, adulții erau executați imediat după condamnare, iar minorii erau închiși până când împlineau optsprezece ani și li se dădea o ultimă șansă de a se apăra. Dar în ultima vreme oamenii erau executați la câteva ore după procesele pentru infracțiuni care, cu câțiva ani în urmă, ar fi fost iertate.

Totuși, era greu de crezut că o vor face în celula ei. Într-un fel, abia așteptase o ultimă plimbare până la spital, unde petrecuse atât de mult timp, pe durata stagiaturii – o ultimă șansă de a mai simți ceva familiar, chiar și doar mirosul dezinfectantului și zumzetul sistemului de ventilație –, înainte de a-și pierde pentru totdeauna abilitatea de a simți.

Gardianul vorbi fără să o privească în ochi:

— Trebuie să te așezi.

Clarke făcu câțiva pași mici și se așeză încordată pe marginea patului îngust. Deși știa că izolarea deforma perceperea timpului, era greu de crezut că stătuse acolo – singură – aproape șase luni. Anul pe care îl petrecuse cu Thalia și cu a treia colegă de celulă, Lise, o tipă nesuferită, care zâmbise pentru prima dată când o luaseră de acolo pe Clarke, i se păruse o eternitate. Dar nu exista o altă explicație. În ziua aceea probabil că împlinea optsprezece ani și singurul cadou care o aștepta era o seringă care avea să-i paralizeze mușchii, până când inima ei avea să se oprească. După aceea, trupul ei lipsit de viață avea să fie abandonat în spațiu, după cum era obiceiul în Colonie, lăsat să plutească la nesfârșit prin galaxie.

În ușă apăru o siluetă și un bărbat înalt și zvelt intră în celulă. Deși părul gri care îi ajungea până la umeri îi acoperea parțial ecusonul de pe gulerul halatului alb, Clarke nu avea nevoie să îl vadă pentru a ști că era consultantul medical principal al Consiliului. Își petrecuse partea mai bună a anului dinaintea condamnării pe lângă dr. Lahiri și nici nu mai știa numărul orelor în care stătuse lângă el în timpul operațiilor. Cealaltă stagiară o invidiase și se plânsese de nepotism, când aflase că dr. Lahiri era unul dintre prietenii cei mai apropiați ai tatălui său. Cel puțin fusese, înainte ca părinții ei să fie executați.

— Bună, Clarke, zise el amabil, de parcă s-ar fi salutat în sala de mese a spitalului, nu într-o celulă. Cum te simți?

— Mai bine decât o să fiu peste câteva minute, presupun.

Dr. Lahiri obișnuia să zâmbească la umorul negru al lui Clarke, dar de data aceasta tresări și se întoarse spre celălalt bărbat.

— Poți să îi desfaci cătușele și să ne lași un moment, te rog?

Gardianul se foi.

— N-ar trebui să o las nesupravegheată.

— Poți să aștepți chiar lângă ușă, afară, zise dr. Lahiri, cu un calm exagerat. E o fată de șaptesprezece ani, neînarmată. Cred că o să pot ține lucrurile sub control.

Gardianul evită privirea lui Clarke, în timp ce îi scotea cătușele. Dădu scurt din cap către dr. Lahiri și ieși.

— Vrei să spui că sunt o fată neînarmată, de optsprezece ani, zise Clarke și se forță să zâmbească. Sau ai devenit unul dintre acei oameni de știință zăpăciți, care niciodată nu știu ce an e?

Așa fusese tatăl ei. Uitase să programeze luminile circadiene din apartamentul lor și ajunsese să lucreze la 0400, prea absorbit de cercetările lui pentru a observa că holurile navei erau pustii.

— Încă ai șaptesprezece ani, Clarke, îi zise dr. Lahiri, pe tonul acela calm și lent pe care, de obicei, îl rezerva pacienților care se trezeau după operație. Ai stat la izolare trei luni.

— Atunci ce cauți aici? întrebă ea, fără să-și poată masca panica din voce. Legea spune că trebuie să aștepți până împlinesc optsprezece.

— A intervenit o schimbare de planuri. Doar atât sunt autorizat să-ți spun.

— Adică ești autorizat să mă execuți, dar nu și să vorbești cu mine?

Își aminti cum îl privise pe dr. Lahiri în timpul procesului părinților ei. La vremea aceea, interpretase zâmbetul de pe fața lui ca pe o expresie a dezaprobării a ceea ce se întâmpla, dar acum nu mai era sigură. Nu le luase apărarea. Nimeni nu o făcuse. Pur și simplu, stătuse acolo în tăcere, în timp ce Consiliul decisese că părinții ei – doi dintre cei mai buni oameni de știință de pe Phoenix – încălcaseră Doctrina Gaia, legile stabilite după Cataclism care urmăreau să asigure supraviețuirea rasei umane.

— Și părinții mei? I-ai omorât și pe ei?

Dr. Lahiri închise ochii, de parcă vorbele lui Clarke se transformaseră din sunete în ceva vizibil. Ceva grotesc.

— N-am venit să te omor, zise el încet.

Deschise ochii, apoi făcu semn spre scaunul de la căpătâiul patului.

— Pot?

Clarke nu răspunse, iar dr. Lahiri se așeză cu fața spre ea.

— Pot să îți văd brațul, te rog?

Clarke simți o strângere în piept și se forță să respire. Mințea. Era crud și mincinos, dar tot avea să se termine într-o clipă. Întinse brațul spre el. Dr. Lahiri băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o batistă care mirosea a antiseptic. Clarke se înfioră când îi șterse brațul cu ea.

— Nu-ți face griji. Nu o să doară.

Clarke închise ochii.

Își aminti privirea plină de durere pe care i-o aruncase Wells când gardienii o escortaseră afară din sălile Consiliului. Deși furia care amenințase să se dezlănțuie în timpul procesului se consumase de mult timp, amintirea lui Wells stârni un nou val de căldură și de pulsații prin corpul ei, ca o stea care murea și care scliffea pentru ultima dată, înainte să dispară în neant.

Părinții ei erau morți și era doar vina lui.

Dr. Lahiri îi prinse brațul, iar degetele lui îi căutară vena.

Ne vedem în curând, mamă și tată.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Asta era. Clarke trase aer în piept, când simți o ciupitură pe interiorul încheieturii.

— Gata. Ești pregătită.

Ochii lui Clarke se deschiseră brusc. Privi în jos și văzu o brățară metalică prinsă de brațul ei. Își trecu degetul peste ea și tresări când simți de parcă o grămadă de ace micuțe i-ar fi apăsât pielea.

— Ce e asta? Întrebă speriată și se trase de lângă el.

— Relaxează-te! îi zise cu un calm enervant. Este un transponder al funcțiilor vitale. Îți va înregistra respirația și compoziția sângelui și va strânge tot felul de informații utile.

— Utile pentru cine? Întrebă Clarke, deși intuia care era răspunsul, după nodul pe care începea să îl simtă în stomac.

— S-au făcut niște descoperiri importante, zise dr. Lahiri, de parcă era o imitație a tatălui lui Wells, cancelarul Jaha, când ținea unul dintre discursurile lui cu ocazia Zilei

Comemorării.

— Ar trebui să fii mândră. Totul e datorită părinților tăi.

— Părinții mei au fost executați pentru trădare.

Dr. Lahiri o privi dezaprobator. Cu un an în urmă, ar fi făcut-o pe Clarke să se facă mică de rușine, dar acum continuă să îi susțină privirea.

— Nu strica asta, Clarke. Ai șansa să faci lucrurile cum trebuie, să te revanșezi pentru crima îngrozitoare a părinților tăi.

Se auzi un pocnet înfundat, când pumnul lui Clarke intră în contact cu fața doctorului, urmat de o bufnitură, când capul lui se lovi de perete. În clipa următoare, apărură gardianul și îi răsuci mâinile la spate.

— Sunteți bine, domnule?

Dr. Lahiri se ridică încet și își frecă bărbia, privind-o pe Clarke cu un amestec de furie și amuzament.

— Cel puțin știm că o să te descurci cu ceilalți deținuți când o să ajungi acolo.

— Să ajung acolo? mormăi Clarke, încercând să se elibereze din strânsoarea gardianului.

— Evacuăm centrul de detenție astăzi. O sută de deținuți norocoși primesc șansa de a face istorie. Colțurile gurii i se răsuciră într-un rânjel. Pleci pe Pământ.

2. WELLS

Cancelarul îmbătrânise. Deși trecuseră mai puțin de șase săptămâni de când Wells nu-și mai văzuse tatăl, arăta cu câțiva ani mai în vârstă. La tâmpile îi apăruseră noi fire cărunte, iar liniile din jurul ochilor se adânciseră.

— O să-mi spui, în sfârșit, de ce ai făcut-o? întrebă cancelarul cu un oftat obosit.

Wells se foi pe scaun. Simțea cum adevărul încerca să-și croiască drum spre buzele lui. Ar fi dat orice să șteargă dezamăgirea de pe fața tatălui său, dar nu putea să riște – nu înainte de a afla dacă planul lui nechibzuit chiar funcționase. Îi evită privirea, uitându-se în jur și încercând să memoreze obiectele pe care era posibil să le vadă pentru ultima dată: scheletul de vultur cocoțat pe o cutie de sticlă, cele câteva tablouri care supraviețuiseră incendiului de la Luvru și pozele frumoaselor orașe moarte ale căror nume nu încetau să îi dea fiori.

— A fost o provocare? Încercai să te dai mare în fața prietenilor tăi? vorbi cancelarul pe același ton jos, calm, pe care îl folosea în timpul întrunirilor Consiliului, apoi ridică o sprânceană, pentru a-i face semn că era rândul lui să vorbească.

— Nu, domnule.

— Ai fost lovit de vreun acces de nebunie temporară? Erai drogat?

Se simțea o notă de speranță slabă în vocea lui, pe care, în alte împrejurări, Wells ar fi găsit-o amuzantă. Dar nu era nimic amuzant în privirea tatălui său, doar o combinație de oboseală și confuzie, pe care Wells nu o mai văzuse de la înmormântarea mamei lui.

— Nu, domnule.

Wells simți o pornire trecătoare de a atinge brațul tatălui său, dar ceva, în afară de cătușele care îi țineau încheieturile, îl împiedică să se întindă peste birou. Nici măcar atunci când se întâlniseră lângă portalul de ieșire, să-și ia ultimul rămas-bun tăcut de la mama lui, nu reușiseră să umple spațiul de câțiva centimetri dintre umerii lor. De parcă Wells și tatăl lui erau doi magneți, iar încărcătura de durere din ei îi făcea să se respingă.

— A fost un fel de declarație politică?

Tatăl lui tresări ușor, de parcă gândul acela l-ar fi lovit fizic.

— Cineva de pe Walden sau de pe Arcadia te-a pus să faci asta?

— Nu, domnule, zise Wells, luptându-se cu indignarea.

Părea că tatăl său își petrecuse ultimele șase săptămâni încercând să-l transforme pe Wells într-un fel de rebel, să-și reprogrameze amintirile pentru a-l ajuta să înțeleagă de ce fiul său – fost student eminent, iar acum cel mai bine cotate cadet – comisese cea mai cunoscută infracțiune din istorie. Dar nici măcar adevărul nu ar fi diminuat confuzia tatălui său. Pentru cancelar, nimic nu putea justifica incendierea Copacului Raiului, arborele care fusese adus pe Phoenix chiar înainte de Exod. Totuși, pentru Wells, nu fusese o alegere. Odată ce descoperise că Clarke era una dintre cei o sută trimiși pe Pământ, trebuise să facă ceva pentru a li se alătura. Și, ca fiu al cancelarului, doar o astfel de infracțiune l-ar fi trimis în detenție.

Wells își aminti cum mergea prin mulțime, la ceremonia din Ziua Comemorării, simțind greutatea sutelor de ochi asupra sa, mâna tremurându-i când scosesse bricheta

din buzunar și când aprinsese scânteia care sclipise scurt în întuneric. Pentru o clipă, toată lumea se holbase în tăcere, când flăcările cuprinseseră copacul. Chiar și în haosul iscat de năvala gardienilor, toți îl recunoscuseră.

— Ce naiba a fost în capul tău? întrebă cancelarul, privindu-l și nevenindu-i să creadă. Puteai să dai foc la tot locul și să omori pe toată lumea.

Era mai bine să mintă. Tatălui său i-ar fi fost mai ușor să creadă că Wells răspunsese unei provocări. Sau poate că ar fi trebuit să încerce să pretindă că fusese drogat. Oricare dintre aceste scenarii ar fi fost mai ușor acceptat de cancelar decât adevărul – că riscase totul pentru o fată.

Ușa spitalului se închise în urma lui, dar zâmbetul lui Wells rămase înghețat, de parcă efortul pe care îl făcuse pentru a înălța colțurile buzelor îi afectase mușchii feței. Prin ceața medicamentelor, probabil, mama lui crezuse că zâmbetul lui era real și asta era tot ce conta. Ținuse mâna lui Wells, în timp ce minciunile curgeau din el, multe, dar nevinovate. *Da, eu și tata ne înțelegem bine.* Nu era nevoie să știe că ei doi abia dacă schimbaseră mai mult de două vorbe timp de câteva săptămâni. *Când te vei face bine, vom termina Declinul și căderea Imperiului Roman.* Amândoi știau că ea nu avea să ajungă niciodată la ultimul volum.

Wells ieși din spital și traversă puntea B, care era pustie. La ora aceea, cei mai mulți oameni erau fie la seminarii, fie la muncă sau la Schimb. El ar fi trebuit să fie la ora de istorie, în mod normal, materia lui preferată. Mereu îi plăcuseră poveștile despre vechile orașe, precum Roma și New York, al căror triumf orbitor era egalat doar de prăbușirea lor. Dar nu putea petrece două ore înconjurat de aceiași colegi care îi umpluseră mesageria cu mesaje de simpatie vagi, neplăcute. Singura persoană cu care putea vorbi despre mama lui era Glass, dar ea fusese ciudat de distantă în ultima vreme.

Wells nu știa sigur cât timp stătuse în fața ușii, înainte să-și dea seama că ajunsese la bibliotecă. Permise scannerului să-i treacă peste ochi și așteptă semnalul, apoi își puse degetul mare pe suport. Ușa se deschise suficient cât să se strecoare înăuntru, apoi se trânti cu o bufnitură, de parcă îi făcuse o mare favoare.

Wells expiră, iar liniștea și umbrele îl înconjurară. Cărțile care fuseseră aduse pe Phoenix înainte de Cataclism erau ținute în cutii înalte, lipsite de oxigen, care încetineau mult procesul de deteriorare, motiv pentru care trebuiau citite acolo și scoase din ele doar timp de câteva ore, de fiecare dată. Încăperea enormă era ferită de lumina zilei, într-o stare de continuu clarobscur.

Atât cât își amintea, el și mama lui își petreceau cândva serile acolo, ea îi citea cu voce tare, când era mic, după care citeau unul lângă altul, când mai crescuse. Dar, pe măsură ce boala ei progresase, iar durerile de cap se înrăutățiseră, începuse să îi citească el. Tocmai ajunsese la volumul doi din *Declinul și căderea Imperiului Roman*, în seara dinaintea internării ei.

Trecu pe culoarele înguste, spre secțiunea de Limba engleză, apoi spre Istorie, care era într-un colț întunecos. Colecția era mai mică decât ar fi trebuit. Primul guvern colonial pregătise totul ca textul digital să fie încărcat pe Phoenix, dar vreo sută de ani mai târziu un virus ștersese mare parte din arhivele digitale și singurele cărți rămase

fuseseră cele din colecțiile private – moșteniri transmise de la primii coloniști către descendenții lor. Pe parcursul ultimului secol, multe dintre ele fuseseră donate bibliotecii.

Wells se ghemui, puse degetul mare pe încuietoare, iar sticla se trase cu un sâsâit, deschizând cutia vidată. Se întinse să ia *Declinul și căderea*, dar se opri. Voia să citească mai departe, astfel încât să îi poată povesti mamei lui, dar asta ar fi fost ca și cum s-ar fi dus în salonul ei cu placa memorială dedicată ei și i-ar fi cerut să îi spună ce să scrie pe ea.

— Nu trebuie să lași cutia deschisă, zise o voce din spatele lui.

— Da, mulțumesc, zise Wells, mai dur decât intenționase.

Se ridică în picioare și se întoarse. O fată care i se părea cunoscută se uita la el. Era stagiara de la spital. Wells simți un val de furie față de acel amestec de lumi. Biblioteca era locul unde se ducea să uite de mirosul greșos de antiseptic, de sunetul scos de aparatul de monitorizare a inimii, care părea mai degrabă o numărătoare inversă spre moarte.

Fata făcu un pas în spate și își înălță capul, iar părul blond îi căzu într-o parte.

— O, tu ești!

Wells se pregăti pentru primul semn de recunoaștere și pentru mișcările rapide ale ochilor ei, care ar fi însemnat că deja intrase în legătură cu prietenii, prin implantul de pe cornee. Dar privirea fetei se fixă pe el, de parcă s-ar fi uitat direct în creierul lui și ar fi dat la o parte straturile, pentru a ajunge la toate gândurile pe care Wells le ascunsese intenționat.

— Nu voiai cartea aceea?

Făcu semn din cap spre raftul unde era *Căderea și declinul*.

Wells scutură din cap.

— O s-o citesc altă dată.

Ea rămase tăcută pentru o clipă.

— Cred că ar trebui să o iei acum.

Bărbia lui Wells se încordă, dar nu zise nimic, iar ea continuă.

— Te-am mai văzut aici cu mama ta. Ar trebui să i-o duci.

— Doar pentru că tata conduce Consiliul, nu înseamnă că eu trebuie să încalc o lege de trei sute de ani, zise el și lăsă doar o urmă de condescendență să-i umbrească tonul.

— Cartea nu o să pățească nimic în câteva ore. Se exagerează cu efectul aerului.

Wells ridică o sprânceană.

— Se exagerează și cu puterea scannerului de la ieșire?

Existau scanere la majoritatea ieșirilor din locurile publice de pe Phoenix, care puteau fi programate pentru orice. În bibliotecă, scannerul monitoriza compoziția moleculară a oricărei persoane care pleca, pentru a se asigura că nimeni nu ieșea cu o carte în mână sau sub haine.

Un zâmbet clipi pe fața ei.

— M-am gândit la asta cu mult timp în urmă.

Privi peste umăr, spre coridorul întunecat dintre cutiile cu cărți, băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de material gri.

— Împiedică scannerul să detecteze celuloza din hârtie.

I-l întinse.

— Poftim. Ia-l.

Wells făcu un pas înapoi. Posibilitatea ca fata aceea să încerce să-l facă de râs era mult mai mare decât ciudăţenia de a avea ascuns în buzunar un material magic.

— De ce ai asta la tine?

Ea ridică din umeri.

— Îmi place să citesc în alte locuri.

Când el nu zise nimic, îi zâmbi şi îi întinse cealaltă mână.

— Dă-mi cartea. O scot eu şi ţi-o duc la spital.

Wells se surprinse întinzându-i volumul.

— Cum te cheamă?

— Să ştii cui să-i fii veşnic îndatorat?

— Să ştiu pe cine să dau vina când voi fi arestat.

Fata puse cartea sub braţ, apoi întinse mâna.

— Clarke.

— Wells, zise el şi îi luă mâna.

Zâmbi şi, de data aceea, nu îl duru.

— Abia au reuşit să salveze copacul.

Cancelarul se uita la Wells de parcă ar fi căutat un semn de remuşcare sau de încântare – orice l-ar fi ajutat să înţeleagă de ce fiul său încercase să dea foc singurului copac evacuat de pe planeta lor devastată.

— Unii dintre membrii Consiliului au vrut să te execute pe loc. Abia am reuşit să-ţi salvez viaţa, convingându-i să te trimită pe Pământ.

Wells răsuflă uşurat. Erau mai puţin de 150 de minori în detenţie, aşa că presupusesese că îi vor lua pe toţi adolescenţii, dar până în clipa aceea nu fusese sigur că avea să fie trimis în misiune.

Ochii tatălui său se făcură mari de surpriză, când înţelese.

— Asta ai vrut, nu-i aşa?

Wells aprobă din cap.

Cancelarul făcu o grimasă.

— Dacă aş fi ştiut că eşti disperat să vezi Pământul, aş fi putut aranja uşor să mergi cu a doua expediţie. După ce am fi stabilit că era sigur.

— Nu am vrut să aştept. Vreau să merg cu primii o sută.

Ochii cancelarului se îngustară uşor, analizând faţa impasibilă a lui Wells.

— De ce? Dintre toţi oamenii, tu ştii care sunt riscurile.

— Cu tot respectul, tu eşti cel care a convins Consiliul că iarna nucleară s-a terminat. Tu ai spus că e sigur.

— Da. Suficient de sigur pentru o sută de infractori condamnaţi, care aveau să moară oricum, zise cancelarul cu un amestec de superioritate şi scepticism în voce. Nu am vrut să spun că e sigur pentru fiul meu.

Furia pe care Wells se străduise să o reprime izbucni, reducându-i sentimentul de

vină. Scutură mâinile, astfel încât cătușele zornăiră.

— Presupun că sunt unul dintre ei acum.

— Mama ta nu ar vrea să faci asta, Wells. Doar pentru că îi plăcea să viseze despre Pământ, nu înseamnă că ar fi vrut să te pui în pericol.

Wells se aplecă, ignorând mușcătura metalului care îi intra în carne.

— Nu pentru ea fac asta, zise privindu-l pe tatăl lui în ochi, pentru prima dată de când se așezase. Deși cred că ar fi mândră de mine.

Era parțial adevărat. Ea avusese o înclinație spre romantism și i-ar fi cerut fiului său să o protejeze pe fata pe care o iubea. Dar stomacul i se strânse la gândul că mama lui ar fi știut ce făcuse ca să o salveze pe Clarke. Adevărul ar fi făcut ca incendierea Copacului Raiului să pară nevinovată.

Tatăl lui se holba la el.

— Vrei să-mi spui că tot dezastrul ăsta e din cauza unei fete?

Wells aprobă din cap încet.

— Din vina mea e trimisă acolo ca un fel de șoarece de laborator. O să mă asigur că va avea toate șansele să supraviețuiască.

Cancelarul rămase tăcut o clipă. Dar când vorbi, vocea îi era calmă.

— Nu va fi nevoie.

Scoase ceva din sertar și îl puse în fața lui Wells. Era un inel din metal, atașat unui cip de mărimea degetului mare.

— Fiecare membru al expediției primește câte o brățară din asta, explică el. Prin ele sunt trimise informații către navă, astfel încât să putem vedea locul unde se află și să monitorizăm funcțiile vitale. Îndată ce o să avem dovezi că mediul este primitiv, vom începe recolonizarea. Se forță să zâmbească. Dacă totul merge conform planului, nu va dura mult până când noi, ceilalți, vă vom urma și toate acestea – făcu un semn către mâinile legate ale lui Wells – vor fi uitate.

Ușa se deschise și intră un gardian.

— E timpul, domnule.

Cancelarul aprobă din cap, iar gardianul traversă încăperea, să îl ridice pe Wells.

— Baftă, fiule! zise bătrânul pe tonul lui tăios bine cunoscut. Dacă cineva poate transforma această misiune în succes, acela ești tu.

Întinse brațul, să ia mâna lui Wells, dar apoi îl lăsă să cadă, când își dădu seama de greșeală. Mâinile singurului său copil erau legate la spate.

3. BELLAMY

Bineînțeles că bastardul încrezut întârzia. Bellamy bătea din picior cu nerăbdare, fără să-i pese de ecoul care răsună prin magazie. Nimeni nu mai cobora acolo: tot ce fusese valoros dispăruse cu ani în urmă. Peste tot erau rămășițe de mașinării ale căror funcțiuni fuseseră de mult timp uitate, bani din hârtie, colaci fără sfârșit de frânghii și cabluri, monitoare și ecrane crăpate.

Bellamy simți o mână pe umăr și se răsuci, ridicând pumnii, să-și apere fața, apoi se lăsă într-o parte.

— Relaxează-te, omule, se auzi vocea lui Colton, care aprinse lanterna drept în ochii lui Bellamy.

Pe fața lungă și îngustă avea o expresie amuzată.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici? rânji el. Cauți pornoșaguri preistorice sau computere defecte? Întreb doar. Dacă aș fi rămas cu gândul la o fată din Walden, probabil că aș fi căpătat și eu astfel de obiceiuri bolnave.

Bellamy ignoră împunsătura. În ciuda noii posturi de gardian, Colton nu avea nicio șansă să se cupleze cu vreo fată, indiferent pe ce navă s-ar fi aflat.

— Doar spune-mi ce se întâmplă, OK? zise Bellamy străduindu-se să-și păstreze tonul calm.

Colton se rezemă de perete și zâmbi.

— Nu lăsa uniformă să te păcălească, frate. Nu am uitat prima regulă. Întinse mâna. Dă-mi.

— Tu ești cel confuz, Colton. Știi că eu m-am descurcat mereu.

Puse mâna pe buzunarul în care avea cipul încărcat cu rațiile furate.

— Acum, spune-mi unde e.

Gardianul rânji, iar Bellamy simți cum i se strânge pieptul. Îl mituia pe Colton pentru informații despre Octavia, de când fusese arestată, iar idiotul părea mereu să găsească o plăcere perversă în a-i da vești proaste.

— Îi trimit astăzi.

Cuvintele îl izbiră pe Bellamy.

— Pregătesc una dintre vechile nave, pe puntea G. Întinse mâna din nou. Acum, haide. Misiunea asta e secretă și îmi risc fundul pentru tine. Gata cu prostea.

Stomacul lui Bellamy se chirci, în timp ce un șir de imagini îi trecură prin față: sora lui mai mică, legată într-o cușcă metalică veche, plutind prin spațiu, cu o mie de kilometri pe oră. Fața ei înroșindu-se, luptându-se să respire aerul toxic. Corpul ei zăcând nemișcat...

Făcu un pas în față.

— Îmi pare rău, omule.

Colton își miji ochii.

— Pentru ce?

— Pentru asta.

Bellamy își trase brațul în spate, apoi îl pocni pe gardian drept în falcă. Se auzi o trosnitură, dar el nu simți decât inima bătându-i nebunește, iar Colton se prăbuși.

Treizeci de minute mai târziu, Bellamy încerca să înțeleagă scena ciudată din fața lui. Spatele îi era sprijinit de peretele unui hol larg, care ducea spre o rampă abruptă. Deținuții treceau în haine gri, conduși de câțiva gardieni. În capăt era nava, o mașinărie rotundă, echipată cu șiruri de scaune, care avea să-i ducă pe bieții copii pe Pământ. Toată povestea era o nebunie, dar probabil că era mai bine decât alternativa. Deși se presupunea că aveai parte de un nou proces, când împlineai optsprezece ani, în ultimul an, majoritatea condamnaților fuseseră găsiți vinovați. Fără acea misiune, ar fi numărat zilele până la execuție. Stomacul i se strânse, când privirea îi căzu pe o a doua rampă și, pentru o clipă, se temu că o ratase pe Octavia. Dar nu conta dacă o vedea sau nu când se îmbarca. Aveau să se revadă destul de curând.

Bellamy aranjă mânecile uniformei lui Colton. Abia îi venea, dar deocamdată niciunul dintre ceilalți gardieni nu observase ceva neobișnuit. Erau atenți la capătul rampei, unde cancelarul Jaha le vorbea pasagerilor.

— Vi s-a oferit o ocazie fără precedent, aceea de a lăsa trecutul în urmă, spunea el. Misiunea în care sunteți pe cale să plecați este periculoasă, dar curajul vostru va fi recompensat. Dacă veți reuși, infracțiunile voastre vor fi iertate și veți putea începe o viață nouă, pe Pământ.

Bellamy abia se abținu să pufnească. Jaha avea tupeu să stea acolo și să scuie toate rahaturile acelea care îl ajutau să doarmă noaptea.

— Vă vom monitoriza îndeaproape progresele, pentru a fi în siguranță, continuă cancelarul, în timp ce următorii zece deținuți urcară pe rampă, însoțiți de un gardian, care îl salută rece, înainte să-i lase pe navă și să se retragă pe hol.

Bellamy se uită prin mulțime după Luke, singurul waldenian despre care știa că nu se transformase într-un cretin, după ce devenise gardian. Dar erau mai puțin de doisprezece gardieni pe punte; Consiliul decretase că secretul era mai important decât securitatea.

Încercă să nu bată din picior de nerăbdare, în timp ce șirul de deținuți cobora pe rampă. Dacă ar fi fost prins că se dădea drept gardian, lista de acuzații ar fi fost nesfârșită: mituire, șantaj, furt de identitate, conspirație și orice ar mai fi vrut Consiliul să adauge. Și, din moment ce avea douăzeci de ani, nu ar fi existat detenție pentru el; în mai puțin de douăzeci și patru de ore de la condamnare ar fi fost mort.

Bellamy simți o strângere de inimă, când o familiară panglică roșie de păr apăru la capătul holului, de după o perdea de păr negru lucios. Octavia.

În ultimele zece luni, fusese măcinat de griji în legătură cu ea. Primea suficientă mâncare în detenție? Avea cu ce să își ocupe timpul? Nu o luase razna? Detenția era grea pentru oricine, dar el știa că pentru O era infinit mai rea.

Bellamy își crescuse singur sora. Sau cel puțin încercase. După accidentul mamei lor, el și Octavia fuseseră dați în grija Consiliului. Nu exista precedent în ce privește soarta unor frați – din cauza legilor stricte, unui cuplu nu i se permitea să aibă mai mult de un copil și, uneori, chiar niciunul –, așa că nimeni din Colonie nu înțelegea ce însemna să ai un frate sau o soră. Câțiva ani, Bellamy și Octavia trăiseră în case diferite, dar el mereu avusese grijă de ea, îi strecurase rații în plus ori de câte ori se „rătăcise” prin

vreo clădire cu restricții, înfruntând vorbăria fetelor mai mari, care considerau că era amuzant să se ia de orfana bucălată, cu ochi mari și albaștri. Bellamy își făcuse mereu griji pentru ea. Fata era specială și ar fi făcut orice să îi ofere șansa la un alt fel de viață. Orice pentru a se revanșa pentru tot ce fusese nevoită să îndure.

În timp ce gardianul o conducea pe Octavia pe rampă, Bellamy își reținu un zâmbet. Dacă ceilalți copii se îndreptau pasivi spre îmbarcare, era evident că Octavia era cea care impunea ritmul. Se mișca hotărât, obligându-l pe gardian să încetinească, în timp ce ea mergea la pas. De fapt, chiar arăta mai bine decât ultima dată când o văzuse. Se gândi că era logic. Fusese condamnată la o detenție de patru ani, până la noul proces de la majorat, care ar fi putut foarte bine să o conducă la execuție. Acum, i se oferea o a doua șansă la viață. Iar Bellamy avea de gând să se asigure că o va obține. Nu-i păsa ce trebuia să facă. Avea să meargă cu ea pe Pământ.

Vocea cancelarului răsună peste zgomotul făcut de pași și de șoaptele nervoase. Încă se considera soldat, dar anii petrecuți în Consiliu îi dăduseră un aer de politician.

— Nimeni din Colonie nu știe ce urmează să faceți, dar, dacă veți reuși, cu toții vă vom datora viețile. Știu că veți face tot posibilul în numele nostru, al familiilor voastre, al tuturor de la bordul acestei nave: întreaga rasă umană.

Când Octavia îl văzu pe Bellamy, gura i se deschise a surpriză. Vedeă cum mintea ei se chinuia să găsească o explicație. Amândoi știau că el n-ar fi fost ales ca gardian, ceea ce însemna că era acolo ca impostor. Dar tocmai când ea voia să mimeze un avertisment pentru el, cancelarul se întoarse să se adreseze deținuților care încă mai coborau pe rampă. Octavia își întoarse capul fără entuziasm, iar Bellamy văzu încordarea din umerii ei. Inima lui o luă la goană când cancelarul termină de vorbit și făcu semn spre gardieni, să termine de îmbarcat pasagerii. Trebuia doar să aștepte momentul potrivit. Dacă acționa prea devreme, puteau să îl dea jos. Dacă aștepta prea mult, Octavia avea să gonească prin spațiu spre o planetă toxică, iar el ar fi rămas să înfrunte consecințele perturbării lansării.

În sfârșit, veni rândul Octaviei. Se întoarse ușor și prinse privirea lui Bellamy, scuturând ușor din cap, o avertizare clară să nu facă ceva prostesc.

Dar el făcuse lucruri prostești toată viața și nu avea de gând să se oprească acum.

Cancelarul făcu semn din cap spre o femeie în uniformă neagră. Ea se întoarse spre ecranul de control de lângă navă și începu să tasteze ceva. Niște numere lungi se iviră pe monitor.

Numărătoarea inversă începuse.

Avea trei minute să treacă de ușă și să coboare pe rampă, apoi să ajungă pe navă, altfel o pierdea pentru totdeauna pe sora lui. În timp ce ultimii pasageri urcau, atmosfera din încăpere se schimbă. Gardienii de lângă Bellamy se relaxară și începură să vorbească încet. Pe puntea de pe cealaltă rampă, cineva lăsă să-i scape un râs zgomotos.

2:48... 2:47... 2:46...

Bellamy simți cum furia creștea în el și îl copleșea. Cum puteau acei nenorociți să râdă, când sora lui și alți nouăzeci și nouă de copii erau trimiși în ceea ce putea fi o misiune sinucigașă?

2:32... 2:31... 2:30...

Femeia de la panoul de control zâmbi și îi șopti ceva cancelarului, dar el se încruntă și se întoarce. Gardienii adevărați începuseră să urce înapoi și se adunau pe hol. Fie aveau lucruri mai bune de făcut decât să asiste la prima încercare a omenirii de a se întoarce pe Pământ, fie credeau că vechea navă avea să explodeze și se fereau.

2:14... 2:13... 2:12...

Bellamy trase aer în piept. Era timpul.

Își croi drum prin mulțime și se strecură în spatele unui gardian îndesat, al cărui toc era prins neglijent de curea, cu mânerul armei în afară. Apucă arma și alergă spre rampă.

Înainte ca vreunul dintre cei de acolo să își dea seama ce se întâmpla, își băgă cotul în stomacul cancelarului și își trecu un braț în jurul gâtului acestuia. Puntea explodează de strigăte și alergături, dar înainte de a putea fi oprit, Bellamy puse țeava armei la tâmpla cancelarului. Nu avea de gând să îl împuște pe bastard, dar gardienii trebuiau să creadă că avea să meargă până la capăt.

1:12... 1:11... 1:10...

— Toată lumea înapoi, strigă Bellamy și îl strânse mai tare.

Cancelarul gemu. Se auzi un țuit, iar cifrele verzi deveniră roșii. Rămăsese mai puțin de un minut. Tot ce trebuia să facă era să aștepte până când ușa navei începea să se închidă, apoi să-l împingă pe cancelar și să se strecoare înăuntru. Nu vor mai avea timp să îl oprească.

— Lăsați-mă pe navă, altfel îl împușc.

În tăcerea care urmă, se mai auzi doar zgomotul puștilor armate.

În treizeci de secunde, fie se va îndrepta spre Pământ cu Octavia, fie se va întoarce pe Walden, mort.

4. GLASS

Glass tocmai își pusese centura, când se auziră strigăte. Gardienii se adunau în jurul a doi indivizi din apropierea intrării în navă. Era greu de văzut prin învălmășeala de uniforme, dar zări o mânecă de costum, niște păr cărunt și o sclipire metalică. Apoi, jumătate dintre gardieni îngenuncheară și ridicară armele la umeri, permițându-i lui Glass să vadă clar: cancelarul fusese luat ostatic.

— Toată lumea înapoi, striga cel care îl ținea, iar vocea îi tremura.

Purta uniformă, dar, evident, nu era gardian. Părul lui era mult mai lung decât permitea regulamentul, haina era strâmtă, iar felul ciudat în care ținea arma arăta că nu știa să o folosească.

Nimeni nu se mișcă.

— Am zis înapoi.

Amorțeala care o cuprinsese în timpul lungului drum din celulă spre puntea de îmbarcare dispăruse ca o cometă de gheață care trece pe lângă soare, lăsând în urmă o dâră de speranță. Locul ei nu era acolo. Nu putea să pretindă că porneau în nu știu ce aventură istorică. În clipa în care nava se va desprinde, inima ei va începe să moară. *Asta e șansa mea*, se gândi deodată și simți cum o cuprind entuziasmul și frica. Își desfăcu centura și sări în picioare. Câțiva deținuți observară, dar cei mai mulți erau atenți la drama care se desfășura pe rampă. Alergă spre celălalt capăt al navei, unde o altă rampă ducea înapoi spre puntea de îmbarcare.

— Merg cu ei, strigă băiatul, în timp ce făcea un pas spre ușă, trăgându-l pe cancelarul cu el. Merg cu sora mea.

O tăcere uluită se lăsă pe punte. *Soră*. Cuvântul răsună în mintea lui Glass, dar înainte să apuce să-l proceseze, o voce o scoase din gândurile ei.

— Dă-i drumul!

Glass privi spre partea din spate a navei și îngheță, uimită să vadă fața celui mai bun prieten al ei. Desigur, auzise zvonurile ridicole potrivit cărora Wells fusese condamnat, dar nu le dăduse importanță. Ce făcea acolo? În timp ce ea se holba la ochii gri ai lui Wells, care erau fixați pe tatăl lui, îi veni în minte răspunsul: probabil că încerca să o urmeze pe Clarke. Wells ar fi făcut orice să-i protejeze pe cei la care ținea, în special pe Clarke. Apoi, se auzi o pocnitură asurzitoare – o armă? – și ceva în interiorul ei se rupse. Fără să înceteze să gândească și să respire, năvăli prin ușă și alergă în sus spre rampă. Se strădui să nu privească înapoi. Își ținu capul în jos și alergă cum nu mai alergase niciodată. Alesese momentul potrivit. Pentru câteva clipe, gărzile rămăseseră împietrite, de parcă eoul focului de armă le blocase picioarele.

Apoi o văzură.

— Fuge un prizonier! strigă unul dintre ei, iar ceilalți se întoarseră repede în direcția ei.

Mișcarea le activă instinctele căpătate în timpul antrenamentelor. Nu conta că era o fată de șaptesprezece ani. Ei fuseseră programați să vadă dincolo de părul blond și de ochii albaștri, care mereu îi făcuseră pe oameni să vrea să aibă grijă de Glass. Tot ce vedeau gardienii era un deținut care evada.

Se aruncă prin ușă, ignorând strigătele furioase care creșteau în urma ei. Goni pe coridorul care ducea înapoi pe Phoenix, gâfâind.

— Hei! Oprește-te! strigă un gardian ai cărui pași răsunau în spatele ei, dar ea nu o făcu.

Dacă alerga suficient de repede și dacă norocul, care o ocolise toată viața, își făcea, în sfârșit, apariția, poate că reușea să îl mai vadă o ultimă dată pe Luke. Și poate, poate îl va convinge să o ierte.

Gâfâind, Glass se poticni pe un culoar mărginit de uși pe care nu scria nimic. Genunchiul drept i se îndoi și se prinse de un perete. Coridorul începea să se înceteșeze. Întoarse capul și zări forma unei guri de aerisire. Își vârî degetele sub o stinghie și trase. Nimic. Cu un geamăt, trase încă o dată și simți cum grătarul metalic cedează. Îl deschise și văzu un tunel întunecos, îngust, plin de țevi vechi. Se trase în sus pe marginea îngustă, apoi se târî pe burtă, până când avu loc să-și ducă genunchii la piept. Simțea metalul rece pe pielea ei încinsă. Cu ultima fărâmbă de putere, se trase mai departe prin tunel și închise grătarul la loc. Ciuli urechile, ca să-și dea seama dacă o urmăreau, dar nu se mai auzeau strigăte, nici pași, doar bătăile desperate ale inimii ei. Clipi în întuneric, încercând să-și dea seama care era situația. Spațiul mic se deschidea în două direcții și era plin de praf. Probabil că era unul dintre vechile canale de ventilație, dinainte ca locuitorii Coloniei să facă altul. Glass habar n-avea unde ducea, dar nu avea de ales. Începu să se târască înainte.

După o vreme, care îi păru ore, cu genunchii amorțiți și cu mâinile arzându-i, ajunse la o bifurcație. Dacă simțul orientării îi funcționa bine, tunelul din stânga ducea spre Phoenix, iar celălalt mergea paralel cu pasajul suspendat – spre Walden și spre Luke.

Luke, băiatul pe care îl iubea, pe care fusese obligată să îl părăsească. La care se gândise în fiecare noapte petrecută în detenție, dorindu-i cu atâta disperare atingerea, încât aproape că îi simțise brațul în jurul ei. Trase aer în piept și se întoarse spre dreapta, fără să știe dacă se îndrepta spre libertate sau spre o moarte sigură.

Zece minute mai târziu, ieși încet din canalul de aerisire și se lăsă pe podea. Făcu un pas înainte și tuși, când un nor de praf o învălui și i se lipi de pielea transpirată. Era într-un soi de magazie. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, formele începeau să se contureze pe perete – inscripții, își dădu ea seama. Mai înaintă câțiva pași, iar ochii i se făcură mari. Erau *mesaje* inscripționate pe pereți.

*Odihnește-te în pace
În amintire
De la stele până în ceruri*

Era pe puntea de izolare, cea mai veche zonă de pe Walden. Când războaiele nucleare și biologic amenințaseră să distrugă Pământul, spațiul fusese singura opțiune pentru cei suficient de norocoși care supraviețuiseră primei faze a Cataclismului. Dar unii supraviețuitori infectați își croiseră drum spre capsulele de transport doar ca să fie împiedicați să ajungă pe Phoenix și să fie lăsați să moară pe Walden. Acum, ori de câte ori apărea cel mai mic semn de boală, cel suspectat era pus în carantină, ținut departe

de restul populației vulnerabile din Colonie – ultimii reprezentanți ai rasei umane.

Glass se înfioră și se îndreptă repede spre ușă, rugându-se să nu fi ruginit. Spre ușurarea ei, reuși să o deschidă și o luă pe coridor. Își dădu jos jacheta udă de transpirație: în tricoul alb și pantalonii de deținut putea trece drept un muncitor, cineva care lucra la curățenie, de exemplu. Privi în jos cu nervozitate, spre brățara de la încheietură. Nu era sigură dacă funcționa și de acolo sau putea să transmită date doar de pe Pământ. Oricum ar fi fost, trebuia să găsească o modalitate de a o da jos cât mai repede. Chiar dacă reușea să evite scanerile de rețină, probabil că toți gardienii din Colonie o căutau.

Singura ei speranță era faptul că se așteptau ca ea să se întoarcă pe Phoenix. Niciodată nu s-ar fi gândit că s-ar fi dus acolo. Urcă în principala casă a scării, până ajunse la intrarea în apartamentul lui Luke. Intră pe hol și încetini, își șterse de pantaloni mâinile transpirate, brusc, mai emoționată decât fusese pe navă.

Nu putea să își închipuie ce va spune el, cum o va privi când o va vedea în ușă, după ce dispăruse, cu mai bine de nouă luni în urmă.

Dar poate că nu îi va spune nimic. Poate că, imediat ce o va vedea, imediat ce va începe să vorbească, o va face să tacă cu un sărut, desprinzându-și buzele doar ca să-i spună că totul era în ordine. Că o iertase.

Glass privi peste umăr, apoi se strecură pe ușă. Nu credea că o văzuse cineva, dar trebuia să fie atentă. Era incredibil de nepoliticos să pleci de la ceremonie înainte de ultima binecuvântare, dar nu mai putea petrece încă un minut lângă Cassius și mintea lui murdară și nici lângă respirația lui și mai respingătoare. Iar mâinile lui neastâmpărate îi aminteau de Carter, colegul de cameră fățarnic al lui Luke, a cărui fire îngrozitoare ieșea la iveală când Luke era de gardă.

Urcă scările spre puntea de supraveghere, având grijă să-și ridice poala rochiei la fiecare pas. Fusese o prostie să irosească atât de multe puncte de rații pentru a aduna materialul pentru rochie, o bucată de pânză pe care o cususe cu minuțiozitate peste un furou argintiu. I se părea complet inutilă dacă Luke nu era acolo, să o vadă.

Ura să își petreacă seara cu alți băieți, dar mama ei refuzase să o lase să fie văzută la un eveniment social fără partener și, din câte știa, fiica ei era singură. Nu înțelegea de ce Glass nu pusese mâna pe Wells. De fiecare dată când îi explicase că nu avea genul acela de sentimente pentru el, mama ei oftase și mormăise ceva despre faptul că i-l va fura fiica prost îmbrăcată a nu știu cărui om de știință. Dar Glass se bucura că Wells se îndrăgostise de frumoasa, dar prea serioasa Clarke Griffin. Ar fi vrut doar să-i poată spune mamei sale adevărul: că era îndrăgostită de un băiat frumos și deștept, care n-ar fi putut niciodată să o însoțească la un concert sau la vreo ceremonie.

— Dansezi?

Glass trase aer în piept și se răsuci. Privirea îi rămase blocată pe o pereche de ochi căprui cunoscuți, iar fața i se luminează într-un zâmbet larg.

— Ce faci aici? șopti ea privind în jur, să se asigure că erau singuri.

— Nu puteam să îi las pe băieții ăia de pe Phoenix să te aibă doar pentru ei, zise Luke și făcu un pas înapoi, să îi admire rochia. Nu când arăți așa.

— Știi ce de belele o să ai dacă te vor prinde?

— Lasă-i să încerce.

Își încolăci brațele în jurul taliei lui Glass și o învârti în aer, pe ritmul muzicii care se auzea de jos.

— Dă-mi drumul! șopti ea râzând ușor.

— Așa sunt învățate tinerele domnișoare să atragă admirația domnilor? întrebă el folosind un fals accent de pe Phoenix.

— Haide, zise ea chicotind, în timp ce îi lua mâna. Chiar nu ar trebui să fii aici.

Luke se opri și o trase spre el.

— Eu trebuie să fiu oriunde ești tu.

— E prea riscant, zise încet și își apropie fața de a lui.

El zâmbi.

— Atunci ar fi bine să ne asigurăm că timpul petrecut împreună merită riscul.

Își puse mâna la ceafa ei și îi apropie buzele de ale lui.

Glass ridică mâna, să bată a doua oară, când ușa se deschise. Inima ei aproape că se opri.

Era acolo, cu părul blond și ochii căprui-închis, exact cum și-l amintea, exact cum îl visase în fiecare noapte cât fusese închisă. Ochii lui se măriră de surpriză.

— Luke, zise ea și toate emoțiile din ultimele luni amenințară să erupă.

Își dorea cu disperare să îi spună ce se întâmplase, de ce se despărțise de el și apoi dispăruse. Că își petrecuse fiecare clipă de coșmar din ultimele șase luni gândindu-se la el. Că nu încetase să îl iubească.

— Luke, zise din nou și o lacrimă îi alunecă pe obraz.

După nenumăratele dăți când cedase, în celulă, șoptindu-i numele printre suspine, acum îi părea ireal să îi vorbească.

Dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt dintre toate care i se învălmășeau în minte, în ușă apărură altcineva, o fată cu păr roșcat ondulat.

— Glass?

Încercă să-i zâmbească lui Camille, prietena din copilărie a lui Luke, o fată care îi fusese la fel de apropiată cum fusese ea pentru Wells. Iar acum era acolo... în apartamentul lui. Desigur, se gândi Glass cu amărăciune. Mereu se întrebese dacă între ei era mai mult decât recunoscuse Luke.

— Vrei să intri? întrebă Camille, cu exagerată politețe.

Îl luă de mână pe Luke, iar lui Glass i se păru că degetele lui Camille îi străpunseseră inima. În timpul lunilor petrecute de ea în detenție, tânjind după el, până când absența lui devenise o durere fizică, Luke se cuplase cu alta.

— Nu... nu, e în regulă, zise Glass cu voce răgușită.

Chiar dacă ar fi reușit să-și găsească cuvintele, în clipa aceea i-ar fi fost imposibil să-i spună lui Luke adevărul. Vederea lor împreună făcuse totul să pară și mai ridicol, cu atât mai mult cu cât mersese atât de departe – riscase atât de mult –, doar ca să vină la un băiat care deja o uitase.

— Am trecut doar să te salut.

— Ai trecut doar să mă saluți, repetă Luke. După aproape un an în care mi-ai ignorat mesajele, te-ai gândit doar să treci pe aici?

Nici măcar nu încerca să-și ascundă furia, iar Camille îi dădu drumul la mână. Zâmbetul ei deveni o grimasă.

— Știu. Îmi... îmi pare rău. Vă las.

— Ce se întâmplă, de fapt? întrebă Luke și schimbă o privire cu Camille, lucru care o făcu pe Glass să se simtă prost și teribil de singură.

— Nimic, zise repede și încercând inutil, dar nu reuși să-și ascundă tremurul din voce. O să vorbim... ne mai vedem...

Se opri, zâmbi slab și trase aer în piept, ignorând dorința corpului ei de a rămâne aproape de el.

Dar chiar atunci când se răsuși, văzu cu coada ochiului uniforma unui gardian. Inspiră adânc și își întoarse fața, când gardianul trecu pe acolo.

Luke își strânse buzele, privind la ceva dincolo de capul lui Glass. Citea un mesaj de pe implantul de cornee, își dădu ea seama. Și, după felul în care i se încordase bărbia, știu că era vorba despre ea. Ochii lui se măriră, când înțelese.

— Glass, zise el răgușit. Ai fost condamnată.

Nu era o întrebare. Fata aprobă din cap. Pentru o clipă, își întoarse privirea spre ea, apoi oftă și se întinse să-și pună mâna pe spatele ei. Glass simți apăsarea degetelor lui prin materialul tricoului subțire și, în ciuda neliniștii, pielea i se înfioră.

— Haide, zise și o trase spre el.

Camille se dădu la o parte, iritată, în timp ce Glass se poticni înăuntru. Luke închise repede ușa după ei.

Sufrageria mică era întunecată – Luke și Camille stătuseră cu luminile stinse. Glass încerca să-și alunge din minte implicațiile acestui lucru, în timp ce o privea pe Camille cum se așeza pe fotoliul pe care străbunica lui Luke îl găsisese la Schimb. Glass se foi jenată, neștiind dacă putea să se așeze. Postura de fostă a lui Luke îi părea cumva mai ciudată decât cea de condamnat evadat. Îi trebuiseră șase luni de detenție ca să accepte situația, dar niciodată nu își imaginase cum ar fi să se afle în acel apartament și să se simtă străină.

— Cum ai evadat?

Glass așteptă. Petrecuse tot timpul din detenție imaginându-și ce i-ar spune lui Luke dacă ar mai fi avut vreodată șansa să îl vadă. Acum, în sfârșit, reușise să se întoarcă la el, dar toate discursurile pe care le exersase i se păreau neconvingătoare și egoiste. El era bine; vedea asta. De ce i-ar fi spus adevărul, dacă nu să îl recâștige și să se simtă mai puțin singură? Cu voce tremurândă, Glass îi povesti repede despre cei o sută și misiunea lor secretă, despre cum fusese luat ostatic cancelarul și despre fuga ei.

— Dar tot nu înțeleg.

Luke aruncă o privire peste umăr către Camille, care renunțase să mai pretindă că nu era atentă.

— În primul rând, de ce ai fost condamnată?

Glass îi ocoli privirea, incapabilă să se uite în ochii lui, în timp ce mintea ei căuta rapid o explicație. Nu putea să-i spună, nu atunci, nu când el părea că uitase de ea. Nu

când era atât de evident că nu mai avea aceleași sentimente pentru ea.

— Nu pot să vorbesc despre asta, zise încet. Nu ai înțele...

— Bine, i-o tăie Luke scurt. Ai spus foarte clar că sunt o grămadă de lucruri pe care eu nu pot să le înțeleg.

Pentru câteva momente, Glass își dori să fi rămas pe navă, cu Clarke și cu Wells. Deși stătea lângă băiatul pe care îl iubea, nu-și putea imagina că pe abandonatul Pământ s-ar fi simțit mai singură decât se simțea în clipa aceea.

5. CLARKE

În primele zece minute, deținuții fură prea năucii de împușcătură pentru a observa că pluteau prin spațiu, singurii oameni care părăseau Colonia, în aproape trei sute de ani. Gardianul șarlatan obținuse ce dorise. Împinsese înainte trupul moale al cancelarului, tocmai când ușa navei se închidea, apoi se așezase pe un scaun. Dar, după expresia șocată de pe fața lui, Clarke își dăduse seama că împușcătura nu făcuse parte din plan.

Totuși, pentru ea, să îl vadă pe cancelar împușcat era mai puțin alarmant decât ceea ce văzuse în clipele de dinainte.

Wells era acolo.

Când apăruse în ușă, fusese sigură că avea halucinații. Probabilitatea de a-și pierde mințile la izolare era infinit mai mare decât aceea ca fiul cancelarului să fie închis. Și așa fusese șocată când, la o lună după pronunțarea sentinței în cazul ei, cea mai bună prietenă a lui Wells, Glass, apăruse într-o celulă de pe același rând cu al ei. Iar acum și Wells? Părea imposibil, dar chiar era acolo. Îl văzuse sărind în picioare în timpul confruntării, apoi trântindu-se înapoi pe locul lui, când arma unui gardian adevărat se descărcase, iar impostorul intrase, plin de sânge. Pentru o clipă, un vechi instinct o îmboldi să alerge și să îl consoleze pe Wells. Dar ceva mai greu decât centura îi ținu picioarele lipite de podea. Din cauza lui, își privise părinții târâți spre execuție. Orice durere simțea o merita.

— Clarke!

Privi într-o parte și o văzu pe Thalia zâmbind, câteva rânduri mai în față. Fosta ei colegă de celulă, răsucită pe scaun, singura persoană de acolo care nu se holba la gardian. În ciuda circumstanțelor sumbre, Clarke nu se putu abține să zâmbească și ea. Thalia avea acel efect. În zilele de după arestarea lui Clarke și după executarea părinților ei, când durerea fusese atât de mare că abia mai putea să respire, Thalia o făcuse să râdă când îl imitase pe gardianul al cărui mers caraghios devenea țânțos ori de câte ori avea impresia că fetele se uitau la el.

— El e? mimă Thalia și făcu semn cu capul spre Wells.

Thalia era singura persoană care știa tot – nu doar despre părinții lui Clarke, ci și despre lucrul incalificabil pe care ea îl făcuse. Scutură din cap, în semn că nu era cel mai bun moment pentru a vorbi despre asta. Thalia gesticulă din nou.

Clarke începu să-i spună să termine, când elicele porniră și îi alungară cuvintele de pe buze.

Chiar se întâmpla. Pentru prima dată după secole, oamenii părăseau Colonia. Se uită la ceilalți pasageri și văzu că tăcuseră cu toții, un moment de liniște spontană, pentru lumea pe care o lăsau în urmă.

Dar solemnitatea nu dură mult. În următoarele douăzeci de minute, nava se umplu de sporovăiala iritată, zgomotoasă a o sută de oameni care, cu câteva ore în urmă, nici măcar nu se gândiseră la plecarea pe Pământ. Thalia încercă să-i strige ceva, dar cuvintele se pierdură în vacarm.

Singura discuție pe care Clarke reuși să o urmărească fu cea pe care o purtau două

fete din fața ei, care se întrebau dacă aerul de pe Pământ era respirabil sau nu.

— Mai degrabă aş muri imediat decât să petrec cine ştie câte zile otrăvită încet, zise una dintre ele încruntată.

Clarke era de acord cu ea, cumva, dar îşi ţinu gura. Nu avea rost să facă speculaţii. Călătoria spre Pământ avea să fie scurtă – în doar câteva minute, îşi vor cunoaşte soarta. Se uită pe geamuri, care erau pline cu imaginile norilor înceţoşaţi. Brusc, nava se zdruncină, iar sporovăiala fu înlocuită de un val de icnete.

— E în regulă, strigă Wells, vorbind pentru prima dată de când se închiseseră uşile. E normal să fie turbulenţe când intrăm în atmosfera Terrei.

Dar cuvintele lui fură acoperite de ţipetele care umpleau cabina. Zdruncinăturile deveniră şi mai puternice, urmate de un bâzâit ciudat. Centura îi intră lui Clarke în stomac, în timp ce corpul i se clătină dintr-o parte în alta, apoi în sus şi în jos, după care din nou dintr-o parte în alta. Îi veni să vomite, când un miros rânced îi umplu nările şi îşi dădu seama că fata din fața ei vomitase. Strânse ochii şi încercă să rămână calmă. Totul era în regulă. Totul avea să se termine în câteva minute.

Bâzâitul deveni un geamăt asurzitor, accentuat de un pocnet îngrozitor. Deschise ochii şi văzu că geamurile erau crăpate şi nu mai erau pline de gri.

Erau pline de flăcări.

Bucăţi de metal alb încins începură să cadă peste ei. Clarke ridică braţele să îşi apere capul, dar tot simţea bucăţile care îi ardeau gâtul.

Nava se zdruncină şi mai puternic şi, cu un geamăt, o parte din acoperiş se rupse. Se auzi un trosnet asurzitor, urmat de o bufnitură, care o făcu să simtă durere în fiecare os.

La fel de brusc cum începuse, totul se termină.

În cabină era întuneric şi linişte. Fumul se ridica dintr-o gaură unde fusese tabloul de comandă, iar aerul devenea tot mai greu de respirat, plin de mirosul de metal topit, transpiraţie şi sânge.

Clarke gemu când îşi mişcă degetele. O durea, dar nimic nu părea să fie rupt. Îşi desfăcu centura şi se ridică în picioare clătinându-se şi ţinându-se de scaunul pârjolit.

Cei mai mulţi încă aveau centurile puse, dar câţiva erau căzuţi în faţă sau pe jos. Strânse din dinţi când scană locul în căutarea Thaliei. Inima îi bătea repede când vedea câte un loc gol. O constatare terifiantă îi trecu prin mintea confuză. Unii dintre pasageri fuseseră aruncaţi afară în timpul impactului. Se clătină înaintând şi strânse din dinţi la durerea care îi străpunse piciorul. Ajunse la uşă şi trase de ea cât de tare putu. Inspiră adânc şi se strecură prin deschizătură. Pentru o clipă, desluşi doar culorile, nu şi formele. Dungi albastre, verzi şi maro atât de vii, încât creierul ei nu reuşea să le proceseze. O pală de vânt trecu peste ea, îi înfioră pielea şi îi umplu nările cu mirosuri pe care nu reuşi să le identifice. La început, văzu doar copacii. Erau sute, de parcă toţi copacii de pe planetă veniseră să o salute. Ramurile lor enorme erau ridicate spre cer, care era de un albastru vesel. Pământul se întindea peste tot în jur – de zece ori mai departe decât orice puncte de pe navă. Dimensiunea spaţiului era aproape de neimaginat şi, brusc, Clarke se simţi uşoară, de parcă era gata să plutească. Deveni vag conştientă de vocile din spatele ei şi se întoarse să-i vadă pe câţiva dintre ceilalţi care ieşeau din navă.

— E frumos, șopti fata cu piele închisă la culoare, când se aplecă să atingă cu mâna tremurândă peticele de iarbă lucioasă.

Un băiat scund și îndesat făcu câțiva pași nesiguri. Gravitația din Colonie o imita pe cea de pe Pământ, dar cea reală evident că era cu totul altceva.

— Totul e în regulă, zise băiatul, cu un amestec de ușurare și confuzie în voce. Am fi putut să ne întoarcem cu mulți ani în urmă.

— Nu poți să știi, răspunse fata. Doar pentru că acum putem respira nu înseamnă că aerul nu e toxic. Se răsuci cu fața spre el și își ținu încheietura ridicată, gesticulând cu brățara. Consiliul nu ne-a dat astea pe post de bijuterii. Vor să vadă ce se întâmplă cu noi.

O fată mai mică, care se învârtea pe lângă navă, scânci și își trase puloverul peste gură.

— Poți respira normal, îi zise Clarke și se uită în jur, după Thalia.

Își dori să fi putut spune ceva mai liniștitor, dar nu avea de unde să știe ce radiații erau în aer. Tot ce puteau face era să aștepte și să spere.

— Nu stăm mult, îi zise tatăl ei, în timp ce își băga brațele lungi într-un sacou pe care Clarke nu îl mai văzuse niciodată.

Se apropie de canapeaua unde era ghemuită cu tableta și îi ciufuli părul.

— Nu sta prea mult afară. Au fost stricți în privința stingerii, în ultima vreme. Probleme pe Walden, cred.

— Nu plec nicăieri, zise Clarke și gesticulă spre picioarele ei goale și spre pantalonii chirurgicali cu care dormea.

Pentru cel mai cunoscut om de știință din Colonie, gândirea deductivă a tatălui ei lăsa de dorit. Deși petrecea foarte mult timp cufundat în cercetări, era puțin probabil să nu știe că hainele acelea nu erau chiar la modă pentru o fată de șaisprezece ani.

— Oricum, ar fi mai bine să nu intri în laborator, zise el cu o nepăsare studiată, de parcă acela fusese doar un gând trecător.

De fapt, îi spunea asta cam de cinci ori pe zi, de când se mutaseră în noul apartament. Consiliul le aprobase cererea pentru un laborator privat, deoarece noul proiect al părinților ei necesita monitorizarea experimentelor peste noapte.

— Promit, spuse Clarke cu un calm exagerat.

— E periculos să te apropii de materialele radioactive, strigă și mama ei, din fața oglinzii, unde își aranja părul. Mai ales fără un echipament adecvat.

Clarke repetă promisiunea până plecară și, în sfârșit, reuși să se întoarcă la tableta ei, deși nu se abținu să se întrebe ce ar fi spus Glass și prietenii ei dacă ar fi știut că își petrecea seara de vineri lucrând la un eseu. În general, lui Clarke nu îi păsa de seminarul de Literatură pământească, dar tema aceea îi trezise interesul. În loc de încă o lucrare previzibilă despre schimbarea percepției cu privire la natură în poezia pre-cataclismică, profesorul le ceruse să compare și să pună față în față moda vampirilor în secolele nouăsprezece și douăzeci și unu.

Totuși, deși lectura fusese interesantă, trebuie să fi adormit la un moment dat, pentru că atunci când se trezi, luminile circadiene erau mai slabe, iar sufrageria părea un

amestec nefamiliar de umbre. Se ridică și fu cât pe ce să se îndrepte spre dormitor, când un sunet ciudat rupse tăcerea. Clarke îngheță. Aproape că semănase cu un țipăt. Se forță să tragă aer în piept. N-ar fi trebuit să citească despre vampiri înainte de culcare. Se întoarse și porni spre hol, dar se auzi un alt zgomot – un țipăt care o făcu să se înfioare.

Încetează, își zise ea. Niciodată nu avea să ajungă medic, dacă își lăsa mintea să îi joace feste. Nu era obișnuită cu întunericul acela, asta era tot. Dimineață, totul avea să revină la normal. Își trecu palma peste senzorul de la ușa dormitorului și se pregătea să intre, când îl auzi din nou – un geamăt. Cu inima galopând, se răsuci și porni pe holul lung care ducea spre laborator. În loc de un scaner pentru rețină, acolo era o tastatură. Își trecu degetele peste ea, întrebându-se în treacăt dacă avea să nimerească parola, apoi se lăsă în jos și își lipi urechea de ușă. Aceasta vibră, când un alt sunet trecu prin urechea lui Clarke. Respirația i se opri în gât. *Imposibil*. Dar când sunetul se auzi din nou, fu și mai clar.

Nu era doar un geamăt. Era un cuvânt.

Te rog.

Degetele lui Clarke zburară spre tastatură și tastă primul lucru care îi veni în minte: *Pangea*. Era codul pe care mama ei îl folosea pentru fișierele secrete. Ecranul scoase un țuit și apărură un mesaj de eroare. Apoi tastă *Elysium*, numele miticului oraș subteran unde, potrivit poveștilor pe care părinții le spuneau copiilor, se refugiaseră oamenii după Cataclism. Încă o eroare. Clarke săpă prin memorie, în căutarea unor cuvinte uitate. Degetele ei așteptau deasupra tastelor. *Lucy*. Numele celor mai vechi rămășițe umane care fuseseră descoperite vreodată. Se auzi o serie de sunete joase, iar ușa se deschise.

Laboratorul era mult mai mare decât își imaginase, mai mare decât întregul apartament și plin cu șiruri de paturi înguste, ca într-un spital. Ochii lui Clarke se făcură mari, în timp ce rătăceau de la un pat la altul. În fiecare era câte un *copil*. Cei mai mulți dormeau, conectați la diverse monitoare și aparaturi, deși câțiva erau rezemați de perne și cu tablete în brațe. O fetiță care abia părea să fi trecut de doi ani stătea pe jos, lângă patul ei, cu un ursuleț jerpelit, în timp ce un lichid transparent îi picura în braț printr-o perfuzie.

Mintea lui Clarke căuta febril o explicație. Aceia trebuie să fi fost copii bolnavi, care necesitau îngrijire permanentă. Poate că sufereau de vreo boală rară, pe care doar mama ei știa să o vindece sau poate că tatăl ei era pe cale să descopere un nou tratament și avea nevoie de acces permanent la ei. Părinții ei știau că era curioasă, dar poate că boala era contagioasă și o mințiseră, ca să fie în siguranță.

Același țipăt pe care îl auzise din apartament răsună din nou, de data aceasta, mai tare. Îl urmă spre un pat din cealaltă parte a laboratorului.

O fată de vârsta ei – una dintre cele mai în vârstă din salon – era întinsă pe spate, cu părul șaten, răsfirat pe pernă și în jurul feței în formă de inimă. Pentru o clipă, o privi pe Clarke.

— *Te rog*, zise ea cu voce tremurândă. Ajută-mă.

Clarke se uită la eticheta de pe monitorul fetei. *Subiectul 121*.

— Cum te cheamă?

— Lilly.

Clarke stătea acolo stânjenită, dar când Lilly se trase în spate, pe perne, se lăsă în jos, să se așeze pe pat, lângă ea. Abia își începuse pregătirea medicală și încă nu interacționase cu pacienți, dar știa că unul dintre cele mai importante lucruri la a fi medic era felul în care vorbea cu ei.

— Sunt sigură că vei merge acasă în curând, îi zise. Când te vei simți mai bine.

Fata își trase genunchii la piept și își îngropă capul în ei, zicând ceva prea înfundat pentru a fi înțeleasă.

— Ce-ai zis?

Clarke privi peste umăr, întrebându-se de ce nu exista o asistentă sau un stagiar care să țină locul părinților ei. Dacă se întâmpla ceva cu unul dintre copii, nu putea să-l ajute nimeni.

Fata înălță capul, dar nu o privi pe Clarke. Își mușca buzele, în timp ce lacrimile i se răreau și lăsau loc unei tristeți chinuitoare. Când, în sfârșit, vorbi, se auzi o șoaptă.

— Nimeni nu se face mai bine.

Clarke își reprimă o tresărire. Bolile erau rare pe navă, nu fusese nicio epidemie de la ultima izbucnire care o izolaseră pe Walden. Privi în jur, în căutarea unui indiciu legat de boala pe care o tratau părinții ei, iar ochii îi căzură pe un ecran imens de pe perete. Pe el clipeau niște informații, sub forma unui grafic. *Subiect 32. Vârsta 7. Ziua 189. 3,4 gy. Celule roșii. Celule albe. Respirație. Subiect 33. Vârsta 11. Ziua 298. 6 gy. Celule roșii. Celule albe. Respirație.*

La început, nu își dădu seama. Părea logic ca părinții ei să monitorizeze semnele vitale ale unor copii bolnavi. Doar că gy nu avea nicio legătură cu semnele vitale. Un gray era unitatea de măsură a radiației, lucru pe care îl știa bine, pentru că părinții ei studiau efectele expunerii la radiații de mulți ani, făcea parte din sarcina lor să stabilească momentul în care avea să fie sigură întoarcerea pe Pământ.

Privirea i se opri pe fața palidă a lui Lilly, când o conștientizare terifiantă își croi drum la suprafața minții ei. Încercă să o alunge, dar i se răsuci în cap și îi sufocă toate gândurile, cu excepția unui adevăr atât de oribil că aproape se înecă.

Cercetările părinților ei nu se mai rezumau doar la culturile celulare. Trecuseră la teste pe oameni.

Mama și tatăl ei nu îi tratau pe acei copii. Îi omorau.

Aterizaseră într-un fel de luminiș, în formă de L, înconjurat de copaci.

Nu aveau multe răni, dar suficiente să o țină pe Clarke ocupată. Timp de aproape o oră, folosi mâneci de haine rupte și pantaloni pe post de bandaje și ordonă câtorva persoane cu fracturi să stea întinse și nemișcate până găsea din ce să improvizeze atele. Proviziile lor erau împrăștiate prin iarbă și, cu toate că trimisese mulți oameni să caute medicamente, nu le recuseră.

Nava avariata era într-o margine a luminișului, iar în primele cincisprezece minute pasagerii fuseseră adunați în jurul ei, prea speriați și șocați pentru a face mai mult de câțiva pași ezitanți. Dar acum începuseră să se răsfire. Clarke nu o văzuse pe Thalia,

nici pe Wells, deși nu era sigură dacă asta ar fi făcut-o să se simtă maineliniștită sau mai ușurată. Poate că el plecase cu Glass. Clarke nu o văzuse pe navă, dar trebuia să fie pe acolo pe undeva.

— Cum e? întrebă ea și își întoarse atenția spre fata drăguță, cu ochi mari și cu o panglică roșie zdrențuită în păr, căreia îi pansa o gleznă umflată.

— Mai bine, zise ea, apoi își șterse nasul cu mâna și, fără să vrea, își întinse sângele din tăietură pe față.

Trebuia să găsească bandaje adevărate și antiseptice. Cu toții erau expuși unor germeni pe care trupurile lor nu îi mai întâlнисeră, iar riscul de infecții era mare.

— Mă întorc imediat.

Clarke îi zâmbi și se ridică în picioare. Dacă lada cu medicamente nu era în luminiș, probabil că rămăsese pe navă. Se grăbi spre epava care încă fumega și se învârti în jurul ei, să găsească un loc sigur pe unde să urce. Ajunse în spatele aeronavei, la doar câțiva metri de linia copacilor. Se înfioră. Arborii erau atât de apropiați în partea aceea a luminișului, încât frunzele lor blocau aproape toată lumina și aruncau umbre ciudate pe pământ, umbre care se risipeau când sufla vântul.

Ochii ei se îngustară când se focalizară pe ceva care nu se mișca. Nu era o umbră.

O fată era întinsă pe jos, ghemuită lângă rădăcinile unui copac. Probabil că fusese aruncată prin spatele navei în timpul aterizării. Clarke înaintă împleticindu-se. Suspina când recunoscă părul scurt și ondulat al fetei și bruma de pistrui de pe nas. *Thalia*.

Alergă și îngenunche lângă ea. Sângele curgea dintr-o rană dinspre coaste și păta iarba de sub ea, de parcă pământul însuși ar fi sângerat. Thalia respira, dar respirația ei era chinută și slabă.

— O să fie bine, șopti Clarke și luă mâna moale a prietenei sale, în timp ce vântul adia deasupra lor. Jur, Thalia, totul va fi bine.

Părea mai degrabă o rugăciune decât o asigurare, deși habar nu avea cui îi era adresată rugăciunea. Oamenii abandonaseră Pământul în cel mai greu moment al lui. Nu mai conta câți mureau încercând să se întoarcă.

6. WELLS

Wells se înfioră în răcoarea după-amiezii. În cele câteva ore de când aterizaseră, aerul se tot răcise. Se apropie de focul făcut în aer liber, ignorând privirile sarcastice ale arcadienilor. În fiecare noapte petrecută în detenție adormise visând la momentul în care avea să ajungă pe Pământ cu Clarke. Dar, în loc să o țină de mână, privind cu uimire planeta, își petrecuse ziua căutând prin provizii arse și încercând să uite expresia de pe fața ei în clipa în care îl văzuse. Nu se așteptase să își arunce brațele în jurul lui, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ura pură din ochii ei.

— Crezi că tatăl tău a murit? întrebă un băiat de pe Walden, cu câțiva ani mai mic decât el, iar cei din jur chicotiră.

Pieptul lui Wells se strânse, dar se forță să rămână calm. Putea să-i pună la punct pe unul sau doi dintre acei derbedei fără probleme. Fusesse campionul necontestat la cursul de lupte, în timpul pregătirii ca ofițer. Dar el era singur, iar ei nouăzeci și cinci – nouăzeci și șase, dacă o socotea și pe Clarke, care era cel mai puțin probabil fan al său de pe planetă în clipa aceea.

Când urcaseră pe navă, fusese tulburat că nu o văzuse pe Glass acolo. Toți cei de pe Phoenix fuseseră șocați de condamnarea ei, la scurt timp după Clarke, și, indiferent cât de mult îl presase pe tatăl lui, Wells nu reușise să afle ce făcuse. Ar fi vrut să știe de ce nu fusese selectată pentru misiune. Deși încercase să se convingă că fusese grațiată, era mult mai probabil să fie încă în detenție, numărând zilele care mai erau până la majoratul ei. Gândul acela făcu să i se strângă stomacul.

— Mă întreb dacă domnul cancelar junior crede că va avea întâietate în privința mâncării, zise un arcadian ale cărui buzunare erau burdușite cu pachete nutritive, pe care le adunase în timpul îmbulzelii de după prăbușire.

Din câte vedea Wells, se părea că fuseseră trimiși acolo cu provizii pentru mai puțin de o lună, provizii care aveau să dispară în curând, dacă oamenii continuau să bage în buzunare tot ce găseau. Dar era imposibil – trebuia să fie mai multe undeva, în vreun container. Aveau să dea de el odată ce terminau de adunat ce se împrăștiase în urma impactului.

— Sau dacă se așteaptă ca noi să-i facem patul, rânji o fetiță cu o cicatrice pe frunte.

Wells îi ignoră și privi în sus, spre întinderea fără sfârșit a cerului albastru. Chiar era uimitor. Cu toate că văzuse fotografii, nu își imaginase că avea o culoare atât de vie. Era ciudat să își închipuie că un acoperiș albastru – făcut din nimic mai substanțial decât cristale de azot și lumină refractată – îl despărțea de marea de stele și de singura lume pe care o știa. Simți o strângere de inimă când se gândi la cei trei copii care nu supraviețuiseră pentru a vedea acele priveliști. Trupurile lor erau întinse pe partea cealaltă a navei.

— Patul? zise un băiat și pufni. Spune-mi unde o să găsim *un pat* aici.

— Și unde naiba ar trebui să dormim? întrebă fata cu cicatrice și privi în jur, de parcă s-ar fi așteptat să apară ca prin minune niște dormitoare.

Wells își dresе glasul.

— Proviziile noastre includ corturi. Trebuie doar să terminăm de sortat ce e prin

containere și să adunăm totul. Între timp, ar trebui să trimitem câțiva cercetași să caute apă, să știm unde să instalăm tabăra.

Fata se strâmbă, privind dintr-o parte în alta.

— Mi se pare o idee bună, zise ea și chicoti.

Wells se strădui să rămână calm.

— Ideea e că, dacă suntem în apropiere de un izvor sau de un lac, va fi mai ușor să...

— Bun! îl întrerupse o șoaptă. Am venit la timp pentru predică.

Wells privi într-o parte: Graham se îndrepta spre el. Cu excepția lui și a lui Clarke, el era singurul de pe Phoenix, deși părea să-i cunoască după nume pe cei mai mulți de pe Walden și de pe Arcadia și toți îl tratau cu un surprinzător respect. Wells încercă să nu-și închipuie ce trebuise să facă pentru a-l câștiga.

— Nu țineam *predici* nimănui. Încerc doar să fac în așa fel încât să rămânem în viață.

Graham ridică o sprânceană.

— Interesant, având în vedere că tatăl tău continuă să-i condamne la moarte pe prietenii noștri. Dar nu-ți face griji, știu că ești de partea noastră. Rânji spre Wells. Nu?

Wells îl privi precaut, apoi aprobă scurt din cap.

— Desigur.

— Așadar, continuă Graham pe un ton prietenos, în contrast cu privirea ostilă din ochii lui, ce infracțiune ai săvârșit?

— Asta nu e o întrebare foarte politicoasă, nu? răspunse Wells străduindu-se să afișeze ceea ce își dorea să fie un zâmbet criptic.

— Îmi pare foarte rău. Fața lui Graham căpătă o expresie de prefăcută oroare. Trebuie să mă ierți. Vezi tu, după ce ai petrecut ultimele 847 de zile din viață încuiat în partea inferioară a navei ai tendința să uiți ceea ce este considerată pe Phoenix o conversație politicoasă.

— 847 de zile? repetă Wells. Putem presupune că nu ai fost condamnat pentru că ai numărat greșit ierburile pe care probabil că le-ai furat din depozit.

— Nu, zise Graham și înaintă un pas spre Wells. Nu am fost.

Ceilalți tăcură, iar Wells îi văzu pe câțiva foindu-se stânjeniți, în timp ce alții păreau nerăbdători.

— Am fost condamnat pentru crimă.

Privirile lor se întâlniră. Wells își păstră expresia lipsită de emoții, refuzând să-i dea satisfacția de a vedea șocul pe fața lui.

— Da? zise el nepăsător. Pe cine ai omorât?

Graham zâmbi rece.

— Dacă ai fi petrecut ceva timp cu noi, ai fi știut că *asta* nu e considerată o întrebare foarte politicoasă.

Urmă un moment de tăcere încordată, înainte ca Graham să schimbe brusc subiectul.

— Dar eu știu ce ai făcut. Când fiul cancelarului e închis, veștile circulă repede. Presupun că tu nu vei recunoaște. Dar acum, că tot stăm la taifas, ne poți spune exact ce facem aici. Poate că ne explici de ce atât de mulți dintre *prietenii* noștri continuă să fie executați după rejudecare.

Graham încă zâmbea, dar tonul lui devenise grav și periculos.

— Și de ce acum? Ce l-a făcut pe *tatăl tău* să decidă să ne trimită aici, brusc?

Tatăl lui. Pe parcursul zilei, absorbit de noutatea de a fi pe Pământ, Wells reușise să se convingă de faptul că întâmplarea de pe puntea de lansare – sunetul ascuțit al împușcăturii, sângele care se întindea ca o floare întunecată pe pieptul tatălui său – fusese doar un coșmar.

— Bineînțeles că nu ne va spune, îl luă Graham peste picior. Nu-i așa, soldat? adăugă și mimă un salut.

Cei de pe Arcadia și de pe Walden, care îl priviseră pe Graham întorcându-se nerăbdător spre Wells, aveau în privire o intensitate care îi făcea pielea de găină. Desigur, știa ce se întâmpla. Știa de ce erau executați atât de mulți copii la majorat, pentru infracțiuni care ar fi putut fi grațiate. Știa de ce misiunea fusese plănuită în pripă și pusă în aplicare rapid. Știa mai bine ca oricine, pentru că era doar vina lui.

— Când o să ajungem acasă? întrebă un băiat care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani.

Wells simți un acces brusc de milă pentru mama îndurerată care era încă undeva pe navă. Habar n-avea că fiul ei fusese aruncat prin spațiu spre o planetă pe care rasa umană o părăsise pentru totdeauna.

— *Suntem* acasă, zise el și se forță să pună în acele cuvinte cât de multă sinceritate putea.

Dacă le repeta de suficiente ori, poate că avea să înceapă să creadă și el.

Aproape că ratase concertul din acel an. Întotdeauna fusese evenimentul lui preferat, singura seară în care instrumentele muzicale erau scoase din camerele lor de protecție fără oxigen. Să îi vadă cântând pe muzicieni, care își petreceau cea mai mare parte din timp exersând pe simulatoare, era ca și cum ar fi asistat la o renaștere. Sculptate și îmbinate de mâini de mult timp moarte, singurele instrumente rămase în univers scoteau aceleași sunete înalte care răsunaseră cândva cu ecou în sălile de concerte ale civilizației distruse. O dată pe an, Eden Hall se umplea de muzica ce dăinuise mai mult decât viața oamenilor pe Pământ.

Dar când Wells intră în sală, o încăpere mare, ovală, mărginită de o fereastră curbată, panoramică, durerea care îi stăruia în corp de o săptămână i se adună în stomac. De obicei, priveliștea i se părea incredibil de frumoasă, dar în seara aceea stelele care luceau și înconjurau Pământul învăluit de nori îi aminteau de lumânările de la un priveghi. Mama lui iubise muzica.

Era la fel de aglomerat ca de obicei, mare parte dintre cei de pe Phoenix zumzăiau pe acolo, încântați. Multe dintre femei erau nerăbdătoare să-și etaleze noile rochii, o înfrumusețare scumpă și posibil enervantă, în funcție de resturile de textile găsite la Schimb. Înaintă câțiva pași, stârnind un val de șoapte și de priviri.

Încercă să se concentreze pe partea din față a încăperii, unde se adunau muzicienii, sub arborele după care era numită sala: Eden Hall. Legenda spunea că pomișorul supraviețuise în mod miraculos flăcărilor din America de Nord și fusese adus pe Phoenix chiar înainte de Exod. Acum, ajungea până sus, iar ramurile lui subțiri se întindeau mai mult de zece metri în fiecare direcție și formau un acoperiș de frunze, care făcea ca un

văl de umbre verzui să cadă pe muzicieni.

— Acela e fiul cancelarului? întrebă o femeie din spatele lui.

Un nou val de căldură se ridică în obrajii lui deja înroșiți. Niciodată nu reușise să fie imun la expresiile surprinse și la privirile curioase pe care le stârnea, dar în seara aceea i se păreau chiar insuportabile. Se întoarse și porni spre ușă, dar îngheță când o mână îl apucă de braț. Se răsuci și o văzu pe Clarke privindu-l derutată.

— Unde fugi?

Wells zâmbi morocănos.

— Se pare că nu am chef de muzică.

Clarke îl privi o clipă, apoi își strecură mâna în a lui.

— Rămâi. Pentru mine.

Îl conduse spre două locuri libere de pe rândul din spate.

— Trebuie să îmi spui ce ascultăm.

Wells oftă și se așeză lângă ea.

— Deja ți-am spus că vor cânta Bach, zise el și aruncă o privire nostalgică spre ușă.

— Știi ce vreau să spun.

Clarke își împleti degetele cu ale lui.

— Mișcarea asta, mișcarea aia. În plus, întotdeauna aplaud când nu trebuie.

Wells îi strânse mâna.

Nu era nevoie de niciun alt fel de introducere sau anunț. Din clipa în care se auzi prima notă, mulțimea făcu liniște, iar arcușul violonistului tăie prin pălăvrăgeală, în timp ce trecea peste corzi. Apoi începu și violoncelul, urmat de clarinet. Nu erau tobe în seara aceea, dar nu conta. Wells putea să audă bătăile a două sute de inimi odată cu muzica.

— Așa mi-am imaginat mereu că ar suna un apus de soare, șopti el.

Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte să apuce să gândească și se pregăti pentru o privire superioară sau cel puțin confuză. Dar muzica o vrăjise și pe Clarke.

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd un apus, murmură ea și își puse capul pe umărul lui.

Wells își trecu mâna absent prin părul ei mățâsos.

— Mie mi-ar plăcea să văd un apus cu tine.

Se aplecă și îi sărută fruntea.

— Ce faci peste vreo șaptezeci și cinci de ani? șopti el.

— Îmi curăț proteza, zise Clarke cu un zâmbet. De ce?

— Pentru că am o idee pentru prima noastră întâlnire pe Pământ.

Lumina pălea, iar focul licărea peste fețele din jurul lui Wells.

— Știu că toate acestea par ciudate și intimidante și, da, nedrepte, dar suntem aici cu un scop, zise el mulțimii. Dacă noi supraviețuim, vor supraviețui toți.

Aproape o sută de capete se întoarseră spre el și, pentru o clipă, se gândi că poate cuvintele lui reușiseră să dea la o parte straturile de ostilitate și de ignoranță. Dar apoi o altă voce rupse tăcerea.

— Ai grijă, Jaha.

Wells se întoarce și văzu un copil înalt, cu o uniformă de gardian pătată de sânge. Băiatul care își forțase accesul pe navă – cel care îl luase ostatic pe tatăl lui Wells.

— Pământul încă se reface. Nu știm cât rahat poate suporta.

Un alt val de chicoteli răsună în jurul focului, iar Wells simți o furie bruscă și puternică. Din cauza acelui puști, tatăl lui – cel responsabil cu protejarea întregii rase umane – fusese împușcat, iar el avea tupeul să stea acolo și să-l acuze de rahaturi?

— Poftim? zise Wells și ridică bărbia, să-i arunce tipului cea mai bună privire de ofițer.

— Termină cu prostiile, OK? Doar spune ce vrei să spui cu adevărat. Dacă vom face exact ce spui tu, nu o să ne părăști tatălui tău.

Wells își miji ochii.

— Mulțumită ție, probabil că tata e în spital.

Unde primește cea mai bună îngrijire și e în drum spre o refacere rapidă, adăugă el în gând, sperând că așa și era.

— Dacă mai trăiește, interveni Graham și râse.

Pentru o clipă, lui Wells i se păru că îl vede pe celălalt băiat tresărind. Înaintă un pas, dar o altă voce strigă din mulțime și îl opri.

— Deci nu ești spion?

— Spion?

Wells aproape că râse auzind acuzația.

— Da, zise falsul gardian. Să ne spionezi, exact ca brățărilor astea.

Wells se uită mai atent la băiatul căruia uniforma de gardian nu i se potrivea. I se spusese care era scopul brățărilor sau își dăduse seama singur?

— Dacă cei din Consiliu voiau să vă spioneze, zise el ignorând comentariul despre transpondere, nu crezi că ar fi ales pe cineva mai puțin vizibil?

Băiatul în uniforma pătată de sânge rânji.

— Putem discuta aspectele pozitive și negative ale administrației tatălui tău altă dată. Acum, însă, spune-ne: dacă nu ești spion, ce naiba cauți aici? Nimeni nu crede că tu chiar ai fost condamnat.

— Îmi pare rău, zise Wells pe un ton care aducea a orice, numai a regret nu. Tu ți-ai făcut apariția într-o uniformă de gardian furată și l-ai luat ostatic pe tatăl meu, să îți forțezi imbarcarea. Cred că tu ești cel care ne datorează o explicație.

Băiatul își miji ochii.

— Am făcut ce trebuia să fac pentru a-mi proteja sora.

— *Sora?* repetă Wells.

Oamenii încălcau legea mai des pe Walden decât pe Phoenix. Dar niciodată nu auzise ca vreunul dintre ei să aibă o soră, nu de la Cataclism încoace.

— Da.

Băiatul își încrucișă brațele și înfruntă privirea lui Wells.

— Acum, o să te mai întreb o singură dată: ce faci aici, de fapt?

Wells înaintă un pas. Nu datora nimănui vreo explicație, cu atât mai puțin celui infractor care, probabil, mințea în legătură cu sora lui și cine știe în legătură cu mai ce. Apoi, cu coada ochiului, prinse o mișcare rapidă. Clarke se îndrepta spre foc, din

cealaltă parte a luminișului, unde se ocupase de rănille pasagerilor.

Wells se întoarse spre băiatul înalt și oftă, simțind cum furia îi dispărea.

— Sunt aici din același motiv ca și tine.

Privirea lui se îndreaptă spre Clarke, care încă nu putea să îl audă.

— Am făcut ceva să fiu condamnat, să pot proteja pe cineva la care țin.

Mulțimea făcu liniște. Wells se întoarse cu spatele spre ei și începu să meargă, fără să-i pese dacă privirile lor îl urmăreau în timp ce se apropia de Clarke. Pentru o clipă, vederea ei îl copleși. Lumina se schimba, pe măsură ce se întuneca, și făcea ca în ochii ei verzi să apară sclipiri aurii. Pe Pământ, era mai frumoasă ca niciodată. Privirile lor se întâlneau și simți un fior pe șira spinării. Cu mai puțin de un an în urmă, ar fi putut spune la ce se gândea Clarke doar privind-o. Dar acum expresia ei era de nepătruns.

— Ce faci aici, Wells? întrebă ea cu o voce încordată și obosită.

E șocată, își zise Wells și își forță mintea să rămână la explicația falsului gardian.

— Am venit pentru tine, zise încet.

Fața ei căpătă o expresie care putea să rupă orice barieră, un amestec de regret, frustrare și milă, iar toate acestea treceau cumva direct din ochii ei în pieptul lui.

— Aș vrea să nu o fi făcut.

Clarke oftă și vru să treacă pe lângă el fără să-l mai privească. Cuvintele ei îl lăsară fără aer și o clipă nu reuși decât să încerce să-și amintească cum să respire. Apoi, auzi un cor de murmure dinspre focul din spatele lui și se întoarse curios, deși nu își dorea asta. Toți arătau spre cerul care se transforma într-o simfonie de culori. Întâi, apărură niște dâre portocalii pe albastrul cerului, ca un oboi care se alătură unui flaut și transformă un solo într-un duet. Acea armonie deveni un crescendo de culori, când galbenul și rozul își alăturară vocile corului. Cuvântul apus nu putea să explice frumusețea de deasupra lor și, pentru a milioana oară de când aterizaseră, Wells se gândi că vorbele cu care fuseseră învățați să descrie Pământul păleau în comparație cu realitatea.

Până și Clarke, care nu se oprise de când aterizaseră, îngheță pe loc, cu capul aplecat pe spate, să poată vedea miracolul de deasupra. Wells nu avea nevoie să-i vadă fața pentru a ști că ochii ei se făcuseră mari minunându-se, iar gura îi era ușor întredeschisă, în timp ce privea ceva la care doar visase până atunci. Ceva la care amândoi visaseră, se corectă el. Se întoarse, incapabil să mai privească cerul, în timp ce durerea din pieptul lui se transforma în ceva dens și ascuțit. Era primul apus la care omenirea asista în ultimele trei secole, iar el îl privea singur.

7. BELLAMY

Bellamy strânse din ochi și privi spre răsărit. Întotdeauna presupusese că poezii de altădată spusese numai tâmpenii sau cel puțin avuseseră droguri mai bune decât ce încercase el. Dar avuseseră dreptate. Era o nebunie să privești cum cerul se schimba din negru în gri, iar apoi exploda în multe culori. Nu îl făcea să înceapă să cânte sau așa ceva, dar asta pentru că el nu fusese niciodată genul cu înclinații artistice.

Se aplecă și trase în sus pătura Octaviei, peste umărul ei. O găsisese printre proviziile dintr-un container, cu o noapte înainte, și, practic, zburase dinții câtorva copii, în încăierarea care se iscase pentru a pune mâna pe ea.

Expiră adânc, privind cum respirația i se cristaliza în față, dăinuind mai mult decât ar fi făcut-o pe navă, unde sistemul de aerisire absorbea aerul din plămâni, înainte să apuce să-ți iasă din gură.

Privi în jur, prin luminiș. După ce fata aceea, Clarke, o examinase pe Octavia și stabilise că avea doar o entorsă, Bellamy o dusesse în brațe spre copaci, unde își petrecuseră noaptea. Avea de gând să păstreze distanța, până când își dădea seama câți dintre copiii aceia erau cu adevărat infractori și câți doar se aflaseră în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Bellamy strânse mâna surorii lui. Era vina lui că ea fusese condamnată. Era vina lui că ea era acolo. Ar fi trebuit să știe că ea plănuise ceva: săptămâni întregi vorbise despre cât de flămânzi erau unii dintre copiii din grupa ei. Fusese doar o chestiune de timp până când făcuse ceva să-i hrănească – chiar dacă asta însemnase să fure. Sora lui altruistă era acum condamnată să moară pentru că avea o inimă prea mare. Era datoria lui să o protejeze. Și, pentru prima dată în viața ei, el dăduse greș.

Bellamy își trase umerii înapoi și ridică bărbia. Era înalt pentru un băiat de șase ani, dar asta nu îi împiedica pe oameni să îl privească, în timp ce își croia drum prin mulțime, spre centrul de distribuție. Nu era interzis ca minorii să meargă acolo singuri, dar se întâmpla rar. Recapitulă lista pe care mama lui îl pusese să o repete de trei ori, înainte să îl lase să plece. *Fibre – două puncte. Glucoză – un punct. Cereale deshidratate – două puncte. Fulgi de cartofi – un punct. Un baton de proteine – trei puncte.*

Țâșni pe lângă două femei care se opriseră să mormăie ceva în fața unor chestii albe, care arătau ca niște creiere. Bellamy își dădu ochii peste cap și continuă să meargă. Cui îi păsa că cei de pe Phoenix primeau tot ce era mai bun de pe câmpiile solare? Oricine voia să mănânce legume avea creier mic și moale.

Bellamy își făcu palmele căuș sub automatul cu fibre, prinse pachetul care ieși din el și îl puse sub braț. Porni spre raionul cu cartofi, când ceva lucios îi atrase privirea. Se întoarse și văzu o grămadă de fructe roșii și rotunde într-o vitrină. În mod normal, nu-l interesau produsele scumpe – morcovi răsușiți, care i se păreau că seamănă cu niște portocale cu degete, și ciuperci urâte, care arătau mai degrabă ca niște zombi mâncători de creier. Dar acelea erau altceva. Fructele erau de un roșu spre roz, aceeași culoare pe care o avea fața vecinei lor, Rilla, când se jucau de-a invazia extraterestrilor pe hol. Acum nu se mai jucau, de când tatăl ei fusese luat de gardieni, iar Rilla, trimisă într-un

centru de îngrijire.

Bellamy se ridică pe vârfuri, să citească cifrele de pe ecran. Unsprezece puncte. Părea mult, dar voia să facă ceva drăguț pentru mama lui. Nu se dăduse jos din pat de trei zile. El nu putea să-și închipuie cum era să fii atât de obosit.

— Vrei unul? întrebă o voce iritată.

Se uită în sus și văzu o femeie într-o uniformă verde.

— Ia sau pleacă.

Obrajii lui Bellamy se încinseră și, pentru o clipă, se gândi să o ia la fugă. Dar apoi un val de indignare îi alungă jena. Nu avea de gând să lase o muncitoare acră de la distribuție să îl împiedice să-i ia mamei lui tratația pe care o merita.

— O să iau *două*, zise el pe un ton arogant, care o făcea mereu pe mama lui să se strâmbe și să îi spună: *Oare de unde ai moștenit asta?* Și nu-ți freca degetele de ele, adăugă hotărât.

Femeia înălță o sprânceană, înainte să se uite la gardienii din spatele mesei de tranzacție. Nimănui de pe Walden nu-i plăceau gardienii, dar mama lui părea în mod deosebit speriată de ei. În ultima vreme, îl lua de mână și pornea în altă direcție ori de câte ori vedea o patrulă care se apropia. Oare făcuse ceva rău? Aveau să vină să o ia, ca pe tatăl Rillei? *Nu*, își zise, *nu am să-i las*.

Își luă merele și porni spre masa de tranzacție. O altă lucrătoare îi scană cardul și se opri o clipă asupra informației de pe ecran, înainte să ridice din umeri și să-i facă semn să înainteze. Unul dintre gardieni îi aruncă o privire curioasă, dar Bellamy continuă să se uite drept în față. Se forță să meargă la pas, până ieși din centrul de distribuție, apoi o luă la fugă, strângând pachetele la piept, în timp ce gonea pe alea care ducea spre zona unde locuia. Intră în apartament și închise ușa încet. Abia aștepta să-i arate mamei sale ce îi cumpăraseră. Intră în sufragerie, dar luminile nu se aprinseră. Oare senzorul se stricase din nou? Simți o ușoară strângere de stomac. Mama lui ura să apeleze la administrație. Nu-i plăcea să vină străini la ei. Dar cât puteau să stea în întuneric?

— Mamă! strigă Bellamy și intră în camera ei. M-am întors! Am reușit!

Acolo, luminile funcționau și se aprinseră când Bellamy trecu de ușă. Dar patul era gol. Încremeni când un val de frică îl cuprinse. Dispăruse. O luaseră. Era singur-singurel. Dar apoi auzi niște pași înfundați dinspre bucătărie. Oftă, panica fiind repede înlocuită de ușurare, apoi de bucurie. Se dăduse jos din pat!

Alergă spre bucătărie. Mama lui privea spre fereastra mică și rotundă care dădea spre casa scării. Cu o mână se ținea de șale, ca și cum ar fi durut-o.

— Uite ce ți-am adus.

Mama lui inspiră adânc, dar nu se întoarce.

— Bellamy, zise ea, de parcă era un vecin care trecuse pe acolo, într-o vizită neașteptată. Te-ai întors. Lasă mâncarea pe masă și du-te în camera ta. Vin imediat.

Dezamăgirea îl cuprinse și nu reuși să se miște. Voia să vadă privirea mamei lui când avea să zărească fructele.

— Uite! o îndemnă el și întinse brațele, nefiind sigur ce putea să vadă ea în reflecția geamului întunecat și prăfuit.

Ea își răsucicapul și se uită spre el, peste umăr.

— Ce sunt alea? Mere?

Strânse din buze și își frecă o tâmplă, așa cum obișnuia să facă atunci când venea de la lucru. Înainte să se îmbolnăvească.

— Cât au... Nu contează. Doar du-te în camera ta, OK?

Palmele lui Bellamy începură să transpire, în timp ce pune pachetele pe masa de lângă ușă. Greșise cu ceva? Luminile clipiră, apoi se stinseră.

— *La naiba*, mormăi mama lui privind spre tavan. Bellamy, *acum*, îi ordonă ea.

Cel puțin i se păru că era mama lui. Își întoarse din nou fața dinspre el, iar vocea ei străpunse întunericul, până când i se păru că nu mai era vocea ei. În timp ce se strecura afară, Bellamy aruncă o privire rapidă peste umăr. Mama lui nici măcar nu părea a fi ea însăși. Se întorsese într-o parte, iar burta ei părea uriașă și rotundă, de parcă ascundea ceva sub cămașă. Clipi și o luă la goană, convins că ochii îi jucau feste, încercând să ignore fiorii de pe șira spinării.

— Cum se simte?

Bellamy ridică privirea și o văzu pe Clarke deasupra lui, uitându-se neliniștită când la el, când la sora lui adormită. Făcu semn din cap.

— Cred că e bine.

— Bun.

Ridică dintr-o sprânceană ușor pârlită.

— Pentru că ar fi păcat să-ți pui în aplicare amenințarea de seara trecută.

— Ce am zis?

— Mi-ai spus că, dacă nu îți salvez sora, o să arunci în aer toată afurisita de planetă, cu toată lumea de pe ea.

Bellamy zâmbi.

— Partea bună e că e vorba doar de o entorsă.

Își înălță capul într-o parte și o studie pe Clarke, derutat. Pielea de sub ochii ei era vânată de oboseală, dar umbrele purpurii îi făceau să arate mai verzui. Simți o tresărire de vină pentru că fusese un ticălos cu ea, cu o seară în urmă. O etichetase drept o fată egoistă de pe Phoenix, care se pregătea să devină medic doar pentru a avea cu ce să se mândrească la petreceri. Dar îngrijorarea de pe fața ei delicată și sângele uscat din părul roșcat-auriu arătau clar că nu se odihnise de când aterizaseră.

— Deci, continuă Bellamy, amintindu-și cele spuse de Wells lângă foc, cu o zi în urmă, și de felul în care Clarke se îndepărtase de el, de ce ai fost așa de rea cu micul cancelar junior?

Clarke îl privi cu un amestec de șoc și de indignare. Pentru o clipă, se gândi chiar să-i tragă una, dar apoi scutură doar din cap.

— Nu e treaba ta.

— E iubitul tău? insistă Bellamy.

— Nu, zise ea pe un ton impasibil, după care gura ei se strâmbă într-un zâmbet curios. De ce vrei să știi?

— Fac un recensământ, răspunse Bellamy. Mai exact, vreau să stabilesc statutul relațiilor pe care le au fetele frumoase de pe Pământ.

Clarke își dădu ochii peste cap, apoi se întoarse spre Octavia, iar amuzamentul îi dispăru de pe față.

— Ce e?

— Nimic, zise Clarke repede. Aș vrea doar să am niște antiseptic pentru tăietura aia de pe față ei. Iar câțiva o să aibă nevoie de antibiotice.

— Deci nu avem niciun medicament? întrebă el încruntându-se îngrijorat.

Clarke îl privi uimită.

— Cred că proviziile medicale au fost aruncate din navă când ne-am prăbușit. O să ne descurcăm, totuși, adăugă repede, minciuna ieșind înainte să apuce să-și schimbe expresia. O să ne descurcăm o vreme. Corpul uman are o remarcabilă capacitate de a se vindeca singur...

Vocea ei se stinse, în timp ce ochii i se opriră asupra petelor de sânge de pe uniforma lui furată.

Bellamy își coborî privirea și făcu o grimasă, întrebându-se dacă ea se gândea la cancelar. Spera că supraviețuise – deja avea suficient sânge pe mâini. Dar probabil că nu conta. Pe oricine avea să trimită Consiliul cu următorul grup, cu siguranță, va fi autorizat să-l execute pe loc pe Bellamy, chiar dacă rănirea cancelarului fusese un accident. Îndată ce Octavia se va simți suficient de bine ca să se poată mișca, vor pleca de acolo. Se vor cățăra câteva zile, vor pune ceva distanță între ei și grup și, în cele din urmă, vor găsi un loc unde să se stabilească. Nu petrecuse degeaba câteva luni studiind ghidurile acelea vechi pe care le descoperise pe puntea B. Era pregătit pentru orice avea să li se întâmple în pădurile acelea. Nu putea fi mai rău decât ce urma să coboare din cer.

— Cât o să dureze până o să poată să umble din nou?

Clarke se întoarse spre el.

— E o entorsă destul de urâtă, aș zice câteva zile până să poată umbla, o săptămână sau două până să fie complet vindecată.

— Nu se poate mai repede?

Clarke înclină capul și îi zâmbi ușor, lucru care, pentru o clipă, îl făcu să uite că fusese aruncat pe o planetă posibil toxică, împreună cu nouăzeci și nouă de delincvenți minori.

— Care e graba?

Dar, înainte să apuce să răspundă, cineva o strigă pe Clarke, iar ea dispăru. Bellamy inspiră adânc. Spre surprinderea lui, acel gest simplu îi limpezi mintea și îl făcu să se simtă mai treaz și mai alert. Probabil că aerul se va dovedi toxic, dar de fiecare dată când îl inhala simțea ceva imposibil de numit, dar interesant, ca o fată misterioasă, care nu te privea în ochi, dar trecea suficient de aproape de tine, încât să-i simți parfumul.

Se apropie cu câțiva pași de copaci, nerăbdător să-i poată vedea mai bine, dar fără să vrea să se îndepărteze prea mult de Octavia. Nu arătau ca vreuna dintre speciile pe care le știa, dar singura carte de botanică pe care o găsisese fusese despre plantele originare din Africa și parcă îl auzise pe Wells spunând că ei se aflau pe Coasta de Est a ceea ce fuseseră cândva Statele Unite ale Americii.

O rămurică a căzut chiar lângă el. Se răsuci și văzu o fată cu fața lungă și păr aspru.

— Pot să te ajut?

— Wells zice că toți cei care nu sunt răniți ar trebui să adune lemne.

O urmă de iritare se încolăci în stomacul lui Bellamy și zâmbi încordat.

— Nu cred că Wells e în postura să dea ordine, așa că, dacă nu ai nimic împotriva, o să-mi fac griji doar pentru mine, OK?

Ea se fâstâci o clipă, înainte să-i arunce o privire nervoasă peste umăr.

— Poți să pleci, zise Bellamy împingând-o.

O privi satisfăcut cum dispare grăbită. Apoi, se uită spre cer, iar ochii lui dădură doar de vid, în toate direcțiile. Nu conta unde erau. Orice loc de pe planeta aceea avea să fie infinit mai bun decât lumea pe care o lăsaseră în urmă.

Pentru prima dată în viață era liber.

8. GLASS

Glass petrecu restul serii pe canapeaua lui Luke, recunoscătoare lui Camille pentru că nu întrebese de ce refuzase să doarmă în fosta cameră a lui Carter. Hotărâseră că era mai bine ca Glass să stea ascunsă în apartamentul lui Luke, până se schimba tura, la 0600, când aveau să fie mai puțini gardieni.

Se foi toată noaptea. De câte ori se întorcea de pe o parte pe alta, brățara îi intra în piele, o amintire dureroasă a faptului că, deși ea era în pericol, Wells era la sute de kilometri distanță, luptându-se să supraviețuiască pe o planetă care nu mai avusese viață de secole. El întotdeauna visase să vadă Pământul, dar nu așa. Nu cât timp încă mai putea fi toxic. Nu după ce își văzuse tatăl împușcat.

Întinsă și cu privirea în tavan, nu se putea abține să stea cu urechile ciulite, atentă la orice sunet. Cel mai slab murmur venit de cealaltă parte a ușii lui Luke era suficient să-i strângă stomacul. Liniștea era și mai rea.

Exact când luminile circadiene începură să apară pe sub ușa din față, se deschise și ușa dormitorului, iar el și Camille își făcură apariția, obosiți. Evident, niciunul dintre ei nu dormise prea mult. Luke era deja îmbrăcat cu haine de civil, iar Camille purta doar unul dintre vechile lui maiouri, unul care abia îi acoperea talia. Glass se îmbujoră și privi în altă parte.

— Bună dimineața.

Tonul formal al lui Luke o făcu să tresară. Ultima dată când îi spusese asta erau în patul lui și îi șoptise vorbele la ureche.

— Bună dimineața, reuși să zică, alungând amintirea aceea din capul ei.

— Trebuie să îți dăm jos brățara.

Luke făcu semn spre încheietura ei. Glass aprobă din cap și se ridică de pe canapea, foindu-se stânjenită, în timp ce Camille se uita de la ea la Luke și înapoi. În cele din urmă, își încrucișă brațele și se întoarse spre el.

— Ești sigur că e o idee bună? Dacă te vede cineva?

Luke se încruntă.

— Am discutat despre asta.

El vorbise calm, dar Glass sesizase nota de frustrare din vocea lui.

— Dacă nu o ajutăm, o vor *ucide*. Trebuie.

Trebuie, se gândi Glass. Asta era tot ce mai însemna ea pentru el, o viață pe care nu voia să o aibă pe conștiință.

— Mai bine ea decât tu, zise Camille cu voce tremurândă.

Luke se aplecă și o sărută pe cap.

— O să fie în regulă. O duc înapoi pe Phoenix și mă întorc direct acasă.

Camille oftă și îi întinse lui Glass un tricou și o pereche de pantaloni.

— Poftim, îi zise, știu că nu se potrivesc cu standardele tale de pe Phoenix, dar o să pari un pic mai credibilă în ele. Nu o să treci drept un lucrător de la salubritate cu părul ăla.

Îl strânse de braț pe Luke, apoi se strecură înapoi în dormitorul lui, lăsându-i singuri. Glass rămase pe loc, ținând stângaci hainele în brațe și, pentru o clipă, doar se priviră

unul pe altul. Ultima dată când îl văzuse pe Luke nu avusese o problemă să se schimbe în fața lui.

— Să...

Vocea ei se stinse și făcu semn spre camera lui Carter.

— Of! zise Luke și se înroși ușor. Nu, o să... mă întorc imediat.

Se retrase în dormitor. Glass se schimbă cât mai repede, încercând să ignore șoaptele care se auzeau prin ușă și îi înțepau pielea. Când Luke se întoarse, era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni gri largi, care abia stăteau pe coapsele ei, și un tricou albastru vechi, care îi zgâria pielea. Luke o privi critic.

— Ceva tot nu e cum trebuie. Nu arăți ca un evadat, dar, categoric, nici precum cineva de pe Walden.

Glass începu să-și netezească pantalonii, întrebându-se dacă Luke prefera să fie cu o fată care se simțea confortabil în hainele acelea.

— Nu e asta, părul e de vină. Aici, fetele nu îl au atât de lung.

— De ce? întrebă ea și își dădu seama, cu o urmă de vină, că ea nici nu observase.

Luke se întoarse și începu să cotrobăie printr-un dulap mic, aflat lângă perete.

— Probabil pentru că ar fi prea greu de îngrijit. Noi nu avem aceeași rație de apă ca voi.

Se întoarse triumfător, cu o beretă veche și pătată. Glass zâmbi slab.

— Mulțumesc.

Luă bereta de la Luke, mâinile lor atingându-se, și și-o puse pe cap.

— Nu cred că e perfect încă, zise el și o privi încruntat.

Păși spre ea și îi luă bereta cu o mână, iar cu cealaltă îi adună părul și i-l răsuci blând într-un nod în vârful capului, iar peste el puse bereta. Între ei domnea tăcerea. Încet, Luke se înălță și aranjă câteva şuvițe din spatele urechii ei. Degetele lui aspre îi atinseră gâtul și o privi în ochi, fără să clipească.

— Gata? întrebă Glass rupând vraja și dându-se într-o parte.

— Da. Să mergem.

Luke păși înapoi rigid și o conduse spre hol. Pe Walden nu erau la fel de multe lumini circadiene ca pe Phoenix. Deși, teoretic, erau în zori, coridoarele erau aproape întunecate. Glass nu își dădea seama unde o ducea și își strânse palmele, să nu fie tentată să îl ia de mână.

În cele din urmă, Luke se opri în fața unui contur slab al unei uși. Băgă mâna în buzunar și scoase ceva, apoi îl ținu deasupra scannerului. Ușa bâzâi și se deschise. Stomacul lui Glass se strânse, când își dădu seama că, oriunde ar fi dus-o, lăsa în urma lor codurile de acces. Nu îndrăzni să se gândească ce se va întâmpla atunci când Consiliul își va da seama că el ajutase un condamnat evadat. Dar nu exista altă opțiune. După ce își luase un ultim rămas-bun de la mama ei, așteptase ca gardienii să o găsească. Nu încercase să îl mai vadă pe Luke. Nu putuse să-i ceară să-și riște siguranța pentru ea. Nu după ceea ce făcuse.

O lumină clipi slab, aruncând o sclipire ștearsă peste mașinăria pe care Glass nu o recunoscuse.

— Unde suntem? întrebă ea, iar vocea ei se auzi cu un ecou ciudat.

— Într-unul dintre vechile ateliere. Aici obișnuiau să repare echipamentele făcute pe Pământ, înainte să le înlocuiască pe toate. Veneam aici pentru unele antrenamente.

Glass vru să întrebe de ce s-ar antrena gardienii acolo, dar renunță. Mereu uita că Luke își începuse ucenicia de mecanic înainte de a fi acceptat în trupele de ingineri ale gardienilor. Vorbea rar despre acea perioadă din viața lui. Privind în urmă, Glass se simți rușinată că nu se străduise să afle mai multe despre lumea lui Luke: nici nu era de mirare că se întorsese la Camille.

Luke stătea lângă o mașină imensă, apăsând diverse butoane, cu sprâncenele încruntate, concentrat.

— Ce e *aia*? întrebă ea când mașinăria începu să zumzăie ciudat.

— Un tăietor cu laser, zise Luke, fără să-și ridice privirea.

Glass își strânse încheietura la piept, protector.

— Nu.

Luke îi aruncă o privire deopotrivă amuzată și iritată.

— Fără discuții. Cu cât dăm jos mai repede chestia aia, cu atât avem mai mari șanse să ne ascundem.

— Nu putem încerca să o descuiem?

Luke scutură din cap.

— Trebuie tăiată.

Când văzu că nu se mișcă, îi întinse mâna și oftă.

— Vino aici, Glass.

Picioarele ei erau înțepenite. Deși petrecuse ultimele șase luni imaginându-și că Luke îi spunea pe nume, niciodată nu se gândise că avea să fie implicată o mașinărie mortală. Luke ridică o sprânceană.

— Glass?

Făcu un pas ezitant spre el. Oricum nu avea nimic de pierdut. Mai bine să-i taie Luke încheietura, decât să-i injecteze un medic otrăvă în venă.

Luke lovi o suprafață plată de pe mijlocul dispozitivului.

— Doar pune mâna aici.

Apăsă pe un întrerupător și întreaga mașinărie începu să vibreze. Glass se înfioră, când pielea ei intră în contact cu metalul rece.

— O să fie în regulă, zise Luke. Promit. Doar stai nemișcată.

Glass aprobă din cap, prea speriată ca să vorbească. Zumzăitul continuă și în curând fu acompaniat de un scrâșnet ascuțit. Luke mai reglă câte ceva, apoi veni lângă ea.

— Gata?

Înghiți neliniștită.

— Da.

Luke își puse mâna stângă peste brațul ei, iar cu dreapta începu să îndrepte spre ea un mâner. Spre oroarea ei, văzu că acesta emitea un fascicul subțire de lumină roșie, care pulsa cu o energie periculoasă. Începu să tremure, dar Luke îi strânse brațul.

— E în regulă, murmură el. Doar stai nemișcată.

Lumina se apropia. Glass îi simțea căldura pe piele. Fața lui Luke se încordă de concentrare, privirea lui fixându-se pe încheietura lui Glass în timp ce muta constant

laserul. Fata închise ochii, pregătindu-se pentru o durere puternică, pentru țipătul nervilor ei, când aveau să piardă contactul cu mâna.

— Perfect.

Vocea lui Luke o făcu să-și revină. Glass privi în jos și văzu că brățara fusese desfăcută în două piese, eliberându-i încheietura. Oftă, epuizată.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Îi zâmbi, cu mâna încă strânsă pe brațul ei. Niciunul dintre ei nu spuse nimic altceva, ieșiră din atelier și se îndreptară înapoi spre pasarelă.

— Ce s-a întâmplat? șopti Luke, în timp ce o îndruma spre un colț și spre niște scări mai înguste și mai întunecoase decât orice alt loc de pe Phoenix.

— Nimic.

Înainte, Luke s-ar fi întins spre ea, i-ar fi luat bărbia în mână și ar fi privit-o în ochi, până când ea ar fi chicotit. *Nu știi să minți, Rapunzel*, îi spunea el, aluzie la povestea despre fetița al cărei păr creștea cu câte 30 de centimetri ori de câte ori mințea. Dar de data aceea minciuna lui Glass trecu neobservată.

— Și, cum mai ești? întrebă ea în cele din urmă, când nu mai suportă greutatea tăcerii dintre ei.

Luke privi peste umăr și ridică o sprânceană.

— Eh, știi tu, în afară de faptul că m-a părăsit o fată pe care o iubeam și că cel mai bun prieten mi-a fost executat pentru o infracțiune de rahat, aș zice că sunt destul de bine.

Când cuvintele lui o izbiră în piept, Glass simți cum se face mică. Nu mai detectase niciodată genul acela de amărăciune în vocea lui.

— Dar cel puțin o am pe Camille...

Glass aprobă din cap, dar când privi pe furiș profilul familiar al lui Luke, simți cum în mintea ei se adună cioburi de indignare, ascuțite și periculoase. Oare de ce credea el că fusese condamnată? De ce nu fusese mai curios sau surprins? Credea că era o persoană atât de rea încât chiar ar fi comis o infracțiune?

Luke se opri brusc, făcând-o să se lovească de el.

— Scuze, murmură, străduindu-se să-și recapete echilibrul.

— Mama ta știe ce s-a întâmplat? întrebă Luke întorcându-se spre ea.

— Nu. Adică, știe că am fost condamnată, dar nu avea cum să afle despre misiunea pe Pământ.

Cancelarul fusese categoric cu privire la secretul operațiunii. Părinții lor nu aveau să afle, până când avea să fie sigur că odraslele lor supraviețuiseră călătoriei – sau până când Consiliul avea să se asigure că nu aveau să se mai întoarcă.

— E bine că o s-o vezi.

Glass nu zise nimic. Știa că se gândea la mama lui, care murise când el avea doar doisprezece ani, motiv pentru care fusese nevoit să crească cu vecinul lor, Carter, în vârstă de optsprezece ani.

— Mda, zise ea cu voce tremurândă.

Își dorise cu disperare să-și vadă mama, dar, chiar și fără brățară, gardienilor nu le

va lua mult să o găsească. Ce era mai important? Să-i spună la revedere? Sau să o scutească pe mama ei de durerea de a-și vedea fata târâtă spre o moarte sigură?

— Ar trebui să ne continuăm drumul.

Traversară podul în tăcere, în timp ce Glass se bucura de vederea stelelor strălucitoare. Nici nu-și dăduse seama cât de mult iubea priveliștea aceea, până când fusese închisă în celula mică, fără ferestre. Îl privi pe furiș pe Luke, neștiind dacă să se simtă rănită sau ușurată că el nu se întorsese să se uite la ea.

— Ar trebui să te întorci, zise Glass, când ajunseră la intrarea în Phoenix, care, așa cum spusese Luke, nu era păzită. O să mă descurc.

Bărbia lui se încordă și îi zâmbi trist.

— Ești un condamnat evadat, iar eu tot nu sunt suficient de bun să o cunosc pe mama ta.

— Nu asta am vrut să spun, zise ea, gândindu-se la urmele deja lăsate de el pe aparatele de scanat. Nu este sigur pentru tine să mă ajuți. Nu pot să te las să-ți riști viața. Deja ai făcut foarte mult.

Luke trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi aprobă din cap.

— Bine.

Ea se chinui să zâmbească și să-și rețină lacrimile.

— Mulțumesc pentru tot.

Fața lui Luke se împlânzi.

— Mult noroc, Glass.

Începu să se aplece spre ea, iar Glass nu se putu abține să-și înalțe capul, din obișnuință – dar el se dădu înapoi, dezlipindu-și privirea de ea cu o forță aproape fizică. Fără o vorbă, se răsuci și porni tăcut înapoi, pe drumul pe care veniseră. Glass îl privi îndepărtându-se cu buzele tânjind după sărutul de rămas-bun pe care nu aveau să-l mai simtă vreodată.

Când ajunse la intrarea în apartament, Glass ridică mâna și bătu ușor. Ușa se deschise și apăru mama ei, Sonja. O simfonie de emoții îi trecu peste față într-o clipă – surpriză, bucurie, confuzie, teamă.

— Glass? zise ea și se întinse spre fiica ei, de parcă nu era sigură că într-adevăr era acolo.

Fata se lăsă cuprinsă de îmbrățișarea mamei, îmbătându-se cu parfumul ei.

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

O mai strânse o dată, înainte să o tragă înăuntru și să închidă ușa. Sonja se dădu înapoi și o privi.

— Număram zilele. Vocea ei se stinse și deveni o șoaptă. Împlinești optsprezece ani peste trei săptămâni.

Glass luă mâna umedă a mamei sale și o conduse spre canapea.

— Voiau să ne trimită pe Pământ. Pe o sută dintre noi. Trase aer în piept. Iar eu trebuia să fiu unul dintre ei.

— Pământ? repetă Sonja încet, ținând cumva cuvântul la distanță, de parcă încerca să-l vadă mai bine. O, Doamne...

— A avut loc un incident. Cancelarul...

Glass simți o amețală, amintindu-și scena de pe puntea de lansare. Se rugă în gând ca Wells să fie bine acolo jos, pe Pământ, împreună cu Clarke, nu singur.

— În haosul creat, am reușit să fug, continuă ea.

Detaliile nu erau importante în clipa aceea.

— Am venit doar să-ți spun că te iubesc.

Mama ei făcu ochii mari.

— Deci așa a fost împușcat cancelarul. O, Glass, șopti ea și o luă în brațe.

Sunetul înfundat al unor pași se auzi pe hol, iar Glass tresări. Privi îngrijorată spre ușă, înainte să se întoarcă spre mama ei.

— Nu pot să stau mult, zise și se ridică tremurând.

— Stai!

Sonja sări în picioare și prinse brațul lui Glass, trăgând-o înapoi pe canapea. Degetele ei se strânsură în jurul încheieturii fetei.

— Cancelarul e la reanimare, ceea ce înseamnă că vicecancelarul Rhodes îi ține locul. Nu ar trebui să pleci încă. Făcu o pauză, apoi continuă. El are o abordare complet diferită a... guvernării. Există șanse să te grațieze. Poate fi convins.

Sonja se ridică și îi oferi lui Glass un zâmbet care îi lumină un pic ochii strălucitori.

— Așteaptă aici.

— Trebuie să pleci? întrebă Glass cu voce stinsă.

Nu suporta să-și mai ia o dată la revedere. Nu când orice rămas-bun putea fi pentru totdeauna. Mama ei se aplecă și o sărută pe frunte.

— Nu stau mult.

O privi pe Sonja cum își dă în grabă cu ruj și iese pe coridorul încă pustiu, apoi își trase genunchii la piept și îi strânse puternic, de parcă încerca să nu lase să iasă nimic din ea.

Glass nu era sigură cât timp dormise, dar ghemuită pe canapeaua care încă păstra forma corpului ei avea impresia că ultimele șase luni fuseseră doar un coșmar. Că, de fapt, nu fusese închisă într-o celulă care avea doar două pătuțuri metalice, o colegă arcadiană tăcută și suspinele care continuau mult timp după ce lacrimile se uscau. Când deschise ochii, mama ei stătea lângă ea pe canapea și-i mângâia părul încâlcit.

— Totul s-a rezolvat, zise încet. Ai fost grațiată.

Glass se răsuci, să privească spre fața mamei ei.

— Cum? întrebă, iar surpriza o trezi de tot, alungând imaginile cu Luke care îi dăduseră târcoale în spatele pleoapelor. De ce?

— Oamenii devin nerăbdători, îi explică mama ei. Niciunul dintre condamnații minori nu a câștigat recursul, în ultimul an, ceea ce face ca sistemul judiciar să pară oricum numai drept nu. Tu vei fi excepția – dovada că sistemul încă funcționează așa cum ar trebui să funcționeze, că aceia care pot acționa în societate primesc șansa de a se întoarce în rândurile ei. A fost nevoie de un pic de muncă de convingere, dar, în cele din urmă, vicecancelarul Rhodes mi-a dat dreptate, termină mama ei și se lăsă la loc pe canapea, extenuată, dar ușurată.

— Mamă... nu pot... nu... mulțumesc.

Glass nu știa ce altceva să spună. Zâmbi, în timp ce se ridică și își puse capul pe umărul mamei ei. Aproape că nu putea să înțeleagă.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, scumpo. Aș face orice pentru tine.

Sonja îi puse după ureche o șuviță de păr și zâmbi.

— Numai că nu trebuie să spui nimănui despre misiunea pe Pământ – vorbesc serios.

— Dar ce s-a întâmplat cu ceilalți? Wells e bine? Poți să afli?

Sonja scutură din cap.

— În ceea ce te privește, nu a existat nicio misiune. Important e că tu ești în siguranță acum. Ai primit o a doua șansă, murmură mama ei. Doar promite-mi că nu o să faci vreo prostie.

— Promit, zise Glass în cele din urmă și scutură din cap cu scepticism. Promit.

9. CLARKE

Clarke ieși prin deschizătura cortului-infirmerie și păși în lumină. Chiar și fără luxul unor ferestre, simțea că era în zori. Cerul era plin de culoare, iar aerul rece stimula în creierul ei senzori de a căror existență habar nu avusese. Își dori să fi putut împărtăși experiența cu cei doi oameni care o făcuseră să tânjească să vadă Pământul. Dar nu va avea niciodată acea ocazie.

Părinții ei nu mai erau.

— Bună dimineața.

Clarke înțepeni. Era aproape de neînțeles faptul că vocea lui Wells fusese cândva sunetul ei preferat din întregul univers. El era motivul pentru care părinții ei erau morți, iar trupurile lor pluteau prin spațiu, tot mai departe de tot ce cunoscuseră și iubiseră. Într-un moment de slăbiciune, Clarke îi împărtășise un secret care nu-i aparținuse. Și, cu toate că jurase să nu-l spună nimănui, Wells nu așteptase nici douăzeci și patru de ore ca să dea fuga la tatăl lui, dorindu-și cu disperare să fie fiul perfect, copilul de aur de pe Phoenix, încât o trădase pe fata pe care pretindea că o iubea.

Se întoarce cu fața spre Wells. Nimic nu o împiedica să sară la el, dar voia să evite orice confruntare care ar fi prelungit întâlnirea. Când încercă să treacă pe lângă el, Wells o prinse de braț.

— Stai o clipă, vreau doar să...

Clarke se răsuci și își trase brațul.

— Nu mă *atinge*, îi zise printre dinți.

Băiatul făcu un pas înapoi, cu ochii mari.

— Scuze.

Vocea îi era calmă, dar se vedea pe fața lui că îl durea. Ea știuse întotdeauna ce simțea Wells. El nu se pricepea să mintă, așa că știuse, în acea clipă scurtă, că promisiunea lui de a păstra secretul fusese sinceră. Dar ceva îl făcuse să se răzgândească, iar cei care plătiseră fuseseră părinții ei.

Wells rămase nemișcat.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine, zise el încet. Azi o să terminăm de sortat lucrurile din epava navei. Ai nevoie de ceva anume pentru pacienții tăi?

— Da. De o sală de operații sterilă, perfuzii, un scanner, doctori adevărați...

— Te descurci foarte bine.

— M-aș descurca și mai bine dacă aș fi petrecut ultimele șase luni într-un spital și nu în detenție.

Acum, Wells era pregătit pentru reacția ei sarcastică, iar fața lui rămase impasibilă.

Cerul devenea mai luminos și umplea lumina de o lumină aproape aurie, care făcea ca totul să pară de parcă fusese poleit peste noapte. Iarba părea mai verde, sclipind de rouă. Florile purpurii își deschideau înflorescențele. Petalele lungi, ascuțite, se întindeau spre soare, răsucindu-se în aer, de parcă dansau pe o muzică auzită doar de ele.

Wells parcă îi citi gândurile.

— Dacă nu ai fi fost condamnată, nu ai fi ajuns aici, murmură el.

Clarke își întoarce capul spre el.

— Crezi că ar trebui să-ți fiu recunoscătoare pentru ce ai făcut? Am văzut copii murind, copii care niciodată nu și-au dorit să vină aici, dar au fost nevoiți, pentru că un rahat ca tine i-a turnat doar pentru a se simți *important*.

— Nu asta a fost intenția mea.

Wells oftă și o privi în ochi.

— Îmi pare foarte rău, Clarke. Nici nu pot să-ți spun cât de rău. Dar nu am făcut-o pentru a mă simți important.

Vru să facă un pas spre ea, dar apoi păru să se gândească mai bine și se dădu înapoi.

— Sufereai și am vrut să te ajut. Nu suportam să te văd așa. Am vrut doar să te ajut să scapi de durere.

Tandrețea din vocea lui o făcu să simtă un nod în stomac.

— Mi-au omorât părinții, zise ea încet, imaginându-și scena, așa cum făcuse de atâtea ori.

Mama ei, pregătindu-se pentru înțepătură, cu trupul care îi ceda sistematic, până la acele îngrozitoare momente finale, când doar creierul îi mai funcționase. Oare li se oferise obișnuita ultimă masă? Inima lui Clarke se strânse, când își închipui trupul lipsit de viață al tatălui ei, într-o capsulă, cu degetele pătate cu roșu, de la fructele pe care le mâncase.

— Genul acesta de durere nu dispare niciodată.

Pentru o clipă, se priviră unul pe altul, iar tăcerea deveni grea. Dar apoi Wells își luă ochii de la ea și se întoarse spre copacii de deasupra lor. Dintre frunze se auzeau slab sunete muzicale.

— Auzi? șopti el, fără să o privească.

Cântecul era deopotrivă tulburător și vesel, primele câteva note, o elegie pentru stelele îndepărtate. Când Clarke fu sigură că inima ei va ceda, de frumusețea dulce-amară, sunetul încetă, vestind sosirea zorilor.

Păsări. Păsări adevărate. Nu le vedea, dar știa că erau acolo. Se întrebă dacă primii coloniști auziseră păsări cântând, în timp ce încărcau ultima navă. Fusesse un cântec de rămas-bun? Sau vietățile își uniseră vocile într-un recviem pentru Pământul aflat în agonie?

— E incredibil, zise Wells și se întoarse să o privească, cu un zâmbet pe care Clarke îl recunoscuse.

Se înfioră. Parcă vedea o fantomă – fantoma unui băiat căruia fusese suficient de naivă să-i ofere inima.

Clarke nu-și putu reține un zâmbet, când îl văzu pe Wells legănându-se de pe un picior pe altul în fața ușii ei. Întotdeauna devenea agitat când trebuia să o sărute în public, dar era și mai rău de când începuse pregătirea de ofițer. Ideea de a se giugiuli cu iubita îmbrăcat în uniformă părea să îl stânjenească, ceea ce nu era bine, pentru că vederea lui în uniformă o făcea să vrea să îl sărute și mai mult ca de obicei.

— Ne vedem mâine.

Clarke se întoarse să pună degetul mare pe scanner.

— Stai, zise Wells privind peste umăr, înainte să o prindă de braț.

Fata oftă.

— Wells, începu ea, încercând să scape din strânsoarea lui, trebuie să plec.

El zâmbi și o strânse mai tare.

— Părinții tăi sunt acasă?

— Da. Făcu semn cu capul spre ușă. Am întârziat la cină.

Wells o privea răbdător. Prefera să mănânce cu familia ei decât să stea tăcut în fața tatălui său, dar nu putea să îl invite. Nu în seara aceea. Băiatul își lăsă capul într-o parte.

— Nu o să fac mutre, de data asta, indiferent ce a adăugat tatăl tău pastei de proteine. Am exersat.

Îi arată un zâmbet comic, în timp ce aproba entuziast:

— Uau! Delicios!

Clarke își strânse buzele pentru o clipă, înainte să răspundă.

— Trebuie să am o discuție cu ei.

Fața lui Wells deveni serioasă.

— Ce se întâmplă? Îi eliberă brațul și o atinse pe obraz. Totul e în regulă?

— Da.

Clarke se dădu într-o parte și își înclină capul, astfel încât ochii să nu o trădeze, trimițând semnale de suferință. Trebuia să vorbească cu părinții despre experimentele lor și nu mai putea să amâne.

— Bine... zise el încet. Ne vedem mâine?

În loc să o sărute pe obraz, Wells o surprinse luând-o în brațe și trăgând-o mai aproape. Își lipi buzele de ale ei și, pentru o clipă, uită de tot, în afară de căldura trupului său. Dar, până să închidă ușa, fiorii dați de atingerea lui fură înlocuiți de alți fiori, unii de groază.

Părinții ei stăteau pe canapea. Capetele lor se întorseseră spre ea.

— Clarke!

Mama ei se ridică zâmbind.

— Wells era cu tine afară? Nu vrea să rămână la ci...

— Nu, zise Clarke mai abrupt decât intenționase. Poți să stai jos? Vreau să vorbesc cu voi.

Traversă încăperea și se așează pe un scaun, cu fața la ei, tremurând, în timp ce două forțe se luptau să preia controlul corpului ei: furia puternică și speranța disperată. Avea nevoie ca părinții ei să recunoască ce făcuseră, pentru a-și justifica furia, dar în același timp se ruga să aibă o scuză bună.

— Am descoperit parola, zise direct. Am fost în laborator.

Ochii mamei sale se măriră și se lăsă să cadă pe canapea. Apoi, trase aer în piept și, pentru un moment, Clarke speră că ea va încerca să-i explice, că va găsi cuvintele care să o aline. Dar apoi șopti cuvintele de care se temuse.

— Îmi pare rău.

Tatăl ei luă mâna soției lui, privind-o pe Clarke.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, zise încet. Știu că e... șocant. Dar ei nu simt nicio durere. Ne asigurăm de asta.

— Cum ați putut?

Întrebarea se auzi slab, incapabilă să suporte greutatea acuzației, dar nu-i venise nimic altceva în minte.

— Faceți experimente pe oameni. Pe copii.

Spus cu voce tare, acest lucru îi întoarse stomacul pe dos. Simți cum bila îi urcă în gât. Mama ei închise ochii.

— Nu am avut de ales, zise ea încet. Ani la rândul am încercat să testăm nivelul de radiație altfel – știi doar. Când i-am spus vicecancelarului că nu avem cum să obținem date concludente fără studii pe subiecții umani, credeam că va înțelege că e un drum închis. Dar el a insistat apoi să...

Vocea ei se stinse. Clarke nu avea nevoie să audă sfârșitul propoziției.

— Nu am avut de ales, repetă ea disperată.

— Mereu avem de ales, zise Clarke tremurând. Puteați să refuzați. Eu i-aș fi lăsat să mă omoare înainte să fiu de acord cu asta.

— Dar nu a amenințat că ne omoară pe noi.

Vocea tatălui ei era enervant de calmă.

— Atunci pentru ce naiba faceți asta? strigă Clarke.

— A zis că o să te omoare pe tine.

Cântecul păsărilor se stinse, lăsând în urmă o tăcere grea, de parcă muzica s-ar fi infiltrat în nemișcare și ar fi impregnat aerul.

— Uau, zise Wells încet. A fost uimitor.

Încă era cu fața la copaci, dar întinsese brațul spre ea, ca și cum s-ar fi întins peste timp, să ia mâna fetei care îl iubise cândva. Dar vraja se destrămasese. Clarke se încordă și, fără o vorbă, se îndreptă spre infirmerie.

În cort era întuneric. Clarke se împiedică atunci când intră și își spuse să nu uite să schimbe bandajele de la piciorul unui băiat și să mai umble la cusăturile superficiale pe care i le făcuse fetei cu tăietură pe coapsă. În sfârșit, găsisese un container cu bandaje adevărate și cu ață chirurgicală, dar nu va putea să facă prea multe dacă nu găseau și lada cu medicamente. Nu rămăsese pe navă, cel mai probabil că fusese azvârlită în timpul prăbușirii și distrusă.

Thalia era întinsă pe unul dintre paturi. Încă dormea, iar ultimul bandaj părea să reziste. Clarke îl schimbase deja de trei ori, de când o găsisese pe fată, pentru că sângele continua să curgă din tăietura urâtă pe care o avea pe coapsă.

Când își aminti cum cususe rana, stomacul ei se revoltă și speră ca prietena ei să-și amintească și mai puțin. Thalia leșinase de durere, iar de atunci tot își revenea și își pierdea cunoștința. Clarke îngenunche și dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea prietenei sale.

— Bună, șopti, când ochii Thaliei se deschiseră. Cum te simți?

Fata rănită se forță să zâmbească, iar asta păru să o sece de toată energia.

— Bine, zise ea, dar apoi gemu, iar durerea i se văzu în ochi.

— Cândva mințai mai bine.

— Niciodată n-am mințit.

Vocea ei era răgușită, dar tot plină de falsă indignare.

— Doar i-am spus gardianului că am o problemă cu gâtul și am nevoie de încă o pernă.

— Iar apoi l-ai convins că whisky-ul de pe piața neagră te va împiedica să mai câști în somn, adăugă Clarke, cu un zâmbet.

— Mda... păcat că Lise nu voia să cânte.

— Sau că tu nu poți cânta, nici cât să-ți salvezi viața.

— De asta e atât de frumos! protestă Thalia. Gardianul de noapte ar fi făcut orice să mă facă să tac.

Clarke scutură din cap și zâmbi.

— Și mai zici că fetele de pe Phoenix sunt nebune.

Făcu semn spre pătura subțire care o acoperea pe Thalia.

— Îmi dai voie?

Fata făcu semn că da, iar Clarke o trase în jos, încercând să nu-și modifice expresia când desfăcu bandajul. Pielea din jurul rănii era roșie și umflată, iar printre cusături se forma puroi. Rana în sine nu era o problemă, Clarke știa asta. Deși arăta rău, era genul de rană care nu le-ar fi atras atenția, în centrul medical. Adevărata amenințare era infecția.

— E chiar atât de rău? întrebă Thalia încet.

— Nu, arată bine, zise Clarke, iar minciuna îi ieși blând printre buze.

Fără să vrea, privirea îi alunecă spre patul gol unde un băiat murise cu o zi înainte.

— Nu a fost vina ta, șopti Thalia.

— Știu, oftă Clarke. Îmi doresc doar să nu fi fost singur.

— Nu a fost. Wells era aici.

— Cum?

— A trecut să îl vadă de câteva ori. Cred că prima dată când a venit te căuta pe tine, dar când a văzut cum suferea băiatul acela...

— Serios? întrebă Clarke, neștiind dacă să aibă încredere în cele văzute de o fată care fusese inconștientă în majoritatea timpului.

— Categorie, el a fost, se auzi o altă voce. Clarke se uită într-acolo și o văzu pe Octavia ridicându-se, cu un zâmbet jucăuș pe față. Nu se întâmplă în fiecare zi ca Wells Jaha să stea pe patul tău.

Clarke o privi cu neîncredere.

— De unde îl cunoști tu pe Wells?

— A vizitat centrul medical, cu tatăl lui, acum câțiva ani. Fetele au vorbit despre asta săptămâni întregi. E un fel de supernovă.

Clarke zâmbi auzind argoul de pe Walden, iar Octavia continuă.

— L-am întrebat dacă își amintește de mine. A zis că da, dar e prea domn să fi spus nu. Octavia oftă exagerat și își puse dosul palmei pe frunte. Vai, singura mea șansă la dragoste!

— Hei, dar eu?

Un băiat pe care Clarke îl crezuse adormit îi aruncă Octaviei o privire de om rănită

iar ea îi trimise un sărut. Clarke scutură din cap și se întoarse spre Thalia, ochii ei plimbându-se de la chipul fetei la rana infectată.

— Nu e semn bun, nu-i așa? întrebă Thalia încet, oboseala începând să i se simtă în voce.

— Putea fi și mai rău.

— Priceperea ta la mințit s-a dus. Ce se întâmplă?

Reuși să ridice o sprânceană.

— Dragostea te înmoaie?

Clarke se încordă și își îndepărtă mâna de pe pătura Thaliei.

— Iar pe tine rănilile te fac să delirezi?

Se uită peste umăr și fu ușurată să o vadă pe Octavia absorbită într-o discuție cu băiatul arcadian.

— Știi ce mi-a făcut.

Se opri, când stomacul i se strânse de dezgust.

— Ce le-a făcut *părinților mei*.

— Sigur că știu.

Thalia o privi pe Clarke cu un amestec de frustrare și de milă.

— Dar știu și ce a riscat ca să vină aici. Zâmbi. Te iubește, Clarke. Genul de dragoste pe care cei mai mulți o caută toată viața.

Clarke oftă.

— Mă rog, sper, de dragul tău, ca tu să nu o găsești niciodată.

10. BELLAMY

Era uimitor cum se schimba totul în jur în decursul unei zile. Dimineața, totul era clar și proaspăt. Chiar și aerul avea ceva, un soi de claritate. Totuși, după-amiaza, lumina se îmblânzea, iar culorile se domoleau. Asta îi plăcea lui Bellamy cel mai mult pe Pământ – totul era neașteptat. Ca o tipă care nu arăta totul deodată. El mereu fusese atras de cele pe care nu le putea înțelege în totalitate.

Din cealaltă parte a luminișului se auziră râsete. Bellamy se întoarse și văzu două fete cocoțate pe o ramură joasă a unui copac, chicotind în timp ce îl loveau pe băiatul care încerca să urce lângă ele. În apropiere, niște băieți de pe Walden se jucau cu pantoful unei fete de pe Arcadia, care râdea alunecând cu piciorul gol pe iarbă. Pentru o clipă, simți o undă de regret că Octavia nu se simțea suficient de bine să iasă – ea nu avusese parte de prea multă distracție în viață. Dar probabil că era mai bine că nu se atașa cu adevărat de nimic. Îndată ce glezna ei avea să se vindece, vor pleca de acolo.

Bellamy rupse ambalajul unui pachet nutritiv, stoarse jumătate din el în gură, apoi băgă în buzunar restul. După ce căutaseră printre rămășițele navei, constataseră un lucru de care se temuseră toți: cele câteva pachete nutritive pe care le găsiseră după ce aterizaseră erau singurele cu care fuseseră trimiși pe Pământ. Fie Consiliul se gândise că vor găsi o modalitate de a se hrăni după o lună... fie nu crezuse că vor supraviețui atât de mult.

Graham îi îndemnase pe toți să predea fiecare pachet recuperat și îl pusese pe un arcadian pe nume Asher să răspundă de distribuirea lor, dar deja se formase o piață neagră; oamenii dădeau la schimb pachete nutritive pe pături și sticle de apă, pentru locurile rezervate în interiorul corturilor aglomerate. Wells își petrecuse ziua încercând să-i convingă pe toți să accepte un sistem mai formal. În timp ce unii păreau interesați, lui Graham nu-i luase mult să-i închidă gura.

Bellamy se întoarse când râsetele se transformară în strigăte.

— Dă-mi-l! strigă unul dintre waldenieni, încercând să ia ceva de la altul.

În timp ce Bellamy se grăbea într-acolo, își dădu seama că era un topor. Primul îl ținea de coadă cu ambele mâini și încerca să îl tragă, în timp ce al doilea se străduia să îl apuce de tăiș.

Porniră și alții spre ei, dar în loc să-i despartă, țâșniră printre copaci, înarmați cu tot felul de obiecte. Pe jos erau risipite unelte – topoare, cuțite, chiar și sulițe. Bellamy zâmbi când ochii îi căzură pe un arc și o săgeată.

Chiar în dimineața aceea văzuse urme de animale – afurisite de urme adevărate, care duceau spre copaci. Descoperirea lui provocase o mare agitație. La un moment dat, cel puțin trei duzini de oameni se adunaseră acolo și începuseră cu toții să facă observații inteligente și utile, de genul *probabil că nu e o pasăre sau pare că are patru picioare*. În cele din urmă, Bellamy fusese cel care spusese că erau copite, nu labe, ceea ce însemna că probabil era vreun erbivor, adică ceva ce putea fi prins și mâncat. El doar așteptase să găsească ceva cu care să vâneze, iar acum avea parte de primul lui noroc de când ajunsese pe Pământ. Spera ca el și Octavia să fie plecați deja când pachetele nutritive se vor fi terminat, dar nu voia să riște.

— Opriți-vă, strigă o voce din mulțime.

Bellamy ridică privirea și îl văzu pe Wells.

— Nu putem lăsa pe oricine să poarte arme. Trebuie să organizăm lucrurile și abia apoi să decidem cine le va lua.

Un val de proteste și de priviri sfidătoare se ridică din mulțime.

— Tipul ăsta l-a luat ostatic pe cancelar, continuă el, arătând spre Bellamy, care deja își pusese pe umăr arcul și săgeata. Cine știe de ce altceva mai e în stare. Vreți ca unul ca el să umble pe aici cu o armă mortală? Wells ridică bărbia. Ar trebui măcar să votăm.

Bellamy izbucni în râs. Cine naiba se credea puștiul ăla? Se aplecă, luă un cuțit de pe jos și se îndreptă spre Wells. Acesta rămase pe loc, iar Bellamy se întrebă dacă se străduia să nu tresară sau dacă nu era atât de slab precum îl crezuse. Exact când părea că avea să îl înjunghie pe Wells în piept, Bellamy răsuci cuțitul cu mânerul spre el și i-l întinse.

— Noutăți, drăguțele. Cu toții suntem infractori aici, zise el, făcându-i cu ochiul.

Dar, înainte să aibă timp să răspundă, Graham își făcu apariția. În timp ce privea de la Wells la Bellamy, pe față îi apărură un zâmbet ironic.

— Sunt de acord cu onorabilul minicancelar, zise el. Ar trebui să încuiem armele.

Bellamy făcu un pas în spate.

— Cum? Și să răspunzi tu și de ele?

Își trecu degetul de-a lungul arcului.

— Nici vorbă. Eu sunt gata să vânez.

Graham pufni.

— Și ce anume ai vânat pe Walden, în afară de fete cu standarde scăzute și cu un respect de sine și mai scăzut?

Bellamy se încordă, dar nu zise nimic. Era pierdere de vreme să răspundă provocării lui Graham, dar simțea cum degetele i se încleștau.

— Sau poate că nici nu era nevoie să le vânezi, continuă Graham. Presupun că ăsta e avantajul de a avea o soră.

Cu un scrâșnet oribil, pumnul lui Bellamy se izbi de falca lui Graham. Acesta se clătină câțiva pași în spate, prea surprins ca să-și ridice brațele, înainte ca Bellamy să-l mai lovească din nou. Apoi, se îndreptă și îl lovi pe Bellamy puternic în bărbie. Băiatul se aplecă gemând și se folosi de toată greutatea corpului pentru a-l lovi din nou pe Graham, care ateriză pe iarbă, cu o bufnitură surdă. Dar când Bellamy se pregătea să-i tragă încă una, se răsuci pe o parte și îl prinse de picioare. Bellamy încercă să se adune și să se ridice, pentru a se trânti peste adversarul lui, dar era prea târziu. Graham îl țintui la pământ și ridică ceva deasupra feței lui, ceva ce scânteia în soare. Un cuțit.

— *Ajunge!* strigă Wells.

Îl luă pe Graham de guler și îl trase de pe Bellamy, care se răsuci pe o parte, gâfâind.

— Ce naiba? urlă Graham sărind în picioare.

Bellamy gemu, în genunchi, apoi se ridică încet și se duse să-și ia arcul. Îi aruncă lui Graham o privire scurtă, dar acesta era prea ocupat să se încrunte la Wells.

— Doar pentru că ești fiul cancelarului nu înseamnă că tu ești automat șeful, scuipe Graham. Nu-mi pasă ce ți-a spus tatăl înainte să plecăm.

— Nu vreau să fiu *șef*. Vreau doar să ne asigurăm că nu o să *murim*.

Graham schimbă o privire cu Asher.

— Dacă asta e grija ta, îți sugerez să îți vezi de treabă.

Se aplecă și luă cuțitul.

— Nu vrem să se întâmple vreun accident.

— Nu așa o să procedăm, zise Wells, rămânând pe poziție.

— Da? ridică Graham din sprâncene. Și ce te face să crezi că ai ceva de spus în privința asta?

— Faptul că nu sunt tâmpit. Dar dacă ești nerăbdător să devii prima brută care încearcă să omoare pe cineva pe Pământ, după atâtea secole, n-ai decât.

Bellamy expiră în timp ce traversa luminișul spre zona unde văzuse urmele de animal. Nu voia să se lase atras în vreo gâlceavă, nu când trebuia să găsească mâncare. Își puse arcul pe umăr și intră în pădure. Așa cum învățase de când era foarte mic, dacă voiai ca o treabă să fie făcută, trebuia să o faci chiar tu.

Bellamy avea opt ani la prima vizită.

Mama lui nu era acasă, dar îi spusese exact ce să facă. Gardienii verificau rar apartamentul lor. Mulți dintre ei crescuseră în apropiere și, cu toate că recruților le plăcea să facă paradă cu uniforme și să-i sâcâie pe foștii rivali, investigarea apartamentelor vecinilor era ca și cum ar fi trecut de o limită. Dar era evident că ofițerul de serviciu al acelui regiment nu era din zonă. Nu era doar accentul lui de snob. Ci felul în care se uita în jur prin micul apartament, cu un amestec de surpriză și de dezgust, de parcă nu credea că acolo chiar locuiau oameni.

Intrase fără să bată, în timp ce Bellamy încerca să spele vasele. Aveau apă doar câteva ore pe zi, în general când mama lui era la lucru la câmpiile solare. Fu atât de surprins, că scăpă cana pe care o spăla, privind îngrozit cum se lovește de podea și se rostogolește spre dulap.

Privirea ofițerului se plimba înainte și înapoi, în timp ce citea ceva pe implantul lui de pe cornee.

— Bellamy Blake? zise el cu accentul acela ciudat de pe Phoenix, care făcea să pară că gura îi era plină de pastă nutritivă.

Bellamy aprobă încet.

— Mama ta e acasă?

— Nu, zise el, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, exact cum exersase.

Un alt gardian intră pe ușă. După un semn cu capul făcut de ofițer, începu să pună întrebări, pe un ton uniform, care sugera că spusese același lucru de o grămadă de ori în ziua respectivă.

— Aveți în casă echivalentul a mai mult de trei mese? turui el.

Bellamy scutură din cap.

— Aveți o altă sursă de energie, în afară de...

Inima lui Bellamy bătea atât de tare că părea să acopere vocea gardianului. Cu toate că mama lui îl pusese să repete de nenumărate ori, să exerseze o grămadă de scenarii, niciodată nu își închipuise felul în care privirea ofițerului se mișca prin apartament.

Când ochii lui căzură pe cana scăpată pe jos, apoi se mutară spre dulap, Bellamy avu impresia că pieptul lui va exploda.

— Ai de gând să răspunzi la întrebare?

Bellamy ridică privirea: cei doi bărbați se holbau la el. Ofițerul se încruntase și îl privea nerăbdător, în timp ce gardianul celălalt arăta doar plictisit. Bellamy începu să își ceară scuze, dar cuvintele ieșiră ca un gâfâit.

— Aveți alți rezidenți permanenți aici, în afară de cele două persoane înregistrate?

Bellamy trase adânc aer în piept.

— Nu, zise el, forțându-se să vorbească.

În cele din urmă, își aminti să adopte expresia enervată pe care mama lui îl pusese să o exerseze în fața oglinzii. Ofițerul ridică o sprânceană.

— Ne pare foarte rău că v-am irosit timpul, zise el cu falsă amabilitate.

Aruncă o ultimă privire în jur și ieși, urmat de gardian, care trânti ușa după ei. Bellamy căzu în genunchi, prea speriat să răspundă la întrebarea care i se învârtea prin cap. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi uitat în dulap?

11. GLASS

În timp ce îi urma pe Cora și pe Huxley în drum spre Schimb, Glass se trezi dorindu-și ca mama ei să mai fi așteptat câteva zile, înainte de a răspândi vestea grațierii. La început, fusese încântată să-și revadă prietenele. Când intraseră pe ușă, în dimineața aceea, toate trei izbucniseră în plâns. Dar acum, privindu-le pe Cora și pe Huxley cum schimbă zâmbete cu subînțeleș, în timp ce treceau pe lângă un băiat pe care ea nu îl recunoscuse, se simțea mai singură decât în celulă.

— Pariez că ai o grămadă de puncte economisite, zise Huxley și își puse brațul în jurul lui Glass. Te invidiez.

— Am doar ce mi-a transferat mama azi-dimineață, zâmbi Glass slab. Restul au fost anulate odată cu arestarea mea.

Huxley se scutură teatral.

— Tot nu-mi vine să cred. Coborî vocea. Nu ne-ai spus de ce ai fost condamnată.

— Nu vrea să vorbească despre asta, zise Cora, privind agitată peste umăr.

Nu, nu vreau să vorbesc despre asta, își spuse Glass, în timp ce se întorceau pe coridorul B principal, un pasaj lung și larg, mărginit de ferestre imense, pe o parte, și de bănci puse printre plante artificiale, pe cealaltă. Era amiază și cele mai multe bănci erau ocupate de femei de vârsta mamei sale, care stăteau de vorbă la un ceai din rădăcină de floarea-soarelui. Teoretic, trebuia să-ți folosești punctele de rație la standul de ceai, dar Glass nici nu-și amintea când i se ceruse ultima dată să-și scaneze degetul mare. Era doar unul dintre numeroasele mici luxuri ale vieții pe Phoenix, cărora nici nu le dăduse importanță până când începuse să-și petreacă timpul cu Luke.

În timp ce înaintau pe coridor, Glass simțea cum aproape fiecare pereche de ochi se întorcea spre ea. Stomacul i se strânse și se întrebă ce fusese mai șocant – faptul că fusese condamnată sau faptul că fusese grațiată? Își țină capul sus și încercă să pară încrezătoare, în timp ce trecea pe lângă ele. Ea trebuia să fie un exemplu al funcționării justiției în Colonie și trebuia să se comporte ca și cum viața ei depindea de asta. Pentru că acum chiar așa era.

— Crezi că există vreo șansă ca și Clarke să fie grațiată? întrebă Huxley, în timp ce Cora îi aruncă o privire de avertizare. Vă vedeți acolo, în detenție?

— Of, Doamne, Huxley, termină, zise Cora și atinse brațul lui Glass, cu un gest de susținere. Scuze. Când Clarke a fost condamnată, imediat după tine, nimănui nu-i venea să creadă: două fete de pe Phoenix în câteva luni? Apoi, când te-ai întors, au apărut toate zvonurile astea...

— E în regulă, zise Glass și se forță să zâmbească, în semn că nu o deranja să vorbească despre asta. Clarke a fost dusă la izolare destul de repede, așa că nu prea am văzut-o. Și nu știu dacă va fi grațiată, minți ea, amintindu-și tonul imperativ al mamei sale, când îi ceruse să nu vorbească despre misiunea pe Pământ. Nu știu sigur când împlinește optsprezece ani – cazul meu a fost reevaluat pentru că ziua mea e aproape.

— Da, ziua ta! scânci Huxley și bătu din palme. Am uitat de asta. Va trebui să îți găsim ceva la Schimb.

Cora aprobă din cap, bucuroasă că reușiseră să ajungă la un subiect acceptabil, acum

când fetele se apropiau de destinația lor. Schimbul de pe Phoenix era pe un hol mare, la capătul punții B. Pe lângă ferestrele panoramice, avea un candelabru imens, care se spunea că ar fi fost scos din Opera de la Paris cu câteva ore înainte să explodeze prima bombă în Europa Occidentală. De câte ori auzea povestea asta, Glass simțea tristețe pentru oamenii care puteau fi salvați în locul candelabrului, deși era uimitor de frumos. Dansul luminii reflectate din tavan și prin ferestre părea o mică adunare de stele, o galaxie în miniatură, care se rotea deasupra lor.

Huxley lăsa brațul lui Glass și se năpusti spre o vitrină cu panglici, indiferentă la grupul de fete din apropiere, care făcuseră liniște la vederea lui Glass. Aceasta roși, apoi se grăbi după Cora, ai cărei ochi se îndreptaseră spre o cabină cu materiale. Rămase stânjenită lângă ea, în timp ce prietena ei scotocea printre textile, transformând repede cupoanele ordonate într-o grămadă haotică, în timp ce femeia de pe Walden din spatele tejghelei o privea zâmbind ușor.

— Ia uite ce de prostii, mormăi Cora, azvârlind cât colo o bucată de pânză și niște lână.

— Ce cauți? întrebă Glass și își trecu degetul peste o bucată mică de mătase roz pal.

Era frumoasă, chiar și cu urmele de rugină și petele de pe margini, dar era imposibil să găsească suficiente bucăți pentru a face o geantă micuță, de seară, iar pentru o rochie, nici vorbă.

— Am petrecut un milion de ani adunând bucăți de satin albastru și, în sfârșit, am suficient pentru furou, dar trebuie să îl acopăr cu ceva, să nu arate a cârpeală, strâmbă Cora din nas, studiind o bucată mare de vinil transparent. Cât costă asta?

— Șase, spuse femeia de pe Walden.

— Nu se poate, zise Cora și își dădu ochii peste cap. E o *perdea de duș*.

— E făcută pe Pământ.

Cora chicoti.

— Autenticată de cine?

— Ce zici de asta? întrebă Glass și luă o bucată de împletitură albastră.

Arăta ca o bucată dintr-o sacoșă, dar nimeni nu avea să-și dea seama, odată aplicată pe o rochie.

— Ooooh, zise Cora smulgând-o din mâna lui Glass. Îmi place.

Și-o puse pe lângă corp, ca să-i verifice lungimea, apoi zâmbi.

— Bine că timpul petrecut în detenție nu ți-a afectat simțul estetic.

Glass se încordă și nu zise nimic.

— Tu ce o să porți?

— Unde?

— La petrecerea de vizionare, silabisi ea, de parcă vorbea cu un copil. Pentru cometă?

— Scuze, ridică Glass din umeri.

Se pare că șase luni în detenție nu erau o scuză pentru a nu ține pasul cu calendarul de socializare de pe Phoenix.

— Mama ta nu ți-a vorbit despre asta, când te-ai întors? continuă Cora ținând împletitura în jurul taliei, ca pe o jupă. O cometă va trece pe lângă navă – cel mai

aproape de când a fost înființată Colonia.

— Și se organizează o petrecere pentru asta?

Cora aprobă din cap.

— Pe puntea de observație. Au făcut tot felul de excepții, să poată servi mâncare, băuturi, să fie muzică, de toate. Eu merg cu Vikram. Zâmbi, apoi fața i se întristă. Sunt sigură că nu se va supăra dacă vii și tu cu noi. Știe că e... o situație deosebită. Îi zâmbi înțelegător lui Glass și se întoarse spre femeia de pe Walden. Cât costă?

— Nouă.

Brusc, capul lui Glass începu să vibreze. Mormăi o scuză către Cora, care încă negocia cu vânzătoarea, și se duse să se uite la vitrina cu bijuterii, din apropiere. Își trecu degetele absentă peste gâtul ei gol. Întotdeauna purtase un cip-lănțișor, un dispozitiv pe care unele fete de pe Phoenix îl alegeau ca alternativă la căști sau la implantul de cornee. Era la modă să ai cipul încorporat într-o bijuterie, dacă erai suficient de norocoasă să ai în familie ceva vechi sau să găsești ceva potrivit la Schimb.

În timp ce ochii ei se plimbau pe obiectele strălucitoare, o sclipire aurie îi atrase privirea – un medalion oval, pe un lănțișor delicat. Glass inspiră adânc, în timp ce o străbătu un val de durere care o făcu să simtă în fiecare părticică a corpului un amestec de suferință și regret. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă și să plece, dar nu putea să se abțină. Întinse un braț și luă lănțișorul. Conturul se încețoșă, iar lacrimile îi umplură ochii. Își trecu degetele peste adâncitura din spate, știind că acolo era incrustat un G.

— Ești sigură că nu te deranjează să îți petreci ziua de naștere pe Walden? întrebă Luke și își rezemă capul lângă al ei, pe canapea.

Expresia de îngrijorare de pe fața lui era atât de sinceră, că aproape o făcu să râdă.

— De câte ori trebuie să îți spun?

Glass își ridică picioarele, astfel încât să fie peste ale lui.

— Nu vreau să fiu în altă parte.

— Dar mama ta nu vrea să organizeze nu știu ce petrecere elegantă?

Glass își puse capul pe umărul lui.

— Da, dar ce rost are, dacă tu nu poți veni?

— Nu vreau să renunți la toată viața ta, doar pentru că eu nu pot face parte din ea.

Luke își trecu degetele peste brațul ei, devenind brusc serios.

— Ți-ai fi dorit vreodată să nu te fi oprit în seara aceea?

Ca membru al prestigioasei echipe de inginerie mecanică, Luke nu făcea de serviciu la punctul de verificare, nu în mod obișnuit, dar fusese chemat într-o seară, când Glass se întorcea grăbită de la Wells, după ce învățaseră împreună.

— Glumești?

Glass își înălță capul, să-l sărute pe obraz. Gustul pielii lui era suficient să-i facă întregul trup să vibreze, așa că își coborî buzele urmând linia bărbiei lui, apoi în sus spre ureche.

— Faptul că am încălcat regula stingerii în seara aceea a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată, șopti ea, zâmbind când el se înfioră ușor.

Regula stingerii nu era foarte strictă pe Phoenix, dar ea fusese oprită de doi gardieni.

Unul dintre ei o cam sâcâise și îi ceruse să-și scaneze degetul mare, după care îi pusese niște întrebări ostile. În cele din urmă, celălalt gardian intervenise și insistase să o însoțească restul drumului.

— Să te conduc acasă a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o, murmură el. Deși a fost un chin să încerc să mă abțin să nu te sărut atunci.

— Ei bine, în cazul acesta, mai bine am recupera timpul pierdut, îl tachină ea și își îndreptă buzele spre ale lui.

Sărutul ei deveni mai pasional, când el își puse mâna la ceafa ei și își plimbă degetele prin părul ei. Glass se foi, până ajunse să stea aproape în poala lui, simțind cum celălalt braț al lui se ducea spre talia ei, să o sprijine.

— Te iubesc, îi șopti el la ureche.

Indiferent de câte ori auzise vorbele acelea, de fiecare dată o făceau să se înfioare. Se trase dinspre el, cât să poată respira.

— Și eu te iubesc.

Apoi îl sărută din nou, își trecu mâna încet de-a lungul corpului său, apoi își puse degetele pe pielea dintre cămașă și curea.

— Ar trebui să ne oprim, zise Luke și îi împinse blând mâna.

În ultimele câteva săptămâni, devenise tot mai greu să împiedice lucrurile să meargă prea departe.

— Nu vreau.

Glass zâmbi evaziv și își întoarse buzele la urechea lui.

— În plus, e ziua *mea*.

Luke râse, apoi gemu, când se ridică în picioare cu Glass în brațe.

— Pune-mă jos! chicoti ea, lovind cu picioarele în aer. Ce faci?

Luke înaintă câțiva pași.

— Te duc la Schimb. Te dau pe o fată care nu o să încerce atât de mult să mă bage în belele.

— Hei!

Se prefăcu îmbufnată, apoi începu să-l lovească cu pumnii în piept.

— Pune-mă jos!

Luke se întoarse de la ușă.

— O să fii cuminte?

— Cum? Nu e vina mea că ești prea sexi ca să-mi țin mâinile acasă.

— Glass, o avertiză.

— Bine. Da, promit.

— Bun.

Se întoarse la canapea și o lăsă ușor pe spate.

— Pentru că ar fi păcat să nu-ți pot da cadoul.

— Ce e? întrebă Glass și se ridică.

— O curea de castitate, zise el serios. Pentru mine. Am găsit-o la Schimb. M-a costat o avere, dar a meritat să...

Glass îl lovi în piept. Luke râse și o luă în brațe.

— Scuze, zise el zâmbind. Apoi, băgă mâna în buzunar și făcu o pauză. Nu e ambalat

sau așa ceva.

— E în regulă.

Scoase un obiect din buzunar și întinse brațul spre ea. Un medalion din aur sclipea în palma lui.

— Luke, e minunat, șopti Glass și se întinse să îl ia.

Ochii ei se măriră, când își trecu degetele peste marginile lui delicate.

— E făcut pe Pământ.

Ridică privirea spre el, surprinsă. El aprobă din cap.

— Da, cel puțin așa se spune, potrivit actelor. Îl luă din mână ei. Îmi dai voie?

Glass aprobă din cap, iar Luke se duse în spatele ei, să-i încheie lănțișorul. Ea se înfioră la atingerea mâinilor lui pe gât, când îi dădu la o parte părul. Își imagina cât costase un astfel de obiect – Luke probabil că își dăduse toate economiile pe el. Chiar și ca gardian, nu avea de cheltuit multe puncte de rație.

— Îmi place foarte mult, zise Glass și își trecu degetul de-a lungul lănțișorului, apoi se întoarse cu fața la el.

Zâmbetul lui îi lumina toată fața.

— Mă bucur.

Luke își trecu mâna peste gâtul ei și întoarse medalionul, lăsând să se vadă un G gravat în aur.

— Tu ai făcut asta?

Luke aprobă.

— Chiar și peste o mie de ani, vreau ca oamenii să știe că a fost al tău. Își apăsă degetele pe medalion, lipindu-i metalul de piele. Acum trebuie doar să-l umpli cu propriile amintiri.

Glass zâmbi.

— Știu cu ce amintire vreau să încep.

Își ridică privirea spre el, așteptându-se ca Luke să-și dea ochii peste cap, dar fața lui era serioasă. Privirile li se întâlneau și, pentru un moment lung, rămaseră tăcuți, iar în apartament se auziră doar bătăile inimilor lor.

— Ești sigură? întrebă Luke, iar sprâncenele lui se încruntară ușor, când își trecu un deget peste brațul ei.

— Mai sigură decât am fost vreodată în toată viața.

Luke luă mâna lui Glass, iar ea simți electricitate prin corp. El îi strânse degetele, fără o vorbă, și o conduse spre dormitor.

Normal că l-a dat, își zise Glass. Ar fi fost ridicol să păstreze un obiect atât de valoros, mai ales după ce îi frânsese inima. Totuși, gândul la lănțișorul ei lăsat acolo o făcu să simtă o înțepătură care amenința să-i rupă inima. O furnicătură pe ceafă o făcu să revină la realitate. Se îmbărbătă, așteptându-se să vadă vreo altă cunoștință vagă holbându-se la ea cu suspiciune. Dar când se întoarse, ochii îi căzură pe cu totul altcineva.

Luke.

Se uită la ea suficient de mult ca să o facă să roșească, apoi își mută privirea spre

vitrină. Pe fața lui apăru o expresie ciudată, când ochii lui dădură de lănțișor.

— Mă mir că nu l-a luat nimeni încă, zise el încet. E atât de frumos.

Brațele îi căzură pe lângă corp și se întoarse spre ea zâmbind slab și trist.

— Dar, după cum știi, ce e frumos te poate răni cel mai rău.

— Luke, începu Glass, eu...

Dar apoi observă o figură familiară în spatele lui. Camille era la tejgheaua cu textile, cu ochii fixați pe ea. Luke se uită peste umăr, apoi se întoarse la Glass.

— Camille îi ține locul tatălui ei. A fost bolnav.

— Îmi pare rău, zise Glass.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, atenția îi fu distrasă de niște voci ridicate. Se întoarse și o văzu pe Cora strigând la o femeie de pe Walden.

— Dacă refuzi să îmi fixezi un preț rezonabil, nu o să am de ales și va trebui să te raportezi pentru fraudă.

Femeia păli și zise ceva ce Glass nu auzi, dar se pare că fu pe placul Corei, care zâmbi și își întinse degetul mare pentru a fi scanat. Glass făcu o grimasă, jenată de comportamentul prietenei sale.

— Scuze, ar trebui să plec.

— Nu, o rugă Luke, atingându-i brațul. Am fost îngrijorat pentru tine. Coborî tonul. Ce faci aici? Ești în siguranță?

Îngrijorarea din vocea lui umplu câteva dintre micile crăpături din inima ei sfărâmată, dar nu suficiente pentru ca durerea să dispară.

— Sunt în siguranță. De fapt, am fost grațiată, zise Glass, străduindu-se să își păstreze vocea calmă.

— Grațiată? Ochii lui se măriră. Uau. Niciodată nu am crezut... E incredibil. Se opri, neștiind dacă să continue sau nu. Știi, niciodată nu mi-ai spus de ce ai fost condamnată.

Glass coborî rapid privirea în pământ, luptându-se cu nevoia copleșitoare de a-i spune adevărul. *Merită să fie fericit, își aminti ea ferm. Nu mai e al tău.*

— Nu contează, zise ea în cele din urmă. Vreau doar să uit totul.

Luke o privea și, pentru o clipă, Glass se întreabă dacă vedea prin ea.

— Mă rog, ai grijă de tine, zise el până la urmă.

Glass aprobă.

— O să am.

Știa că asta trebuia să facă. Își dorea doar să nu o doară atât de rău.

12. CLARKE

Clarke stătea în cortul-infirmerie întunecat și o privea pe Thalia cum se zvârcolea în somn și nu își găsea odihna, din cauza febrei și a infecției care se agravase.

— Ce crezi că visează?

Clarke se întoarse și o văzu pe Octavia ridicată în capul oaselor, privind-o pe Thalia cu ochii mari.

— Nu sunt sigură, minți Clarke.

După expresia de pe fața Thaliei, putea spune că se gândea din nou la tatăl ei. Fusesse condamnată pentru că încercase să fure medicamente, după ce Consiliul votase împotriva tratării lui: neavând medicamente suficiente, consideraseră starea lui prea gravă pentru a merita să irosească pe el resurse. Thalia nu aflase ce se întâmplase cu el – dacă murise de boală, după arestarea ei, sau dacă încă se mai agăța de viață, rugându-se să-și mai vadă o dată fiica.

Thalia gemu și se ghemui ca o minge, amintindu-i lui Clarke de Lilly, în una dintre nopțile ei proaste, când se furișase în laborator, pentru ca prietena ei să nu fie singură. Deși nimeni nu o împiedica pe Clarke să o ajute pe Thalia, se simțea la fel de înnebunită, de neputincioasă. Dacă nu găseau medicamentele pierdute, nu avea ce să facă pentru a-i ușura suferința. Pânza de la intrare se dădu la o parte și cortul se umplu de lumină și de răcoare, când intră Bellamy. Avea un arc atârnat de umăr, iar ochii îi scliffeau.

— Bună ziua, doamnelor, zise el și se îndreptă spre patul Octaviei.

Se aplecă să-i ciufulească părul, care încă era legat cu o fundă roșie frumos aranjată. Era suficient de aproape de Clarke, astfel că aceasta simți mirosul slab de transpirație de pe pielea lui, amestecat cu un alt miros, pe care nu reușea să îl identifice, dar care o făcu să se gândească la copaci.

— Ce îți face glezna? o întrebă pe Octavia și se strâmbă exagerat, prefăcându-se că îi examina piciorul din toate unghiurile.

Ea își mișcă piciorul cu grijă.

— Mult mai bine. Se întoarse spre Clarke.

— Încă nu am voie să merg?

Clarke ezită. Glezna Octaviei era încă fragilă și nu avea cum să-i facă o atelă ca lumea. Dacă pune prea multă presiune pe ea, avea să o scrântească din nou sau poate chiar mai rău. Octavia oftă și își țuguie buzele de jos, într-o expresie rugătoare.

— Te rog? Nu am făcut atâta drum până aici ca să stau într-un *cort*.

— Nu ai de *ales*, zise Bellamy. Categorie, eu nu mi-am pus fundul la bătaie să vin aici doar ca să te văd că faci cangrenă.

— De unde știi despre cangrenă? întrebă Clarke surprinsă.

Nimeni nu făcuse așa ceva în Colonie și se îndoia că erau mulți cei care citeau cărți vechi de medicină doar pentru amuzament.

— Mă dezamăgești, doctore, ridică el o sprânceană. Nu credeam că ești unul dintre aceia.

— Unul dintre aceia?

— Unul dintre acei phoenicieni care presupun că toți waldenienii sunt analfabeți.

Octavia își dădu ochii peste cap și se întoarse spre Bellamy.

— Nu *totul* este o insultă, știi, nu?

Bellamy deschise gura, dar apoi se gândi mai bine și își închise buzele într-un rânjel.

— Tu mai bine ai avea grijă, altfel o să plec fără tine.

Își aranjă arcul pe umăr.

— Nu mă părăsi, zise ea, devenind, brusc, serioasă. Știi că nu-mi place să fiu captivă undeva.

O expresie ciudată trecu peste fața lui Bellamy, iar Clarke se întrebă la ce se gândea.

În cele din urmă, zâmbi.

— Bine. O să te duc afară, dar numai un pic. Vreau să mai încerc să vânez, înainte să se întunece. Se întoarse spre Clarke. Adică, dacă doctorița spune că e în regulă.

Clarke aprobă.

— Doar ai grijă. Îi aruncă o privire derutată. Chiar crezi că o să poți vâna? Nimeni nu a văzut vreun mamifer încă, nu să încerce să omoare vreunul.

— Cineva trebuie să o facă. Pachetele noastre nutritive nu vor ține nicio săptămână, în ritmul în care se duc.

Îi zâmbi slab.

— Ei bine, baftă!

Clarke se duse spre patul Octaviei și îl ajută să o ridice în picioare.

— Mă descurc, zise fata și se balansă pe un picior, apucând brațul lui Bellamy.

Țopăind îl trase spre ieșirea din cort.

— Să mergem!

Bellamy se răsuci, să privească peste umăr.

— Apropo, Clarke, am găsit niște rămășițe de la prăbușire, când am fost în pădure. Vrei să le vezi mâine?

Clarke trase aer în piept, în timp ce mintea ei gonea.

— Crezi că ar putea fi medicamentele? făcu un pas spre el. Să mergem acum.

Bellamy scutură din cap.

— E prea departe. Nu am reuși să ne întoarcem până se întunecă. Mergem mâine.

Clarke privi spre Thalia, a cărei față era schimonosită de durere.

— Bine. Primul lucru, mâine dimineață.

— Să așteptăm până după-amiază, eu o să vânez dimineață. Atunci ies animalele să se adape.

Clarke își înfrână pornirea de a-l întreba de unde învățase asta, deși nu reuși să-și ascundă surpriza.

— Pe mâine, atunci? întrebă Bellamy, iar ea aprobă. Super, zâmbi el. Avem întâlnire, deci.

Ea îl privi ieșind greoi din cort, apoi se aplecă din nou asupra Thaliei. Ochii prietenei ei se deschiseră.

— Bună, zise slab.

— Cum te simți? întrebă Clarke și îi verifică semnele vitale.

— Super! murmură ea răgușit. Sunt gata să mă alătur lui Bellamy în expediția lui.

Clarke zâmbi.

— Credeam că dormi.

— Dormeam. Dar m-am mai trezit.

— O să arunc o privire scurtă, da? întrebă Clarke, iar Thalia se arătă de acord.

Dădu la o parte pătura și ridică tricoul Thaliei. Dăre roșii radiau din rană, semn că infecția își croia drum spre circuitul sangvin.

— Doare?

— Nu, zise Thalia monoton.

Amândouă știau că nu era mai bine.

— Îți vine să crezi că ăștia doi chiar sunt frați? întrebă Clarke schimbând intenționat subiectul, în timp ce trăgea la loc pătura.

— Da, e o nebunie.

Vocea Thaliei deveni mai puternică.

— Nebunie mi se pare să faci o manevră ca aia pe puntea de lansare, zise Clarke. Dar chiar a avut curaj. L-ar fi omorât dacă l-ar fi prins. Făcu o pauză. Îl vor omorî când vor veni aici.

— A făcut multe pentru ea, fu de acord Thalia și își întoarse fața, încercând să-și ascundă o grimasă, când o cuprinse un nou val de durere. Chiar te iubește, știi?

— Cine? Bellamy? întrebă Clarke surprinsă.

— Nu. Wells. A venit pe Pământ pentru tine, Clarke.

Strânse din buze.

— Nu i-am cerut asta.

— Cu toții am făcut lucruri de care nu suntem mândri, zise Thalia cu un glas firav.

Clarke se înfioră și închise ochii.

— Eu nu cer nimănui să mă ierte.

— Nu asta am vrut să spun, știi doar.

Thalia se opri ca să respire. Efortul de a vorbi o epuiza.

— Trebuie să te odihnești, zise Clarke și se întinse să-i tragă pătura peste umeri. Putem vorbi despre asta și mâine.

— Nu! exclamă Thalia. Clarke, ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

— Sigur că a fost vina mea.

Clarke refuză să o privească în ochi. Thalia era singura care știa ce făcuse, iar în clipa aceea nu putea să înfrunte cele petrecute, nu putea să vadă amintirea reflectată în ochii negri și expresivi ai prietenei ei.

— Și ce legătură are asta cu Wells, oricum?

Thalia închise ochii și oftă, ignorând întrebarea.

— Trebuie să îți dai voie să fii fericită. Altfel, ce rost mai are?

Clarke deschise gura, pentru o ripostă, dar cuvintele dispărură când văzu că Thalia se lasă pe o parte și tușește.

— O să fie bine, șopti Clarke și își trecu mâna prin părul ei ud de transpirație. O să fii bine.

De data aceea, cuvintele nu fuseseră o rugăciune, ci o declarație. Clarke refuza să o lase pe Thalia să moară și nimic nu avea să o împiedice. Nu își va lăsa cea mai bună

prietenă să se alăture corului de fantome din capul ei.

13. WELLS

Wells privi în sus, spre cerul plin cu stele. Nu își imaginase niciodată cât de dor îi va fi de casă privind acea scenă familiară de la sute de kilometri distanță. Era tulburător să vezi Luna atât de mică și de palidă, ca atunci când te trezești și vezi că fețele membrilor familiei tale au fost șterse.

Așezați în jurul focului, ceilalți mormăiau. Erau pe Pământ de mai puțin de o săptămână, iar rațiile lor deja se micșoraseră. Faptul că nu aveau medicamente era o problemă, dar în clipa aceea cea mai mare îngrijorare o constituiau alimentele. Fie cei din Colonie calculaseră greșit proviziile, fie Graham și prietenii lui luaseră mai mult decât își dăduse seama la început. Oricum ar fi fost, efectele începeau deja să se vadă. Nu erau doar obrajii supti – în ochii lor era o foame care îl speria pe Wells. Nu putea să uite că toți fuseseră condamnați pentru ceva, că toți cei din jurul lui făcuseră ceva ce pusese în pericol Colonia.

El mai mult decât alții.

Tocmai atunci, Clarke ieși din cortul-infirmerie și se îndreptă spre foc, căutând din privire pe cineva. Era un loc gol lângă Wells, dar privirea ei trecu peste el. Se așeză lângă Octavia, care era cocoțată pe un butuc, cu piciorul rănit întins în față. Wells oftă când se uită prin luminiș. Flăcările luminau formele întunecate ale celor trei corturi pe care, în sfârșit, reușiseră să le instaleze – infirmeria, cortul pentru provizii și, preferatul lui Wells, un loc unde să se adune apa, în caz că avea să plouă. Cel puțin tabăra lor nu era un eșec complet. Tatăl lui va fi impresionat, când li se va alătura. Dacă li se va alătura. Îi era din ce în ce mai greu să se convingă că tatăl lui era bine, că rana făcută de glonț era doar una superficială. Pieptul i se strânse, când se gândi la tatăl lui agățându-se de viață într-un pat de spital sau, mai rău, la trupul său plutind prin spațiu. Vorbele lui încă îi răsunau în urechi: *Dacă cineva poate transforma misiunea asta într-un succes, tu ești acela.* După ce toată viața îl îndemnase pe Wells să se străduiască mai mult, se întreba dacă îi dăduse fiului său ultimul ordin.

Un zgomot ciudat se auzi dinspre copaci. Wells se îndreptă, cu toate simțurile în alertă. Se auzi un trosnet, urmat de un foșnet. Murmurele din jurul focului deveniră icnete, când o formă ciudată apărui din umbră, parțial om, parțial animal, ca o arătare din miturile străvechi.

Wells sări în picioare. Apoi, creatura păși în lumină. Bellamy cu o carcasă de animal aruncată peste umăr și cu o dâră de sânge după el.

Un cerb. Ochii lui Wells priviră animalul mort, blana moale, picioarele. În timp ce Bellamy se îndrepta spre ei, capul cerbului se legăna înainte și înapoi, fără să facă un arc complet, pentru că, de fiecare dată când se mișca înapoi, se lovea de altceva. Un alt cap care atârna de un gât mai subțire. *Cerbul avea două capete.*

Wells îngheță, când toți ceilalți săriră în picioare, unii dintre ei înaintând un pic, să vadă mai bine, în timp ce alții se dădură înapoi speriați.

— Nu e periculos? întrebă o fată.

— Nu, se auzi vocea lui Clarke din umbră, apoi o văzură ieșind în lumină. Probabil că radiațiile au provocat o mutație genetică, acum sute de ani, dar astăzi se pare că au

dispărut.

Toată lumea rămase tăcută, iar Clarke întinse mâna, să atingă blana creaturii. Cum stătea în lumina lunii, niciodată nu arătase atât de frumoasă. Se întoarse spre Bellamy, cu un zâmbet care îl făcu pe Wells să simtă un nod în stomac.

— Nu o să murim de foame.

Apoi adăugă ceva ce nu reuși să audă, iar Bellamy aprobă. Wells expiră, dorindu-și ca ranchiuna să dispară. Mai trase o dată aer în piept, înainte să se îndrepte spre Bellamy și spre Clarke. Ea se încordă, dar Wells se forță să-l privească numai pe Bellamy.

— Mulțumesc, îi zise. Asta va hrăni o grămadă de oameni.

Bellamy se uită la el întrebător, în timp ce își schimba greutatea de pe un picior pe altul.

— Serios, mulțumesc.

În cele din urmă, Bellamy aprobă din cap. Wells se întoarse la locul lui, lângă foc, lăsându-i pe Bellamy și pe Clarke să vorbească liniștiți, cu capetele apropiate.

Puntea de observație era pustie. Privind spre infinita mare de stele, Wells putea să își imagineze cu ușurință că ei doi erau singurele ființe din univers. Își strânse brațul în jurul lui Clarke. Ea își puse capul pe pieptul lui și expiră, cufundându-se și mai mult în el, în timp ce aerul ieșea din corpul ei. Ca și cum era fericită să-l lase pe el să respire pentru amândoi.

— Cum a fost azi? murmură ea.

— Bine, zise Wells, neștiind de ce se mai obosea să mintă, când Clarke se lipi de pieptul lui.

Putea să îi citească bătaile inimii, de parcă erau în codul Morse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, iar în ochii verzi îi licări îngrijorarea.

Ofițerul care îi pregătea îi pune să facă ieșiri periodice pe Walden și pe Arcadia, pentru a-i supraveghea pe gardieni. În ziua aceea, îi văzuse cum luaseră o femeie care rămăsese însărcinată fără să se fi înregistrat. Știa că nu va avea parte de indulgență. Va sta închisă până la naștere, copilul va fi dat în grija Consiliului, iar mama executată. Legea era dură, dar necesară. Nava putea susține doar un anumit număr de vieți, iar dacă i s-ar fi permis cuiva să perturbe echilibrul ar fi pus în pericol întreaga rasă umană. Dar panica din ochii femeii, în timp ce era târâtă de gardieni, i se întipărise în minte.

Spre surprinderea lui Wells, tatăl său fusese cel care îl ajutase să înțeleagă ce văzuse. În seara aceea, la cină, simțise că ceva nu era în regulă, iar Wells îi povestise incidentul, încercând să pară tare și detașat. Dar tatăl său îl înțelesese și, într-un gest rar, pusese mâna peste cea a fiului său.

— Ceea ce facem noi nu este ușor, dar este crucial. Nu ne putem permite să lăsăm sentimentele să ne împiedice să ne facem datoria – aceea de a ține în viață rasa umană.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Clarke întrerupându-i șirul gândurilor. Ai arestat vreun geniu pentru că a furat cărți din bibliotecă.

— Nu. Îi dădu o șuviță după ureche. Încă e întreagă. Se formează o echipă specială, așa cum am stabilit.

Ea zâmbi, iar sclipirile aurii din ochii ei luciră. Nu-și putea imagina o culoare mai frumoasă.

Atenția lui Wells se întoarse spre fereastra imensă. În seara aceea, norii care acopereau Pământul nu semănau cu un giulgiu – abia dacă păreau o pătură. Planeta nu murise, doar alunecase într-un somn vrăjit, până avea să vină vremea să le ureze oamenilor bun venit acasă.

— La ce te gândești? întrebă Clarke. La mama ta?

— Nu, zise el încet. Nu chiar.

Wells întinse mâna și începu să-și învârtă pe deget, absent, o şuviță din părul ei, apoi o lăsă să cadă pe umăr.

— Deși, într-un fel, cred că mereu mă gândesc la ea.

Îi venea greu să creadă că ea chiar nu mai era.

— Vreau doar să mă asigur că e mândră de mine, oriunde s-ar afla, continuă el înfiorându-se în timp ce privea spre stele.

Clarke îl strânse de mână, transmițându-i din căldura ei.

— Sigur că e mândră de tine. Orice mamă ar fi mândră de un fiu ca tine.

Wells se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Doar mamele?

— Îmi închipui că ești un succes și pentru bunici, dădu ea din cap gravă, apoi chicoti, când Wells o lovi în joacă peste umăr.

— Mai e cineva pe care vreau să o fac mândră.

Clarke ridică o sprânceană.

— Ar face bine să aibă grijă, zise ea și își încolăci brațele în jurul gâtului său, pentru că nu prea știu să împart.

Wells zâmbi și se aplecă, închizând ochii, apoi își lipi buzele de ale ei, într-un sărut de tachineare, înainte să și le îndrepte spre gât.

— Nici eu, șopti la urechea ei și-i simți fiorul, când respirația lui îi atinse pielea.

Îl trase mai aproape, iar atingerea ei topi încordarea, astfel că el uită de ziua aceea proastă, uită că a doua zi o va lua de la capăt și în ziua următoare la fel. Tot ce conta era fata din brațele lui.

Mirosul de cerb prăjit era ciudat și amețitor. În Colonie nu exista carne, nici măcar pe Phoenix. Toate vitele dispăruseră la mijlocul primului secol.

— De unde o să știm că e gata? îl întrebă pe Wells o fată arcadiană, pe nume Darcy.

— Când exteriorul devine crocant, iar interiorul roz, strigă Bellamy fără să se întoarcă.

Graham pufni, dar Wells aprobă dând din cap.

— Cred că ai dreptate.

După ce carnea se răci, o tăiară în bucăți mici și începură să o treacă de la unul la altul, în jurul focului. Wells duse niște bucăți pe partea cealaltă a cercului și o împărți celorlalți. Îi dădu o bucată și Octaviei, care o ținu ridicată în față, privind spre el.

— Nu ai gustat-o încă?

Wells scutură din cap.

— Încă nu.

— *Nu e cinstit.* Octavia ridică din sprâncene. Dacă e dezgustătoare?

Wells se uită în jur.

— Nimeni nu pare nemulțumit.

Fata strânse din buze.

— Eu nu sunt ca toți ceilalți.

Se uită la el o clipă, de parcă aștepta să spună ceva, apoi zâmbi și împinse bucata ei spre el.

— Uite, mușcă tu primul și spune-mi ce crezi.

— Nu vreau. Mulțumesc, zise Wells. Vreau să mă asigur că toți...

— Haide.

Octavia chicoti, în timp ce încercă să-i bage o bucățică în gură.

— Ia o îmbucătură.

Wells aruncă o privire rapidă în jurul cercului, să se asigure că nu îi vedea Clarke. Nu se uita... era prinsă într-o discuție cu Bellamy. Se întoarse la Octavia.

— Bine, zise și luă o bucată de carne din mâinile ei.

Părea dezamăgită că nu îl hrănea ea, dar lui Wells nu îi păsa. La suprafață era tare, dar când dinții o pătrunseră, carnea eliberă o aromă care nu semăna cu nimic știut, sărat și afumat și ușor dulce. Mai mestecă un pic, apoi înghiți, pregătindu-se ca stomacul lui să respingă substanța străină. Dar nu simți decât căldură.

Cei care mâncaseră primii se ridicaseră în picioare și începuseră să se miște prin luminiș. Pentru câteva clipe, murmurul slab al discuțiilor fu acoperit de trosnetul flăcărilor. Apoi, începură să se audă murmure confuze, care îi dădură fiori. Se ridică și se îndreptă spre locul unde se formase un grup, în apropiere de linia copacilor.

— Ce se întâmplă?

— Uite, zise una dintre fete și arată spre ceva aflat în copaci.

— Ce e?

— Acolo. Vezi?

Pentru o clipă, Wells crezu că voiau să-l păcălească, apoi ceva îi atrase privirea. O sclipire de lumină, atât de scurtă, că putea fi o închipuire. Apoi o alta, ceva mai încolo, apoi alta, aceasta din urmă un pic mai sus. Înaintă un pas spre marginea luminișului, care strălucea acum, de parcă niște mâini invizibile îl decoraseră pentru o petrecere. Privirea îi căzu pe cea mai apropiată sferă, o minge de lumină care atârna de cea mai de jos creangă a unui copac. Înăuntru se mișca parcă ceva. O creatură. Un fel de insectă, cu un corp micuț și cu aripi disproporționat de mari. Cuvântul vibră pe buzele lui Wells. *Fluture.*

Cei care îl urmaseră în pădure se uitau încântați împreună cu el.

— Clarke, șopti el în noapte.

Trebuia să vadă și ea. Își întoarse privirea, gata să fugă să o găsească. Dar ea era deja acolo. Stătea la câțiva metri de el, încremenită. Pe față avea o lumină blândă, iar expresia încordată și îngrijorată pe care o avusese de când aterizaseră dispăruse.

— Hei, zise Wells încet, încercând să nu rupă vraja.

Se aștepta ca ea să-l privească încruntată sau să-l facă să tacă sau să plece. Dar nu se

mișcă. Rămase pe loc, urmărind fluturii luminoși. Wells nu îndrăzni să facă nimic, nici să mai spună ceva. Fata pe care crezuse că o pierduse era încă acolo, undeva, iar în clipa aceea știu: putea să o facă să îl iubească din nou.

14. BELLAMY

Bellamy nu înțelegea de ce oamenii din trecut se drogau. Ce rost avea să-ți bagi tot felul de gunoaie în vene, când o plimbare prin pădure avea același efect? Se întâmpla ceva, de câte ori trecea de linia copacilor. În timp ce se îndepărta de tabără, în lumina dimineții, pregătindu-se de o altă vânătoare, începu să inspire mai adânc. Inima îi bătea repede și puternic, organele lui mășăluiău în ritm cu pulsul pământului. Parcă îi intrase cineva în creier și îi intensificase simțurile. Dar partea cea mai bună era liniștea. Pe navă nu fusese niciodată complet liniște. Mereu se auzise un zumzet, un zgomot de fond slab: huruitul generatoarelor, al luminilor, ecoul pașilor pe culoare. Când intrase prima dată în pădure, se speriasă. Nimic care să-i tulbure gândurile. Dar, cu cât petrecea acolo mai mult timp, cu atât îi devenea mai limpede mintea.

Bellamy cercetă solul, trecând cu privirea peste pietre și peste iarba umedă, în căutare de urme. Nu se vedea niciuna pe care s-o urmeze, ca în ziua precedentă, dar ceva îi spunea să meargă spre dreapta și să se afunde în pădure, unde copacii erau mai deși și acopereau pământul cu umbre ciudate. Acolo s-ar fi dus și el, dacă ar fi fost animal. Se întinse și luă de pe umăr o săgeată. Deși era groaznic să le vadă cum mor, tehnica lui se îmbunătățise foarte mult în ultimele zile, astfel că animalele nu sufereau mult. Nu uitase durerea și teama din ochii primului cerb în timp ce se clătinase și se prăbușise. Totuși, să vânez un animal era mai puțin grav decât multe dintre delictele făcute de alți copii care ajunseseră acolo. Deși el scurta viața animalului, știa că trăise fiecare clipă a existenței sale liber.

Celor o sută de deținuți poate că li se promisese libertatea, dar Bellamy știa că el nu va avea parte de un asemenea privilegiu, nu după ceea ce îi făcuse cancelarului. Dacă va mai fi prin preajmă atunci când va ateriza următoarea navă, prima persoană care va coborî din ea probabil că îl va împușca pe loc. Bellamy terminase cu toate – pedepse, baze, sistem. Terminase cu regulile altora. Se săturase să se lupte pentru a supraviețui. Viața în pădure nu va fi ușoară, dar cel puțin el și Octavia vor fi liberi.

Întinse brațele, pentru echilibru, și coborî panta, încercând să nu facă niciun zgomot care ar fi putut speria animalele. Ateriză la bază cu o bufnitură, iar noroiul lipăi sub bocancii lui vechi. Tresări când apa îi intră prin găurile de deasupra tălpilor. Va fi neplăcut să se întoarcă în tabără cu șosetele ude, învățase asta deja. Nu știa de ce acest lucru nu era pomenit în niciuna dintre cărțile pe care le citise. Ce rost avea să știi să faci o capcană sau care plante sunt bune pentru tratat arsurile, dacă nu puteai merge?

Bellamy își întinse șosetele la uscat pe o creangă, apoi băgă picioarele în râu. Deja era mai cald decât atunci când plecase din tabără, iar apa rece pe piele îi dădea o senzație incredibilă. Își ridică pantalonii până la genunchi și înaintă, zâmbind prosteste, când apa formă vârtejuri în jurul călcâielor lui. Era unul dintre aspectele care îi plăceau cel mai mult pe Pământ, felul în care un lucru banal precum spălarea picioarelor putea deveni ceva deosebit.

Copacii nu erau foarte deși lângă râu, iar soarele strălucea mai puternic. Brusc, fața și brațele lui Bellamy deveniră insuportabil de fierbinți. Își dădu jos tricoul, îl mototoli și îl aruncă pe iarbă, înainte să se aplece, să ia apă în pumni și să se spele pe față. Zâmbi,

încă uimit de faptul că apa putea avea *gust*. Întotdeauna făcuseră glume proaste în legătură cu proviziile de apă reciclată de pe navă, spunând că, de fapt, beau pișatul stră-străbunicilor. Totuși, acum își dădu seama că secole de filtrare și de purificare curățaseră lichidul până când nu mai rămăsese decât o combinație de molecule de hidrogen și de oxigen. Se aplecă și mai luă apă. Dacă ar fi trebuit să o descrie, ar fi zis că avea gust de pământ și de cer. Și ar fi pocnit pe oricine ar fi râs de el.

Din pădure se auzi un trosnet. Bellamy se răsuci atât de repede, încât își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Sări repede în picioare, dar sub degete îi alunecară pietrele și mărul, în timp ce se întorcea să caute sursa sunetului.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Bellamy își dădu părul la o parte și o văzu pe Clarke stând pe iarbă. Era surprinzător să vadă pe altcineva în pădure, despre care începuse să creadă că era doar a lui. Dar iritarea pe care se așteptase să o simtă nu veni.

— Nu puteai să mai aștepți până după-amiază? întrebă el și se îndreptă spre mal.

Clarke roși.

— Avem nevoie de medicamentul acela, zise ea și își luă privirea de la bustul lui gol.

În cea mai mare parte a timpului, ea era cea dură și îi era ușor să uite că crescuse într-o lume a concertelor elegante și a petrecerilor. Bellamy zâmbi scuturând din cap, împrăștiind în jur picăturile de apă.

— Hei, strigă ea și sări înapoi, încercând să se ferească. Nu am testat apa din izvorul acesta încă. Ar putea fi toxică.

— De când a devenit chirurgul nostru atât de fandosit?

Se așază pe un petic de iarbă înșorit și netezi locul de lângă el, în semn de invitație.

— O fandosită?

Clarke se lăsă jos bosumflată.

— Tu abia ținai cuțitul aseară, îți tremurau mâinile.

— Hei, eu am omorât cerbul ăla. Cred că am făcut mai mult decât trebuia. În plus... se opri și se întinse pe spate... tu ești cea care ar trebui să taie chestii.

— Nu chiar.

Bellamy își duse mâinile sub cap și își înclină fața spre soare, oftând, în timp ce căldura îi pătrundea în piele. Era aproape la fel de bine ca atunci când era în pat cu o fată. Poate chiar mai bine, pentru că soarele nu l-ar fi întrebat niciodată la ce se gândea.

— N-am vrut să te jignesc, zise el trăgănat, simțind o relaxare melancolică prin membre. Știu că ești medic, nu măcelar.

— Nu, vreau să spun că am fost condamnată înainte să-mi termin stagiatura.

Urma de regret din vocea ei reverberă ciudat în stomacul lui Bellamy. Îi zâmbi slab.

— Mă rog, faci o treabă foarte bună pentru un vraci.

Clarke se uită la el și, pentru o clipă, se temu că o jignise. Apoi, ea aprobă din cap și se ridică.

— Ai dreptate. De asta avem nevoie de medicamentul acela. Haide.

Bellamy se ridică în picioare, cu un mormăit, își puse șosetele și pantofii, apoi își aruncă tricoul peste umăr.

— Îți recomand să îmbraci tricoul.

— De ce? Te temi că nu o să te poți controla? Dacă îți faci griji pentru castitatea mea, trebuie să îți mărturisesc că nu sunt...

— Am vrut să spun – se opri și zâmbi – că sunt unele plante otrăvitoare pe aici, care ar putea face ca spatele tău drăguț să se umple de bășici.

Bellamy ridică din umeri.

— Din câte știu, asta e problema ta, doctore. O să-mi asum riscul.

Râse, pentru că el era atât de sigur că era prima ei vizită pe Pământ. Bellamy simți o urmă de mândrie pentru că el fusese cel care o făcuse să râdă.

— OK, zise încet și își trase tricoul peste cap, apoi zâmbi ca pentru el, când prinse privirea lui Clarke pe abdomenul lui. Rămășițele navei sunt mult spre vest. Să mergem. Începu să urce panta, apoi se întoarse spre ea. În direcția din care vine soarele.

Clarke alergă câțiva pași, să îl ajungă.

— Ai învățat singur toate acestea?

— Cred că da. Pe Walden nu erau multe cursuri despre geografia Pământului.

Cuvintele lui nu avură răutatea pe care ar fi avut-o dacă i le-ar fi adresat lui Wells sau lui Graham.

— Mereu m-au interesat chestiile astea, iar când am aflat că au de gând să o trimită pe Octavia pe Pământ...

Se opri, neștiind cât de mult putea să spună. Dar Clarke îl privea așteptând, cu ochii verzi plini de curiozitate și de altceva, ce încă nu putea identifica.

— M-am gândit că voi putea avea grijă de ea dacă știu mai multe.

Ajunseră în vârful pantei, dar în loc să o ia înapoi spre tabără, Bellamy se afundă în pădure. Copacii erau atât de apropiați, că frunzele blocau mare parte din lumina soarelui. Puțina lumină care pătrundea lăsa pe sol puncte aurii. Zâmbi când o văzu pe Clarke pășind cu grijă pe lângă ele, ca un copil care încerca să evite liniile de pe pasarelă.

— Așa mi-am imaginat pădurea Sherwood, zise ea cu voce visătoare. Mă aștept să-l văd pe Robin Hood apărând de după un copac.

— Robin Hood?

— Știi tu. Se opri să îl privească. Prințul exilat, care fura de la bogați și dădea săracilor?

Bellamy se holba la ea, pierdut.

— Cu arcul și săgețile fermecate? Tu cam semeni cu el, acum, că mă gândesc, adăugă ea zâmbind.

Bellamy își trecu mâna peste o ramură care lucea ușor în lumina slabă.

— Nu prea avem timp de povești pe Walden, zise el bățos. Apoi, vocea i se înmuie. Nu sunt multe cărți acolo, așa că obișnuiam să inventez basme pentru Octavia când era mică. Preferatul ei era unul despre o cutie de gunoi vrăjită. Asta mi-a ieșit.

Clarke zâmbi.

— A fost frumos ce ai făcut pentru ea.

— Mda, mă rog, așa zice la fel despre tine, dar am senzația că tu nu ești aici chiar pentru că vrei.

Clarke ridică încheietura, care, la fel ca a celorlalți, avea încă brățara de monitorizare pe ea.

— Crezi că o am degeaba?

— Sunt sigur că a meritat-o, zise Bellamy cu un rânjel.

Dar, în loc să râdă, Clarke se întoarce. El intenționase să facă o glumă, dar ar fi trebuit să știe că nu putea fi atât de dezinvolt cu ea – de fapt, cu nimeni de acolo. Cu toții ascundeau ceva. Mai ales el.

— Hei, îmi pare rău.

Se scuza atât de rar, încât cuvintele sunară ciudat ieșind din gura lui.

— O să găsim cutia aia cu medicamente. Ce e în ea, oricum?

— De toate. Bandaje sterile, calmante, antibiotice... lucruri care ar putea schimba totul pentru... Se opri o clipă. Pentru cei răniți.

Bellamy își dădu seama că ea se gândise la singura fată pe care o veghea în permanență, prietena ei.

— Chiar ții la ea, nu-i așa?

Întinse mâna, să o ajute să treacă peste un buștean plin de mușchi, care le bara drumul.

— E cea mai bună prietenă a mea, zise Clarke și îi luă mâna. Singura persoană de pe Pământ care mă cunoaște cu adevărat.

Zâmbi jenată spre Bellamy, dar el aprobă din cap.

— Știi ce vrei să spui.

Octavia era singura persoană din lume care îl cunoștea pe el cu adevărat. Nu exista altcineva de care să îi pese și pe care să vrea să îl revadă. Dar apoi se uită spre Clarke, care se aplecase să miroasă o floare roz, iar soarele îi strălucea în păr. Brusc, nu mai era așa sigur de asta.

15. CLARKE

Bellamy o conduse pe Clarke în jos, pe un deal abrupt, mărginit de copaci subțiri, ale căror crengi se uneau și formau un fel de boltă. Liniștea părea străveche, de parcă nici vântul nu îndrăznea să tulbure singurătatea de secole a copacilor.

— Nu știu dacă ți-am mulțumit până acum pentru ce ai făcut pentru Octavia, zise Bellamy rupând vraja.

— Să iau asta drept un mulțumesc? îl tachină ea.

— Cred că ăsta e cel mai bun mulțumesc pe care îl vei primi de la mine, zise el și o privi dintr-o parte. Nu prea mă pricep la așa ceva.

Clarke deschise gura, dar înainte să poată replica se împiedică de o piatră.

— Ai grijă, zise Bellamy și râse, apucând mâna fetei, să o sprijine. Se pare că tu nu prea te pricepi la *mers*.

— ăsta nu e mers. E *cățărare* – ceva ce niciun om n-a mai făcut de sute de ani, așa că mai lasă-mă.

— Bine. Aici este vorba despre diviziunea muncii. Tu ne ții în viață, iar eu te țin pe două picioare.

O strânse ușor de mână, vesel, iar Clarke simți că roșește. Nu-și dăduse seama că încă o ținea de mână.

— Mulțumesc, zis ea și își lăsă brațul pe lângă corp.

Bellamy se opri când ajunseră în punctul unde solul devenea din nou plat.

— Pe aici, zise el și arată spre stânga. Deci, cum de te-ai făcut doctor?

Clarke se încruntă.

— Așa am vrut. Tu nu ai ales să...

Vocea ei se stinse, când își dădu seama, spre rușinea ei, că habar n-avea ce făcuse Bellamy pe navă. Evident, nu fusese gardian. El o privi, de parcă încerca să își dea seama dacă glumea sau nu.

— Pe Walden nu merge așa, zise el încet, adâncindu-se în umbrele verzui. Dacă ai un trecut bun și ești norocos, poți deveni gardian. Altfel, faci exact ce făceau părinții tăi.

Clarke încercă să nu i se vadă surpriza pe față. Sigur, știa că doar anumite joburi erau disponibile pentru cei de pe Walden, dar nu își dăduse seama că nu aveau de ales.

— Și ce erai?

— Eram... Strânse din buze. Știi ce? Nu contează ce făceam acolo.

— Scuze, zise ea repede. N-am vrut să...

— E în regulă, i-o tăie Bellamy și înaintă un pas.

Continuară să meargă, deși acum tăcerea era apăsătoare.

— Stai, șopti el și întinse o mână, să îi blocheze calea.

Cu o mișcare agilă, scoase o săgeată și o puse în arc. Privirea îi era fixată pe un punct unde copacii erau atât de deși, încât era aproape imposibil să distingi frunzișul de umbre. Apoi îl văzu – o mișcare rapidă, o sclipire reflectată într-un ochi. Clarke își ținu respirația, când se ivi un animal, mic, maroniu, cu urechi lungi și ascuțite, care se mișcau înainte și înapoi. Un iepure.

Clarke văzu creatura țâșnind, cu coada aproape de două ori mai lungă decât corpul

mișcându-se ciudat. *Iepurii n-ar trebui să aibă coada mică, pufoasă?* se întrebă ea. Dar înainte să-și amintească notițele de la ora de Biologie a Pământului văzu cum cotul lui Bellamy se trage înapoi și alungă orice gând din mintea ei. Își ținu respirația, când săgeata lui țâșni și se opri cu un sunet surd direct în pieptul creaturii. Pentru o clipă, Clarke se întrebă dacă îl putea salva – să fugă, să scoată săgeata.

Bellamy o prinse de braț și o strânse doar cât să îi dea încredere și să o avertizeze. Iepurele avea să îi ajute să rămână în viață, știa. Îi va oferi Thaliei un pic de putere. Încercă să închidă ochii, dar privirea îi rămase ațintită asupra animalului.

— E în regulă, zise el încet. L-am nimerit în inimă. Nu va suferi mult.

Avea dreptate. Iepurele se opri și căzu încet, apoi rămase nemișcat. Bellamy se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău. Știu că nu e ușor să vezi cum cineva suferă.

O străbătu un fior, fără nicio legătură cu iepurele mort.

— Cineva?

— Ceva, se corectă el și ridică din umeri. Orice.

Clarke îl privi cum aleargă spre iepure, scoate săgeata și atârnă creatura pe umăr.

— Să plecăm de aici, zise el înclinând capul.

Tensiunea se risipise, starea de spirit a lui Bellamy părea schimbată, după reușita la vânătoare.

— Care e povestea cu tine și cu Wells? întrebă el și mută iepurele pe celălalt umăr.

Clarke se pregăti pentru un val de indignare la adresa indiscreției lui, dar nu simți așa ceva.

— Am ieșit cu el o vreme, dar n-a mers.

Bellamy chicoti.

— Mda, mă rog, partea asta era evidentă.

Se opri, așteptând ca ea să continue.

— Deci, o îmboldi el, ce s-a întâmplat?

— A făcut ceva de neiertat.

În loc să facă vreo glumă sau să se folosească de ocazie pentru a se lua de Wells, Bellamy deveni serios.

— Nu cred că există ceva de neiertat, zise el încet. Nu dacă e făcut din motive corecte.

Clarke nu zise nimic, dar nu se putu abține să se întrebe dacă el se referea la ce făcuse Octavia pentru a fi condamnată sau la altceva. Bellamy ridică privirea, de parcă vârfurile copacilor i-ar fi atras atenția, apoi se întoarse spre Clarke.

— Nu spun că n-ar fi făcut ceva îngrozitor, orice ar fi. Vreau să spun doar că îl înțeleg, cumva.

Întinse mâna, să își treacă un deget peste un lichen galben, care se răsucise pe trunchiul unui copac.

— Eu și Wells suntem singurii care am ales să fim aici, care am venit cu un motiv.

Clarke vru să răspundă, dar își dădu seama că nu știa sigur ce să spună. Erau atât de diferiți la suprafață – Wells, a cărui credință în ordine și autoritate dusesse la executarea părinților ei, și Bellamy, temperamentalul de pe Walden, care îl ținuse pe cancelar sub amenințarea armei. Dar amândoi erau dispuși să facă orice pentru a obține ce își

doreau. Să îi protejeze pe cei dragi.

— Poate că ai dreptate, zise ea încet, surprinsă în adâncul sufletului.

Bellamy se opri, apoi iuți pasul, entuziasmat brusc de ceva ce văzuse.

— Era aici, zise el și o trase în sus, pe o altă pantă, până la un luminiș.

Iarba era presărată cu flori albe, cu excepția unui loc cam la jumătatea coborâșului, unde era arsă. Bucăți din navă erau împrăștiate peste tot, ca niște oase. Clarke o luă la fugă. Îl auzi pe Bellamy strigând-o, dar nu se uită înapoi. Continuă să alerge, speranța crescându-i în piept.

— Haide, haide, haide, zise pentru sine, când începu să scotocească printre rămășițe, cu frenezie.

Apoi le văzu. Cutiile metalice care cândva fuseseră albe, dar care acum erau decolorate de mizerie și de flăcări. O apucă pe cea mai apropiată și o ridică. Inima îi bătea atât de puternic că abia mai respira. Clarke încercă să o deschidă. Nu reuși. Căldura topise încuietoarea. Disperată, scutură cutia, rugându-se ca medicamentele să fi fost protejate. Sunetul cutiilor cu pastile i se păru cel mai frumos pe care îl auzise vreodată.

— Alea sunt? întrebă Bellamy, alunecând lângă ea.

— Poți să o deschizi?

Clarke îi dădu cutia. El o luă și se uită la încuietoare.

— Dă-mi să văd.

Scoase un cuțit din buzunar și, cu câteva mișcări iuți, o deschise. Euforia umplu tot corpul lui Clarke. Înainte să-și dea seama ce face, își aruncă brațele în jurul lui Bellamy. El începu să râdă cu ea, clătinându-se, și își strânse brațele în jurul taliei ei, apoi o ridică și o învârti în aer. Culorile luminișului se rotiră cu ei, verde, auriu și albastru, toate la un loc, până când nu mai văzu decât zâmbetul lui Bellamy, care îi lumina ochii.

În cele din urmă, o puse jos cu blândețe. Dar nu îi dădu drumul. În schimb, o trase mai aproape și, înainte ca ea să aibă timp să-și tragă suflarea, o sărută.

O voce din mintea ei îi spunea să se oprească, dar era copleșită de mirosul pielii lui și de atingerea lui. Clarke simțea că se topea în brațele lui, pierdută în sărut.

Bellamy avea gust de bucurie, iar bucuria avea un gust mai bun pe Pământ.

16. GLASS

— Nu știu, zise Sonja încet, privind-o pe fiica ei în lumina slabă a dormitorului. Ce-ar fi să dăm jos fusta aia și să o combinăm cu un corset verde?

Glass se forță să tragă aer în piept, calmă. Proba rochii de două ore și încă nu știau ce să aleagă pentru petrecerea cometei.

— Cum crezi, mamă, zise, sperând că zâmbetul ei nu era la fel de încordat precum se simțea.

— Nu sunt sigură, oftă mama ei. Va fi greu să fie gata la timp, dar va trebui să ne străduim.

Glass își aminti că mama ei voia doar să o ajute. Ea vedea în acea petrecere momentul perfect pentru revenirea lui Glass în societatea de pe Phoenix, înarmată cu grațierea oficială și îmbrăcată perfect. Glass știa că vicecancelarul va fi acolo și că era foarte important să-și joace rolul; își recăpătase viața în schimbul îmbunătățirii imaginii lui, ceea ce era mai mult decât convenabil. Totuși, Glass avea emoții la gândul că va fi în centrul atenției.

— Sau poate că ar trebui să ne întoarcem la tul?

Mama ei arătă spre maldărul de rochii.

— Îmbrac-o din nou și...

Fu întreruptă de un sunet de alertă, care venea din bucătărie.

— Răspund eu, zise Glass repede și ieși înainte ca mama ei să apuce să protesteze.

Nu era pentru ea, desigur. Prietenele ei o contactau doar prin cipuri; mesajele de pe ecrane erau rezervate de obicei pentru actualizările inutile ale celor de la salubritate sau pentru alertele rău prevestitoare de la Consiliu. Dar îi oferea o mică pauză de la discuția despre rochii. Glass proiectă mesajul în aer în fața ei. Respirația i se opri în gât, când văzu numele care clipea deasupra. Era de la Luke.

Dragă domnișoară Sorenson,

Securitatea a descoperit un obiect pierdut de dumneavoastră, lângă câmpiile solare. Îl veți găsi la punctul de verificare, până la 1600, astăzi.

Îl citi de câteva ori, până să înțeleagă. Ea și Luke inventaseră acel sistem cu mult timp în urmă, înainte ca ea să aibă un cip, în caz că mama ei i-ar fi verificat vreodată mesajele. Voia să se întâlnească cu el lângă câmpiile solare, în acea după-amiază.

— Glass? strigă Sonja din cealaltă cameră. Ce e?

Șterse repede mesajul.

— Doar o actualizare despre petrecere, de parcă am putea uita!

Privi spre ceas și oftă. Era doar 1015. Următoarele câteva ore aveau să treacă și mai încet decât în detenție.

— Ah! se auzi vocea mamei sale, când Glass reveni în dormitor. Poate că asta e, totuși. Arăți minunat!

Glass se întoarse spre oglindă, ezitând. Înțelese ce voia să spună mama ei. Dar nu era rochia. Obrajii ei erau îmbujorați, iar ochii îi străluceau.

Arăta ca o fată îndrăgostită.

La 1540, Glass urca treptele nesfârșite spre câmpiile solare, care acopereau partea de sus a Waldenului. Plantele erau și ele interzise oamenilor, cu excepția cercetătorilor și a culegătorilor, dar exista o punte închisă, cu vedere spre câmpii. Probabil că fusese gândită pentru supravegherea muncitorilor, dar nu se mai folosea și era aproape întotdeauna pustie.

Când ajunse sus, Glass se duse spre marginea platformei și se rezemă de balustradă, cu picioarele atârinate. Simțea cum trupul i se relaxează, în timp ce ochii i se plimbau peste șirurile de plante care își întindeau frunzele spre panourile solare. Câmpiile erau mărginite de o fereastră enormă, care făcea să pară că ar fi crescut direct din stele. Ea și Luke obișnuiau să se întâlnească acolo. Era mai sigur decât să se furișeze el pe Phoenix sau decât să meargă ea prin zona rezidențială.

— Hei!

Glass se întoarse și îl văzu pe Luke stând țeapăn în spatele ei. Vru să se ridice, dar el scutură din cap.

— Pot să vin lângă tine?

Aprobă din cap și își dădu picioarele într-o parte, să-i facă loc.

— Mulțumesc că ai venit, zise stânjenit. Mama ta nu și-a dat seama, nu?

— E în regulă. Era prea ocupată să rezolve criza rochiilor.

Luke o surprinse cu un zâmbet, apoi își dresе vocea.

— Glass... eu... nu reușesc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat, zise el, iar corpul ei se încordă.

Fata nu-l privi.

— Adică, ce putea să facă cineva ca tine pentru a fi condamnată. Apoi, mi-am amintit – la câteva luni după ce ne-am despărțit, am auzit niște zvonuri, cum că o fată de pe Phoenix ar fi fost arestată pentru...

Vocea lui se stinse. Glass se întoarse cu fața spre el și văzu că ochii îi străluceau.

— Sincronizarea era perfectă. Dar nu m-am gândit că ai fi putut fi tu.

Luke privea drept în față, de parcă ar fi căutat ceva în depărtare.

— Mi-am spus că nu mi-ai fi ascuns așa ceva. Simțeam nevoia să cred că aveai mai multă încredere în mine.

Glass își mușcă buza, încercând să oprească valul de cuvinte care amenința să se reverse. Voia cu disperare să îi spună, dar la ce bun să recunoască? Mai bine să îl lase să creadă că era doar o fată prostuță și răsfățată de pe Phoenix, care îi frânsese inima. El era fericit cu Camille și merita să fie fericit. Dar apoi Luke se aplecă și îi prinse bărbia în mână și toate gândurile ei dispărură.

Glass se trezi zâmbind. Deși trecuseră câteva săptămâni de la noaptea pe care ea și Luke o petrecuseră împreună, doar la asta se gândea. Dar tocmai când se pregătea să revadă în minte cele petrecute, o lovi un val de gheață. Se rostogoli din pat și se împletici spre baie, recunoscătoare că luminile funcționau, probabil, grație noului „prieten” al mamei sale, șeful Consiliului de Resurse. Se lăsă pe podeaua rece din baie și

închise repede ușa, în timp ce mintea ei se lupta cu stomacul. Se forță să respire, încercând să nu facă gălăgie. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mama ei să o târască la centrul medical.

Stomacul învinse, iar Glass se aplecă peste vasul de toaletă, exact la timp. Se înecă, ochii i se umplură de lacrimi, apoi se rezemă de perete. Era imposibil să se întâlnească cu Wells la prânz, deși se simțea foarte prost să-i tragă clapa din nou. Își petrecuse tot timpul cu Luke și nu prea fusese prietena lui Wells în ultima vreme. Îi era dor de el. El nu părea să îi poarte pică, ceea ce, cumva, înrăutățea lucrurile. Mai ales după cele întâmplate cu mama lui și cu Clarke, care se purta ciudat... Chiar trebuia să îl vadă.

— Glass? strigă mama ei, de cealaltă parte a ușii. Ce se întâmplă?

— Nimic, zise ea, încercând să aibă o voce normală.

— Ești bolnavă?

Glass gemu încet. Noul lor apartament nu oferea deloc intimitate. Îi era dor de vechea locuință, spațioasă, cu ferestre pline cu stele. Tot nu înțelegea de ce trebuiseră să se mute, doar pentru că tatăl lor luase neobișnuita și umilitoarea decizie de a divorța și de a pleca.

— Intru, strigă mama ei din nou.

Glass își șterse repede gura și încercă să se ridice în picioare, dar alunecă la loc, când un alt val de greață îi întoarse stomacul pe dos. Ușa se deschise și o văzu pe mama ei îmbrăcată de seară, în ciuda faptului că nu era nici măcar amiază. Dar înainte să apuce să întrebe unde se ducea – sau de unde venea – ochii mamei sale se făcură mari și păli vizibil sub machiajul aplicat cu generozitate.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Glass, încercând să-și alunge ceața din minte, astfel încât să poată oferi o explicație care să o facă pe mama ei să plece.

Problemele stomacale erau rare pe Phoenix și oricine care părea un pic contagios trebuia să intre în carantină.

— Nu am nimic.

— Vomitai, cumva...

Sonja se uită în spate și coborî vocea, lucru care era ridicol, având în vedere că în apartament erau doar ele.

— Da, dar sunt bine, cred că doar...

— O, Dumnezeule, zise mama ei și închise ochii.

— Nu sunt bolnavă, pe cuvânt. Nu e nevoie să intru în carantină. Doar mi-a fost greață în ultimele dimineți, dar o să treacă până după-amiază.

Când mama ei deschise ochii, nu părea mai puțin îngrijorată. Camera începu să se învârtească, iar vocea Sonjei se auzea tot mai slab, de parcă vorbeau de la distanță. Glass abia reuși să audă întrebarea, ceva despre când îi venise ultima dată... Brusc, confuzia deveni o minge de groază. Ridică privirea spre Sonja și văzu îngrozitoarea revelație în ochii mamei sale.

— Glass... Sonja rămăsese fără cuvinte. Ești însărcinată.

Văzând fața lui Luke, plină de milă și de înțelegere, ultima urmă de autocontrol

dispăru.

— Îmi pare rău.

Respirația i se opri în gât, când încercă să-și rețină un suspin.

— Ar fi trebuit să îți spun, dar... nu avea rost să murim amândoi.

— Of, Glass!

Luke se întinse și o luă în brațe. Ea se cuibări recunoscătoare în îmbrățișarea familiară, iar lacrimile începură să curgă pe uniformă de gardian.

— Nu-mi vine să cred, murmură el. Nu pot să cred că ai trecut prin asta singură. Știam că ești curajoasă, dar niciodată nu m-am gândit... Ce s-a întâmplat? Întrebă în cele din urmă, iar Glass știu la ce se referea.

La cine se referea.

— El...

Înghiți greu, chinându-se să respire. Parcă inima îi era gata să se sfărâme, incapabilă să mai rabde durerea și ușurarea din pieptul ei. În cele din urmă, doar scutură din cap. Nu existau cuvinte pentru așa ceva.

— Of, Doamne, șopti el și îi luă mâna, înlănțuindu-și degetele cu ale ei.

— Îmi pare rău. De ce nu mi-ai spus nimic în seara în care ai evadat? Habar n-am avut.

Luke închise ochii, de parcă ar fi vrut să alunge amintirea.

— Erai cu Camille. Știam că ți-e prietenă și m-am gândit... că în sfârșit ai găsit pe cineva care să te facă fericit.

Glass zâmbi și își șterse lacrimile care încă îi curgeau pe față.

— Meritai asta, după toate prin câte ai trecut cu mine.

Luke îi dădu după ureche o șuviță de păr.

— O singură persoană din univers mă poate face fericit, iar persoana aceea stă lângă mine acum.

O privi, de parcă ar fi vrut să se îmbete cu ea.

— Din clipa în care te-am revăzut am știut că nu e Camille, ea e o prietenă bună, mereu va fi, dar asta e tot și i-am spus. Te iubesc, Glass. Niciodată nu am încetat să te iubesc. Și niciodată nu voi înceta să o fac.

Se aplecă și o sărută, la început ușor, de parcă ar fi vrut să le ofere buzelor ocazia de a face cunoștință din nou. Pentru o clipă, i se păru că se repeta primul lor sărut. Dar numai o clipă. Se lipi de Glass, iar gura ei se deschise când a lui se cufundă în ea. Era vag conștientă de mâna lui prin părul ei, care îi alunecă apoi pe spate, o trase mai aproape, după care își strânse brațele în jurul taliei ei.

După un timp, Glass se trase în spate și își desprinsе buzele de ale lui.

— Te iubesc, șopti ea, simțind o nevoie disperată de a o spune.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc, reverbau cuvintele prin corpul ei, în timp ce Luke zâmbea și o trăgea înapoi spre el.

17. WELLS

Era aproape amiază, iar Clarke era plecată de câteva ore. Una dintre fetele de pe Arcadia o văzuse în pădure de dimineață, iar Wells își folosisese toată stăpânirea de sine pentru a nu alerga după ea. Gândul că hoinărea singură pe acolo făcea să își simtă stomacul ca pe un sac de box. Dar trebuia să accepte faptul că, dintre toți cei din tabără, Clarke știa cum să-și poarte de grijă. Știa și cât de important era să găsească medicamentele. Cu o zi înainte săpaseră încă un mormânt.

Se îndreptă spre cimitirul care răsărise în cealaltă margine a luminișului. În ultimele zile, Wells avusese grijă ca indicatoarele din lemn să fie puse pe fiecare movilă, așa cum își amintea că era în pozele vechi. Voise să cioplească numele pe cruci, dar știa cum îi cheamă doar pe trei dintre cei cinci copii care dormeau sub pământ și nu i se părea corect să lase locul gol la ceilalți.

Se înfioră și se întoarse spre morminte. Conceptul îngropării morților i se păruse inițial respingător, dar acolo nu aveau alternativă. Ideea de a arde trupurile era și mai rea. Și, cu toate că eliberarea corpurilor în spațiu părea o metodă mai potrivită, parcă adunarea morților într-un spațiu comun părea mai liniștitoare. Chiar și în moarte, nu aveau să fie singuri. De asemenea, era cumva reconfortant să ai un loc unde să-i vizitezi, să le spui lucruri pe care altora nu puteai să le spui. Cineva, posibil o fată de pe Walden, pe care o zărise pe lângă copaci, adunase crengi căzute și le pusese de-a lungul indicatoarelor din lemn. Seara, scoarța încă lucea și arunca o lumină blândă peste cimitir, o lumină care îi dădea o frumusețe aproape nepământească. Ar fi fost plăcut ca pe navă să fi existat un loc unde să nu pară ciudat că vorbea cu maică-sa.

Wells ridică privirea spre cerul care se întuneca. Nu știa dacă cei din Colonie pierduseră contactul cu nava când se prăbușiseră, dar spera că dispozitivele de monitorizare din brățări încă transmiteau date despre compoziția sângelui lor și despre ritmul cardiac. Trebuie să fi adunat suficiente informații pentru a dovedi că Pământul nu era toxic și, cu siguranță, vor începe să trimită acolo grupuri de oameni. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că tatăl său și Glass vor fi printre ei.

— Ce faci aici?

Wells se întoarse și o văzu pe Octavia îndreptându-se încet spre el. Glezna ei se vindeca repede și nu mai șchiopăta atât de tare.

— Nu știu. Mă reculeg, cred. Făcu semn spre morminte. Dar tocmai plecam, adăugă repede, în timp ce o privea aruncându-și părul negru peste umăr. E rândul meu să merg după apă.

— Vin cu tine.

Octavia zâmbi, iar Wells își întoarse privirea, stânjenit. Genele lungi, care o făcuseră să pară atât de inocentă când dormea în cortul-infirmerie, ofereau acum ochilor ei mari și albaștri o notă de strălucire sălbatică.

— Ești sigură că e o idee bună, cu glezna ta? E un drum lung.

— Sunt bine, zise ea, cu vocea plină de o exasperare veselă, și i se alătură. Deși e foarte drăguț din partea ta că îți faci griji. Știi, continuă mărink pasul ca să țină ritmul cu el, e ridicol că toți se agață de fiecare cuvânt al lui Graham. Tu știi mult mai multe

decât el.

Wells luă una dintre canistrele goale de lângă cortul cu provizii și se întoarse spre pădure. Descoperiseră un izvor nu departe de tabără și toată lumea suficient de puternică să care un vas plin mergea cu rîndul după apă. Cel puțin așa ar fi trebuit, să facă cu rîndul. Pe Graham nu îl mai văzuse acolo de câteva zile.

Octavia se opri când Wells trecu de linia copacilor.

— Vii? întrebă el și îi aruncă o privire peste umăr.

Ea își lăsă capul pe spate, cu ochii mari, scanând contururile umbroase ale copacilor în lumina slabă.

— Vin.

Vocea ei deveni mai slabă, când ajunse lângă el.

— Încă n-am fost în pădure.

Wells se înmuie. Chiar și lui, care își petrecuse mare parte din viață visând la venirea pe Pământ, i se păruse înspăimântătoare în unele momente – imensitatea, sunetele necunoscute, senzația că dincolo de focul de tabără se putea ascunde orice. Iar el avusese timp să se pregătească. Își închipuia cum era pentru ceilalți, care fuseseră luați din celule, vârați în navă și, înainte să apuce să-și dea seama ce se întâmpla, trimiși pe o planetă străină, care niciodată nu fusese pentru ei mai mult decât un cuvânt gol.

— Ai grijă, zise el și arată spre o rădăcină ascunsă sub o grămadă de frunze. Terenul e destul de accidentat aici.

Wells luă mâna mică a Octaviei și o ajută să treacă de un copac căzut. Era ciudat să își închipuie că ceva fără puls putea să moară, dar coaja umedă, care se desprindea de trunchi, semăna, categoric, cu un cadavru.

— Deci e adevărat? întrebă Octavia când începură să coboare panta care ducea spre izvor. Chiar ai făcut să fii condamnat doar ca să poți veni aici cu Clarke?

— Cred că da.

Ea oftă melancolic.

— E cel mai romantic lucru pe care l-am auzit.

Wells îi zâmbi ironic.

— Crede-mă, nu e.

— Adică? întrebă ea și își lăsă capul într-o parte.

În umbra pădurii, arăta din nou ca un copil. Wells își mută privirea, brusc, incapabil să se uite în ochii ei. Se întreba cu înverșunare ce ar fi zis Octavia dacă ar fi aflat adevărul. Nu era cavalerul curajos care venise să o salveze pe prințesă. El era motivul pentru care ea fusese închisă.

Wells privi cipul pentru a paisprezecea oară de când se așezase, două minute în urmă. Mesajul pe care Clarke i-l trimisese în ziua aceea părea neliniștit, iar ea se purtase ciudat în ultimele săptămâni. Abia o văzuse și de fiecare dată când reușise să dea de ea, era foarte nervoasă. Nu se putea abține să se gândească la faptul că voia să se despartă de el. Singurul lucru care împiedica neliniștea să-i găurească stomacul era faptul că știa sigur că nu ar fi ales biblioteca pentru asta. Ar fi fost crud din partea ei să umbrească farmecul locului pe care amândoi îl iubeau cel mai mult. Clarke nu i-ar fi

făcut așa ceva.

Auzi pași și se ridică în picioare, iar luminile de deasupra se aprinseră. Wells stătuse nemișcat atât de mult timp, încât biblioteca uitase de prezența lui și singurele lumini aprinse rămăseseră cele de siguranță, din podea. Clarke se apropie, îmbrăcată tot cu hainele de spital, lucru care, de obicei, îl făcea să zâmbească – îi plăcea că ea nu pierdea ore întregi preocupată de felul în care arăta, așa cum făceau cele mai multe fete de pe Phoenix –, dar bluza albastră și pantalonii erau prea largi pentru ea, iar în jurul ochilor avea cearcăne negre.

— Hei, zise el și se apropie să o sărute ușor, în semn de salut.

Ea nu se dădu la o parte, dar nici nu îi răspunse la sărut.

— Ești bine? întrebă el, deși știa prea bine că nu era.

— Wells, începu ea, dar vocea i se frânse.

Clipi, ca să-și alunge lacrimile. Ochii lui se făcură mari, alarmați. Clarke nu plângea niciodată.

— Hei, murmură și își puse un braț în jurul ei, să o conducă spre canapea.

Picioarele păreau să îi tremure.

— O să fie bine, promit. Doar spune-mi ce se întâmplă.

Îl privea și vedea cum se lupta cu dorința de a avea încredere în el și cu teama.

— Trebuie să îmi promiți că nu o să spui nimănui.

Aprobă din cap.

— Desigur.

— Vorbesc serios. Nu e o bârfă. E ceva real, e o chestiune de viață și de moarte.

Wells îi strânse mâna.

— Clarke, știi că poți să îmi spui orice.

— Am aflat... Trase aer în piept, închise ochii o clipă, apoi continuă. Știi de cercetările pe care le fac părinții mei, în legătură cu radiațiile.

El aprobă. Părinții ei conduceau un studiu important, menit să determine când, dacă se va întâmpla vreodată, va fi sigur ca oamenii să se întoarcă pe Pământ. Ori de câte ori tatăl său îi vorbea despre o misiune pe Terra, Wells se gândea la asta ca la o posibilitate îndepărtată, mai mult o speranță decât un plan real. Totuși, știa cât de importantă era munca familiei Griffin pentru cancelar și pentru întreaga Colonie.

— Fac teste pe oameni, zise Clarke încet.

Wells simți fiori pe spate, dar nu zise nimic, doar o strânse mai tare de mână.

— Fac experimente pe copii, zise ea șoptit, în cele din urmă.

Vocea îi era goală, de parcă gândul acela i se învărtise în minte atât de mult încât nu mai însemna nimic.

— Care copii? întrebă el, mintea lui chinându-se să înțeleagă.

— Neînregistrați, zise Clarke, cu ochii plini de lacrimi sclipind brusc a furie. Copii de la centrul de îngrijire, ai căror părinți au fost executați pentru încălcarea legilor. Auzea acuzația nerostită. *Oameni pe care tatăl tău i-a ucis.*

— Sunt atât de mici...

Vocea lui Clarke se stinse. Se lăsă pe spate și se făcu mai mică, de parcă adevărul luase cu el o parte din ea. Wells își trecu brațul prin spattele ei și, în loc ca ea să se

retragă, așa cum făcuse de fiecare dată în ultimele săptămâni, se sprijini pe el și își puse capul pe pieptul lui.

— Toți sunt atât de bolnavi.

Îi simțea lacrimile prin cămașă.

— Unii dintre ei au murit deja.

— Îmi pare atât de rău, Clarke, murmură, încercând să găsească ceva de spus, orice i-ar fi putut alunga durerea. Sunt sigur că părinții tăi au grijă să...

Se opri. Nu existau cuvinte care să repare așa ceva. Trebuia să facă ceva, să oprească totul, înainte ca vina și groaza să o distrugă.

— Ce pot să fac? întrebă, iar vocea lui redeveni fermă.

Ea sări în picioare și îl privi, cu o nouă teroare în ochi.

— Nimic, zise, cu o determinare care îl luă prin surprindere. Trebuie să îmi promiți că nu vei face nimic. Părinții mei m-au pus să jur că nu voi spune nimănui. Nu vor să facă asta, Wells. Nu a fost alegerea lor. Vicecancelarul Rhodes îi obligă. I-a amenințat. Îl apucă de mâini. Promite-mi că nu vei spune nimic. Eu... Își mușcă buza. Pur și simplu, nu am mai putut să-ți ascund asta, trebuia să spun cuiva.

— Promit, zise el, deși pielea i se încingea de furie.

Bastardul acela nu avea niciun drept să facă așa ceva pe la spatele cancelarului. Se gândi la tatăl său, bărbatul care avea un simț al dreptății de neclintit. Tatăl său n-ar fi aprobat niciodată testele pe oameni. El putea să oprească asta imediat.

Clarke se uită la el căutându-i privirea, apoi îi zâmbi ușor, tremurat, un zâmbet care dispăru la fel de repede precum apăruse.

— Mulțumesc.

Își puse din nou capul pe pieptul lui Wells, iar el o luă în brațe.

— Te iubesc, îi șopti el.

O oră mai târziu, după ce o condusesse acasă, Wells se întoarse singur pe puntea de observație. Trebuia să facă ceva. Dacă nu se schimba ceva în curând, vina avea să o distrugă, iar el refuza să stea cu mâinile în sân. Până atunci, Wells nu își încălcase niciodată o promisiune. Era ceva ce tatăl său îl învățase de mic – un conducător își respectă întotdeauna cuvântul. Dar apoi își aminti lacrimile lui Clarke și știu că nu avea de ales.

Se întoarse și porni spre biroul tatălui său.

Umplură carafa cu apă de la izvor și porniră înapoi spre tabără. După ce îi răspunsese monosilabic, Wells o făcuse pe Octavia să înceteze cu întrebările despre Clarke, dar acum mergea alături de el bosumflată, iar el se simțea vinovat. Era o fată drăguță și știa că fusese bine intenționată. Oare cum ajunsese acolo?

— Deci, zise Wells rupând tăcerea, ce puteai face tu să fii închisă?

Octavia îl privi surprinsă.

— Nu l-ai auzit pe fratele meu vorbind despre asta? Îi zâmbi slab. Adoră să le spună oamenilor cum am fost prinsă furând mâncare pentru copiii de la centrul de îngrijire – pentru cei mici, care mereu sunt intimidăți, ca să renunțe la porțiile lor – și cum monștrii din Consiliu m-au condamnat cât ai clipi.

Ceva din vocea Octaviei îl puse pe gânduri.

— Chiar așa s-a întâmplat?

— Contează? întrebă ea, cu o oboseală care, brusc, o făcu să pară mai în vârstă. Cu toții credem ce vrem unii despre alții. Dacă asta e povestea pe care Bellamy vrea să o creadă, eu nu o să-l împiedic.

Wells se opri să-și mai facă de lucru cu vasul greu cu apă. Cumva, ajunseseră într-o altă parte a pădurii. Acolo, copacii erau și mai deși, dar putea vedea în față suficient de mult încât să-și dea seama cât de mult deviaseră.

— Ne-am rătăcit?

Octavia privi în toate părțile și, în ciuda luminii slabe, văzu panica de pe fața lui.

— O să ne descurcăm. Trebuie doar să...

Se opri, când un sunet vibră prin aer.

— Ce a fost asta? întrebă Octavia. O să...

Wells o întrerupse și înaintă un pas. Parcă se auzise o ramură ruptă, ceea ce însemna că ceva se mișca în spatele copacilor. Îi era ciudă că nu luase cu el o armă. Ar fi fost frumos să se întoarcă cu o pradă, să arate că Bellamy nu era singurul care putea învăța să vâneze. Sunetul se auzi din nou, iar frustrarea lui Wells se transformă în frică. Alungă ideea de a prinde cina – dacă nu era atent, el și Octavia puteau deveni cină.

Vru să o apuce de mână și să o ia la fugă, când ceva îi captă privirea. O sclipire de roșu-auriu. Lăsa jos vasul cu apă și înaintă câțiva pași.

— Rămâi acolo, șopti.

Drept în față, era un spațiu deschis, în spatele copacilor. Un fel de luminiș. Se pregătea să strige numele care îi stătea pe buze, dar înlemni. Pe iarbă stătea Clarke, prinsă în îmbrățișarea nimănui altcuiva decât a lui *Bellamy*. În timp ce își ridica buzele spre tipul de pe Walden, îl cuprinse furia. Simți căldura care îi urca din piept spre inima care galopa nebunește. Cumva, reuși să-și mute privirea și se împletici înapoi, înainte ca valul de gheață să-l facă să amețească. Se apucă de o creangă, trase aer în piept, forțându-l să-i intre în plămâni. Fata pentru care își riscase viața tocmai se săruta cu altcineva – îl săruta pe temperamentalul care era posibil să-i fi ucis tatăl.

— Uau, se auzi vocea Octaviei, dintr-o parte. Plimbarea lor pare mai distractivă decât a noastră.

Dar Wells deja se întorsese și pornise în direcția opusă. Era vag conștient că Octavia se chinuia să îl ajungă și întreba de un medicament pentru inimă, dar vocea ei era estompată de pulsul care îi zvâcnea în cap. Nu-i păsa dacă cei doi găsiseră sau nu medicamentele. Nu exista medicament suficient de puternic să vindece o inimă frântă.

18. CLARKE

Când Clarke și Bellamy se întoarseră în tabără, se întunecase. Stătuse în pădure doar câteva ore, dar în timp ce treceau de linia copacilor, spre luminiș, Clarke simțea că stătuse o viață. Mare parte din drumul de întoarcere, Bellamy fusese tăcut, dar de fiecare dată când brațul ei se atingea întâmplător de al lui, electricitatea părea să-i danseze pe piele. Se simțise îngrozitor de jenată după sărutul lor și cinci minute bâiguise scuze, în timp ce el zâmbise. În cele din urmă, o oprise râzând și îi spusese să nu își facă griji.

— Știu că nu ești genul care se giugiulește cu oricine în pădure, îi zisese el, zâmbind jucăuș, dar poate că ar trebui să fii.

Dar pe măsură ce se apropiau de luminiș, amintirea sărutului era alungată de umbra cortului-infirmierie. Clarke o luă la fugă, cu medicamentele sub braț. Cortul era gol, nu era nimeni acolo, în afară de Thalia, care avea febră și delira și, spre surprinderea ei, de Octavia, care stătea în patul ei vechi.

— Celălalt cort e atât de mic, zise Octavia, dar Clarke nu reuși decât să aprobe din cap.

Puse jos cutia cu medicamente, o deschise, umplu o seringă și băgă acul în brațul Thaliei. Apoi, se întoarse la cutie și căută calmantele. Îi dădu repede o doză Octaviei și zâmbi, când văzu că fața prietenei ei se relaxa în somn. Pentru câteva clipe, îngenunche lângă Thalia și răsuflă ușurată, când constată că pulsul era regulat. Privi scurt spre brățara de la încheietura ei și se întrebă dacă undeva sus cineva monitoriza și bătăile inimii ei. Dr. Lahiri, poate, sau un alt medic de top din Colonie, citea semnele vitale ale celor o sută ca pe știrile zilei. Cu siguranță, văzuseră că deja muriseră cinci dintre ei... Se întrebă dacă puseseră decesul lor pe seama radiațiilor și își regândiseră eforturile de colonizare sau dacă fuseseră suficient de deștepți să-și dea seama că fuseseră omorâți de aterizarea dificilă. Nu era sigură pe care scenariu îl prefera. Cu siguranță, nu era pregătită ca membrii Consiliului să-și extindă jurisdicția pe Pământ. Totuși, părinții ei își dedicaseră viețile ajutorului dat umanității pentru a se întoarce acasă. O revenire definitivă ar însemna, într-un fel, că și părinții ei reușiseră. Că nu muriseră degeaba.

Puse medicamentele înapoi în cutie, pe care o așeză într-un colț al cortului. A doua zi, va găsi un loc unde să le încuie, dar în clipa aceea avea nevoie de odihnă. Dacă cineva chiar le monitoriza trupurile, avea de gând să se asigure că nu vor rămâne mai puțin de nouăzeci și cinci.

Făcu doar câțiva pași împleticiți și se trânti pe pat, fără măcar să se descalțe.

— O să se facă bine? întrebă Octavia.

Vocea ei se auzi ca din depărtare. Clarke murmură un da. Abia reuși să deschidă pleoapele.

— Ce alte medicamente mai sunt acolo?

— De toate, zise ea.

Sau cel puțin încercă să spună asta. Până să-i iasă cuvintele de pe buze, extenuarea îi amorți creierul. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că Octavia se ridica din pat. Apoi, căzu într-un somn adânc, fără vise.

Când Clarke se trezi, în dimineața următoare, Octavia nu mai era acolo, iar lumina strălucitoare pătrundea în cort.

Thalia era întinsă pe o parte, încă dormind. Clarke se ridică gemând, cu mușchii încordați de la cățărutul din ziua precedentă. Dar era o durere bună: se plimbase printr-o pădure care nu mai fusese văzută de o ființă umană de trei sute de ani. Stomacul i se strânse, când își aminti de o altă distincție pe care fără să vrea o câștigase – prima fată care sărutase un băiat pe Pământ, de la Cataclism înapoi.

Clarke zâmbi și se îndreptă spre Thalia. Abia aștepta să se facă suficient de bine încât să-i poată povesti. Își puse palma pe fruntea ei și fu ușurată să simtă că nu mai era atât de fierbinte ca seara trecută. Trase ușor pătura, să se uite la burta ei. Pielea încă avea semne de infecție, dar roșeața nu se mai întinsese. Atât timp cât va lua antibiotice, se va reface. Era greu de estimat exact, dar, după intensitatea luminii, presupunea că trecuseră cel puțin opt ore de când Thalia luase ultima doză. Se întoarse și porni spre colțul unde pusese cutia cu medicamente și se încruntă ușor, când văzu că era deschisă. Se ghemui lângă ea și își ținu răsuflarea, clipind des, nevenindu-i să creadă. Cutia era goală. Toate antibioticele, toate calmantele, până și seringile – totul dispăruse.

— Nu, șopti ea.

Nu mai rămăsese nimic.

— Nu, zise din nou și se ridică.

Alergă spre cel mai apropiat pat și începu să arunce pe jos așternuturile, apoi făcu la fel cu ale ei. Ochii îi căzură pe patul Octaviei și, pentru o clipă, panica se transformă în suspiciune. Începu să scotocească prin grămada de păături.

— Haide, mormăi pentru sine, dar nu găsi nimic. Nu! bătu ea din picior.

Medicamentele nu erau în cort, era tot mai clar. Dar oricine le luase nu putea fi departe. Erau mai puțin de o sută de oameni pe planetă și nu avea de gând să se liniștească până nu îl găsea pe hoțul care voia să-i fure viața Thaliei. Probabil că nu va trebui să caute prea departe.

După ce aruncă o privire rapidă prin apartament, să se asigure că părinții ei nu erau acasă, Clarke se duse repede spre laborator și tastă codul. Se tot așteptase ca ai ei să schimbe parola, dar, fie nu știau cât de des îi vizita ea pe copii, fie nu voiau să o împiedice. Poate că le plăcea faptul că le ținea companie. În timp ce se îndrepta spre Lilly, le zâmbi celorlalți, deși pieptul i se strângea, când vedea cât de puțini erau treji. Mulți se îmbolnăveau și mai rău și erau tot mai multe paturi goale.

Încercă să alunge acel gând când se apropie de Lilly, dar, privindu-și prietena, mâinile începură să-i tremure.

Lilly murea. Ochii ei abia se deschiseră, când Clarke îi șopti numele, iar buzele, deși se mișcară, nu aveau puterea de a articula cuvinte. Pe pielea ei erau și mai multe pete roșii, deși doar unele sângerau, pentru că Lilly nu mai avea putere să se scarpine. Clarke se așeză lângă ea, luptându-se cu valul de greață care o cuprinsese când văzu respirația neregulată a fetei. Partea cea mai rea era faptul că știa că acela era doar începutul. Ceilalți se chinaseră săptămâni la rând, iar simptomele se agravau, pe

măsură ce radiațiile le otrăveau trupurile.

Pentru o clipă, Clarke se imagină ducând-o pe Lilly la centrul medical, unde ar fi putut măcar să-i administreze calmante puternice, chiar dacă era prea târziu să o salveze. Dar asta ar fi însemnat să-i ceară vicecancelarului să-i execute pe părinții ei. Iar el ar fi găsit pe altcineva să termine ce începuseră mama și tatăl ei. Clarke spera doar ca toate cercetările lor să se dovedească eficiente, astfel încât experimentul să poată fi oprit, iar oamenii să nu mai sufere inutil.

Pleoapele translucide ale lui Lilly se deschiseră.

— Bună, Clarke, reuși să îngâne și un început de zâmbet îi sclipi pe față, înainte ca un nou val de durere să-l alunge.

Clarke se aplecă și luă mâna lui Lilly, apoi o strânse ușor.

— Hei, șopti, cum te simți?

— Bine, minți Lilly și făcu o grimasă când încercă să se ridice.

— E OK, îi puse Clarke o mână pe umăr. Nu trebuie s-o faci.

— Nu, vreau să mă ridic.

Vocea fetei era încordată. Clarke o ajută să se salte, apoi îi potrivi pernele. Își stăpâni un fior, când mâna ei atinse spatele fetei. Îi putea simți fiecare vertebră prin pielea ei subțire.

— Îți place antologia Dickens? întrebă Clarke și se uită sub patul lui Lilly, unde țineau cărțile pe care Clarke le furase din bibliotecă.

— Am citit doar prima poveste, cea despre Oliver Twist. Lilly îi zâmbi slab. Vederea mea e...

Vocea i se stinse. Amândouă știau că odată ce subiecții începeau să aibă probleme de vedere sfârșitul nu era departe.

— Dar nu mi-a plăcut, oricum. Mi-a amintit prea mult de centrul de îngrijire.

Clarke nu pusese prea multe întrebări cu privire la viața lui Lilly înainte de a ajunge acolo. Avusese impresia că nu voia să vorbească despre asta.

— A fost chiar atât de rău? întrebă ea.

Lilly ridică din umeri.

— Cu toții aveam grijă unii de alții. Nu aveam pe altcineva. Mă rog, cu excepția unei fete. Ea avea un frate, un frate mai mare adevărat.

Se uită în jos, roșind.

— Era... drăguț. Îi aducea diverse lucruri... mâncare în plus, bucăți de panglici...

— Serios? întrebă Clarke prefăcându-se a crede povestea despre o fată care avea un frate, în timp ce dădea la o parte o șuviță de păr de pe fruntea transpirată a lui Lilly.

Chiar și în starea aceea, Lilly avea înclinație spre teatral.

— Pare drăguț, zise Clarke vag, în timp ce privirea i se opri pe porțiunile unde Lilly chelise și care deveneau greu de ignorat.

— În fine, vreau să îmi vorbești despre ziua ta de naștere. Ce o să porți?

Clarke aproape că uitase că ziua ei era în săptămâna următoare. Nu prea avea chef de sărbătorit.

— O, știi tu, cei mai buni pantaloni de spital, zise ea. Oricum, aș prefera să stau aici cu tine, decât să merg la o petrecere prostească.

— OK, Clarke, gemu Lilly cu falsă exasperare. Trebuie să faci *ceva*. Începi să devii cu adevărat plictisitoare. În plus, vreau să-mi spui ce rochie o să porți.

Brusc, gemu de durere.

— Ești OK? întrebă Clarke, cu mâna pe brațul fragil al fetei.

— Doare.

— Pot să-ți aduc ceva? Vrei niște apă?

Lilly deschise ochii, care acum implorau.

— Poți să îi pui capăt, Clarke. Fu întreruptă de un nou geamăt. Te rog, fă să înceteze toate astea. E doar o chestiune de timp...

Clarke se întoarse într-o parte, astfel încât Lilly să nu-i vadă lacrimile.

— O să fie bine, șopti ea și se forță să mimeze un zâmbet. Promit.

Lilly scânci, înainte să tacă din nou, apoi se lăsă pe spate și închise ochii.

Clarke trase păturile peste pieptul prietenei ei, încercând să ignore demonul care încerca să-și croiască drum printre gândurile ei. Înțelesese ce îi ceruse Lily. Și nu ar fi fost greu. Era atât de slăbită, încât ar fi fost suficient să amestece câteva calmante și ar fi intrat în comă. Ar fi plecat fără dureri.

La ce mă gândesc? se întrebă Clarke îngrozită. Sângele de pe mâinile părinților ei se scursese pe ale ei. Acel coșmar o infectase, o transformase într-un monstru. Sau poate că nu era vina părinților ei. Poate că mereu avusese acea parte întunecată, undeva în adâncurile ei, care doar așteptase să iasă la suprafață.

Tocmai când se pregătea să plece, Lilly vorbi din nou.

— Te rog, imploră ea. Dacă mă iubești, te rog.

Vocea ei abia se auzea, dar avea în ea o disperare care o îngrozi pe Clarke.

— Fă să înceteze toate astea.

Bellamy tăia lemne în cealaltă parte a luminișului. Deși dimineața era rece, tricoul lui era deja ud de transpirație. Clarke încercă să nu observe cum se întindea pe pieptul musculos. Când o văzu alergând spre el, lăsă toporul în jos și se întoarse să-i zâmbească.

— Hei, bună, zise el, în timp ce ea se opri și își trase sufletul. N-ai putut sta departe, nu-i așa?

Se apropie și puse mâna pe talia ei, dar Clarke îi îndepărtă brațul.

— Unde e sora ta? Nu o găsesc nicăieri.

— De ce?

Neliniștea alungă veselia din vocea lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Medicamentele pe care le-am găsit ieri au dispărut.

Clarke trase aer în piept și se îmbărbătă pentru următoarele vorbe.

— Și cred că le-a luat Octavia.

— Ce?

Bellamy își miji ochii.

— Era singura persoană din cort aseară și părea foarte preocupată de ele...

— Nu, i-o tăie Bellamy. Dintre toți infractorii de pe planeta asta blestemată, crezi că sora mea e hoțul?

Se holba la ea, cu ochii plini de furie. Dar când vorbi din nou, vocea lui era calmă.

— Credeam că ești altfel. Dar m-am înșelat. Ești doar o târfă proastă de pe Phoenix, care crede că știe totul mai bine decât oricine.

Dădu cu piciorul în coada toporului, apoi trecu pe lângă ea, fără să mai spună nimic. Pentru o clipă, Clarke rămase nemișcată, prea uimită de vorbele lui pentru a se urni din loc. Apoi, simți cum ceva în ea se rupe și, brusc, o luă la fugă spre copaci, intrând în umbra pădurii. Gâtuită, se aruncă la pământ și își strânse brațele în jurul genunchilor, ca să nu lase durerea să-i iasă din piept.

Singură în pădure, Clarke făcu încă ceva pentru prima dată pe Pământ. Plânse.

19. BELLAMY

Bellamy se opri să așeze mai bine pasărea pe care și-o atârnase pe umăr. Confruntarea cu Clarke îl enervase atât de tare, că își luase repede arcul și plecase în pădure, fără să stea pe gânduri. Abia după ce doborâse pasărea aceea, aproape de izvor, începuse să se calmeze. Era o pradă bună – prima lui pasăre, mult mai greu de prins decât animalele de la sol – iar penele ei vor fi perfecte pentru săgețile la care lucra și pe care le va lua cu ei, când el și Octavia vor pleca de acolo. În timp ce se întorcea în tabără, își dădu seama că nu o mai văzuse pe Octavia de la primele ore ale dimineții și simți o undă de îngrijorare. Ar fi trebuit să o caute înainte de a pleca.

Focul era deja făcut și câteva fețe se întoarseră spre el. Dar niciuna nu zâmbea. Puse pasărea pe celălalt umăr, ca să le permită să vadă mai bine prada. De ce naiba se holbau așa la el?

Un strigăt furios îi atrase atenția spre un grup din celălalt capăt al luminișului, în apropiere de rămășițele navei. Erau adunați în jurul a ceva aflat pe jos. Trase aer în piept, când forma se mișcă.

Apoi o văzu, iar confuzia se transformă într-o furie cum nu mai simțise până atunci.

Era *Octavia*.

Aruncă jos pasărea și o luă la fugă.

— La o parte, strigă el, în timp ce își croia drum printre ei.

Octavia era la pământ, cu lacrimi pe obraji. Graham și câțiva arcadieni erau aplecați peste ea, cu o sclipire nebunească în priviri.

— *Plecați de lângă ea!* urlă Bellamy înaintând.

Dar, înainte să ajungă la Octavia, un braț îl apucă de gât și aproape că îi rupse traheea. Bellamy găfâi și privi în jur agitat. În fața lui stătea Wells, cu o expresie rece și hotărâtă.

— *Ce dracu'?* Dă-te la o parte.

Când văzu că Wells nu se mișcă, strânse din dinți și se aruncă spre el, dar cineva îl prinse de guler și îl trase înapoi.

— Lasă-mă, strigă Bellamy și împinse înapoi cotul, cu suficientă forță încât să-l facă să geamă pe cel din spatele lui și să-i dea drumul.

Octavia era tot pe jos, cu ochii măriți de groază, privind de la Bellamy la Graham, care era aplecat peste ea.

— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă, *chiar acum*, zise Bellamy printre dinții încleștați.

— V-am auzit pe tine și pe Clarke vorbind de medicamentele lipsă, mai devreme, zise Wells cu un calm enervant. Nimeni, în afară de Octavia, nu știa de ele. Ea trebuie să le fi luat.

— Nu am luat *nimic*, suspină Octavia. Își șterse fața cu dosul palmei și își trase nasul. Au înnebunit cu toții.

Se ridică tremurând și vru să facă un pas spre Bellamy.

— Nu pleci nicăieri, i-o trânti Graham, apucând-o de talie și trăgând-o înapoi.

— Dă-i drumul! urlă Bellamy.

Se aruncă spre Graham, dar Wells păși în fața lui, iar altcineva îi răsuci brațul la spate.

— Dați-mi drumul!

Bellamy se smuci sălbatic, încercând să se elibereze, dar erau prea multe mâini care îl țineau.

— Uite ce e, continuă Bellamy, încercând în van să-și păstreze vocea calmă, e rănită, de când am aterizat. Chiar credeți că ar fura medicamentele și le-ar duce undeva în afara taberei?

— A fost în stare să vină după mine în pădure, ieri, răspunse Wells calm. Am mers împreună destul de mult.

Bellamy se smulse din nou, incapabil să-și domolească furia, când își dădu seama de implicațiile vorbelor lui Wells. Dacă pusese măcar o mână pe sora lui...

— Ușurel, zise Wells.

Făcu semn cu capul spre tipul de pe Walden, care făcu un pas în față, cu o frânghie.

— Atunci, spune-i ciudatului să-și ia mâinile dezgustătoare de pe sora mea, scuipă Bellamy.

Clarke își făcu apariția și își croi drum prin mulțime.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, cu ochii mari, când o văzu pe Octavia. Ești bine?

Octavia scutură din cap, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Trebuie doar să ne spună unde sunt medicamentele, zise Wells calm, apoi o să lămurim totul.

— Nu le am, zise Octavia, cu voce tot mai istovită.

— Știm că minți, zise Graham.

Octavia țipă, când el o strânse mai tare de încheietură, iar Bellamy se zbatu să scape din mâinile care îl țineau.

— Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

— Și ce o să faci? zise Bellamy către Wells. O să ne ții legați pe amândoi?

— Exact, zise Wells, cu bărbia încordată. O vom închide pe Octavia până când ne va spune unde a ascuns medicamentele sau până când vom găsi dovezi care să incrimineze pe altcineva.

— S-o închizi?

Bellamy se uită demonstrativ în jur, prin luminiș.

— Și cum crezi că ai să faci asta?

Clarke înaintă, cu fața încordată.

— Eu oricum îmi petrec mare parte din zi în infirmerie, zise ea tăios. Octavia poate sta acolo. O să fiu cu ochii pe ea și o să mă asigur că nu se furișează afară.

— Vorbești serios? pufni Graham. A furat medicamentele de sub nasul tău, iar planul tău e să stai cu ochii pe ea?

Clarke se întoarse spre Graham, încruntată.

— Dacă pentru tine nu e suficient, Graham, poți pune un paznic la ușă.

— E ridicol.

Întregul corp al lui Bellamy începu să tremure, furia lui mocnită fiind pe cale să explodeze.

— Uitați-vă la ea, zise încet. Evident, nu e un pericol pentru nimeni. Doar dezlegați-o și promit că nu o s-o scap din ochi.

Cercetă mulțimea care se adunase în jurul lor, în căutarea unei fețe înțeleghătoare. Cu siguranță, observase și altcineva că toată povestea era o tâmpenie. Dar nimeni nu părea dornic să-i întâlnească privirea.

— Sunteți nebuni cu toții. Gura i se strânse într-un mârâit, când se întoarse spre Graham. Tu ai furat medicamentele alea.

Graham chicoti și se uită spre Asher.

— Ți-am spus că așa va zice.

Cerul se întuneca, norii se adunau într-o pătură gri. Bellamy trase aer în piept.

— Bine. Credeți ce vreți. Doar dezlegați-o pe Octavia și lăsați-ne să plecăm. O să părăsim tabăra pentru totdeauna. Nici măcar nu o să luăm din prețioasele voastre provizii.

Se uită spre sora lui, dar ea nu părea încântată de idee; fața ei părea șocată.

— Nu va trebui să vă mai faceți griji în legătură cu noi.

O urmă de durere trecu peste fața lui Clarke, înainte să-și pună din nou masca hotărârii neclintite. *O să-i treacă*, se gândi Bellamy, cu amărăciune. Va găsi pe altcineva cu care să hoinărească prin pădure.

— Nu prea cred, zise Graham rânjind. Nu înainte să recuperăm medicamentele. Nu putem lăsa să mai moară cineva, pentru că surioara ta e dependentă de medicamente.

Lui Bellamy îi tresări fiecare nerv din corp din cauza acuzației și-și dori din tot sufletul să-l strângă de gât pe Graham.

— Ajunge! zise Clarke dând din cap spre Graham și ridicând o mână. Eu vreau să recuperăm medicamentele mai mult decât oricine, dar așa nu ne ajută.

— Bine, o întrerupse Bellamy. Dar eu o duc în cort. Și nimeni nu mai pune mâinile pe ea.

Se eliberă și porni spre Octavia, o luă de mâini și îl privi pe Graham.

— O să regreti toate astea, zise Bellamy pe un ton grav, periculos.

Își puse brațul în jurul surorii lui, care tremura, și o conduse spre cortul-infirmerie, cu o determinare sumbră. Ar fi făcut orice să o protejeze. Așa fusese mereu.

Era a treia vizită a gardienilor în ultimele luni. Veniseră mai des în anul acela, iar Octavia creștea. Bellamy încercă să nu se gândească la ce avea să se întâmple data următoare, dar chiar și el știa că nu o vor putea ascunde la infinit.

— Nu-mi vine să cred că au căutat în dulap, zise mama lui cu glas răgușit, privind-o pe Octavia, pe care Bellamy o dusesse pe canapea. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a plâns.

Bellamy se uită și el la surioara lui. Totul la ea era minuscul, de la piciorușul încălțat cu șosete la degetele imposibil de mici. Totul, cu excepția obrazilor rotunzi și a ochilor mari, care sclipeau mereu de lacrimi care nu curgeau. Era normal ca un copil de doi ani să fie atât de tăcut? Știa cumva ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o?

Bellamy se așeză lângă Octavia, care își întoarse capul și îl privi cu ochii ei albaștri. El se întinse să-i atingă una dintre buclele negre lucioase. Arăta exact ca acel cap de

păpușă pe care îl găsisese căutând printre vechiturile din depozit. Se gândise să i-o aducă ei, dar hotărâse că punctele de rație pe care le va obține la Schimb erau mult mai importante. De asemenea, nu fusese sigur dacă era bine să-i dea unui copil un cap de păpușă, indiferent cât de drăguț era.

Zâmbi, când Octavia îi prinse degetul în pumnul ei mic.

— Hei, dă-mi-l înapoi, zise el și mimă un geamăt.

Ea zâmbi, dar nu chicoti. Nu-și amintea să o fi auzit râzând.

— A fost cât pe ce, mormăi mama lui, care patrula prin cameră. Cât pe ce... cât pe ce... cât pe ce.

— Mamă, te simți bine? întrebă Bellamy, simțind cum îl cuprinde din nou panica.

Ea se întoarse la chiuvetă, care încă era plină cu vase, în ciuda faptului că în acea dimineață fusese ora lor de apă. Nu apucase să termine de spălat înainte să vină gărzile. Aveau să mai treacă cinci zile până să le poată spăla. Pe hol se auzi un zgomot slab, urmat de un hohot de râs. Mama lui tresări și se uită în jur.

— Bag-o înapoi în dulap.

Bellamy își puse brațul în fața Octaviei.

— E în regulă, zise el. Gărzile abia au plecat. Nu se vor întoarce o vreme.

Mama lui mai făcu încă un pas. Ochii ei erau măriți și plini de groază.

— Ia-o de aici!

— Nu, zise Bellamy, care se ridică de pe canapea și se postă în fața Octaviei. Nici măcar nu au fost gardieni. Erau doar unii care se prosteau. Nu e nevoie.

Octavia scânci, dar se opri, când mama lor o fixă cu privirea.

— Of, nu, nu, nu, mormăi ea, trecându-și mâinile prin părul deja ciufulit.

Se rezemă de perete și se lăsă să alunece în jos, cu un zgomot surd. Bellamy se uită la Octavia, apoi se apropie încet de mama lor și îngenunche lângă ea.

— Mamă?

Un nou tip de frică îl cuprinse, diferită de cea pe care o simțise în timpul inspecției. Teama aceea era rece, părea să pornească din stomac, apoi simți cum îi transforma sângele în gheață.

— Nu înțelegi, zise ea slab, holbându-se la ceva din spatele lui. O să mă omoare. O să te ia, iar pe mine o să mă omoare.

— Să mă ia unde? întrebă el cu voce tremurată.

— Nu le poți avea pe amândouă, șopti ea, iar ochii i se făcură și mai mari. Nu le poți avea pe amândouă. Clipi și își fixă din nou privirea pe el. Nu poți avea și mamă, și soră.

20. GLASS

Glass parcurse în fugă ultimele scări și coti pe coridor. Nu se temea că va fi oprită de gardieni pentru că încălcase ora stingerii. Simțea că plutea. Își duse mâna la buze, unde încă simțea amintirea sărutului, și zâmbi. Era puțin trecut de trei dimineața; nava era goală, luminile de pe hol slabe. Când plecase de lângă Luke, simțise o durere aproape fizică, dar știa că era mai bine decât să riște să fie prinsă de mama ei. Dacă adormea suficient de repede, va putea să își închipuie că încă mai era cu Luke, lângă căldura lui, cuibărită lângă el.

Puse degetul mare pe tastatura de la intrare și intră.

— Bună, Glass, se auzi vocea mamei sale de pe canapea.

Glass tresări și se bâlbâi.

— Bună, eu... ăăă...

Se chinui să găsească cele mai potrivite cuvinte, încercând să inventeze un motiv plauzibil pentru care fusese plecată în toiul nopții. Dar nu putea să mintă; nu și de data aceea, în legătură cu acel motiv.

Rămaseră tăcute un moment lung și, cu toate că nu putea să vadă expresia de pe fața mamei sale, îi simțea prin întuneric nedumerirea și furia.

— Ai fost cu el, nu-i așa? întrebă Sonja în cele din urmă.

— Da, zise Glass, ușurată că spunea adevărul. Mamă, îl iubesc.

Mama ei înaintă un pas, iar Glass își dădu seama că încă era îmbrăcată cu rochia de seară, pe buze mai avea urme de ruj, iar în aer plutea aroma parfumului ei.

— *Tu unde ai fost în seara asta?* întrebă Glass istovită.

Povestea de anul trecut se repeta. De când plecase tatăl ei, abia dacă o mai vedea pe mama ei, care ieșea foarte mult, iar uneori dormea ziua. În clipa aceea, Glass nu avea energia pentru a se simți jenată, nici măcar furioasă pe comportamentul mamei sale. Nu simțea decât o ușoară tristețe.

Buzele Sonjei se strâmbară într-o tentativă de zâmbet.

— Habar n-ai ce am făcut pentru a te proteja. Trebuie să stai departe de băiatul acela.

— *Băiatul acela?* Știu, tu crezi că e doar...

— *Ajunge, i-o tăie mama ei.* Nu îți dai seama cât de norocoasă ești că te mai afli aici? Nu am de gând să te las să mori pentru un gunoi de pe Walden, care seduce fetele de pe Phoenix, iar apoi le abandonează.

— El nu e așa! strigă Glass, iar vocea ei deveni stridentă. Nici măcar nu îl cunoști.

— Nu-i pasă de tine. Tu erai gata să mori, ca să îl salvezi. Cât timp ai fost închisă, probabil că te-a uitat.

Glass scânci. Era adevărat că Luke începuse să se vadă cu Camille, în timp ce ea era închisă. Dar nu putea să îl învinovățească, nu după răutățile pe care ea le spusese când se despărțise de el, în încercarea disperată de a nu-l pune în primejdie.

— Glass.

Vocea Sonjei tremură, din cauza efortului de a rămâne calmă.

— Îmi parerău că sunt dură. Dar cum cancelarul e încă în comă, trebuie să ai mare

grijă. Dacă își revine și îi dai un motiv, orice motiv de a revoca grațierea, o va face. Oftă. Nu pot să te las să îți riști din nou viața. Ai uitat deja ce s-a întâmplat?

Bineînțeles că Glass nu uitase. Amintirea acelor lucruri era permanentă, la fel ca cicatricile lăsate de cătușe pe pielea ei, ceva ce avea să ducă cu ea toată viața.

Iar mama ei nici măcar nu știa tot adevărul.

Glass ignoră privirile ciudate ale gardienilor, în timp ce trecea de punctul de verificare, și o luă pe pod, spre Walden. *Lasă-i să creadă că am fost să cumpăr droguri, dacă vor*, se gândea. Nicio pedeapsă pe care i-ar fi dat-o nu putea să o rănească mai rău decât ceea ce era pe cale să facă.

Se însera, iar coridoarele erau, din fericire, pustii. Luke trebuia să se fi întors de la tura de dimineață, iar Carter probabil că mai era la centrul de distribuție, unde lucra la sortarea pachetelor nutritive. Glass știa că era o prostie – Carter o ura și avea să o urască și mai mult, după ce va afla că îi frânsese inima lui Luke –, dar nu suporta să se despartă de el știind că în cealaltă cameră era Carter.

Se opri la ușă și, fără să își dea seama, își duse mâna la burtă. Trebuia să o facă în clipa aceea. Deja amânase de prea multe ori. Își adunase curajul să se despartă de el, apoi ezitase, când cuvintele îi urcaseră pe buze. *Data viitoare*, își spusese mereu. *Trebuie doar să îl mai văd o dată*. Dar burta ei devenea tot mai vizibilă. Chiar și cu jumătăți de porții, îi era tot mai greu să ascundă creșterea în greutate, sub rochii fără formă, care o făceau pe Cora să chicotească. În curând, avea să se vadă bine. Și aveau să înceapă întrebările. Consiliul putea să îi ceară să spună cine era tatăl. Dacă ar mai fi fost împreună cu Luke, ar fi aflat și el și s-ar fi oferit să ispășească pedeapsa, într-o încercare nehibzuită de a o salva pe ea, și astfel ar fi murit amândoi.

Îți salvezi viața, își spuse Glass și bătu la ușă, moment în care își dădu seama că era ultima dată când venea acolo. Ultima dată când va vedea cum îi zâmbește Luke, de parcă era singura fată din Univers. Propriile cuvinte de încurajare i se păreau goale. Apoi, ușa se deschise, dar nu era Luke. Era Carter, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de lucru.

— Nu e aici, mârâi el, mijindu-și ochii când îi văzu obrajii înroșiți.

— O, scuze, zise Glass și, involuntar, făcu un pas înapoi. O să revin mai târziu.

Dar Carter o luă prin surprindere când se întinse și o apucă de braț, iar palma lui se strânse dureros pe încheietura ei.

— Ce te grăbești așa? întrebă el, cu un zâmbet neașteptat, care făcu să i se strângă stomacul. Intră și așteaptă-l. Sunt sigur că trebuie să apară.

Glass tresări, își frecă încheietura și îl urmă înăuntru. Uitase cât de înalt era.

— Nu ai lucrat azi? întrebă ea, pe cel mai politicos ton posibil, și se așeză pe marginea canapelei, unde stătea de obicei cu Luke.

Inima ei se strânse, când își dădu seama că niciodată nu va mai putea să se cuibărească pe umărul lui sau să-și treacă degetele prin buclele lui, în timp ce el stătea cu capul în brațele ei.

— Nu am avut chef, zise Carter și ridică din umeri nepăsător.

— Of, făcu ea, abținându-se să îl critice.

Dacă nu avea grijă, Carter risca să fie degradat din nou și singura poziție mai jos de cea de la centrul de distribuție era la salubritate.

— Îmi pare rău, adăugă ea, pentru că nu prea știa ce altceva să spună.

— Nu, nu îți pare, zise Carter și desfăcu o sticlă pe care nu scria nimic.

Glass strâmbă din nas. Whisky de pe piața neagră.

— Ești la fel ca toți ceilalți nemernici de pe Phoenix. Vă pasă doar de voi.

— Știi ce, ar trebui să plec, zise Glass și se îndreptă repede spre ușă. Spune-i lui Luke că o să trec mai târziu.

— Stai, strigă el.

Glass îl ignoră și prinse clanța, dar înainte să apuce să mai facă ceva, Carter ajunse în spatele ei și trânti ușa la loc.

— Lasă-mă să plec, îi ceru ea și se întoarse cu fața la el.

Rânjetul lui Carter se lărgi, făcând-o să simtă fiori pe spate.

— Care e problema? întrebă el și îi atinse brațele. Amândoi știm cât de mult îți place să te fâțâi pe Walden. Nu te prefacă că ești mofturoasă.

— Ce vrei să spui? zise Glass și icni când încercă fără succes să scape din strânsoarea lui.

Carter se încruntă și își înfipse dureros degetele în brațele ei.

— Crezi că ești rebelă, că te furișezi pe aici cu Luke. Dar eu am cunoscut o grămadă de fete ca tine, de pe Phoenix. Sunteți toate la fel.

Încă ținând-o de un braț, cu cealaltă mână încercă să-i desfacă cureaua de la pantaloni.

— Încetează, zise Glass și încercă să-l împingă, simțind cum groaza i se răspândește rapid prin vene. Apoi, mai tare: Oprește-te! Dă-mi drumul!

— E în regulă, murmură Carter și o trase mai aproape de el, răsucindu-i brațele deasupra capului.

Glass dădu să se tragă, dar el era de două ori mai greu decât ea și nu reuși să îl dea la o parte. Se smuci sălbatic, încercând să-și bage genunchiul în burta lui, dar nici asta nu reuși.

— Nu-ți face griji, zise el și-i umplu urechea cu respirația lui acră. Luke nu o să se supere. Îmi e dator, după tot ce am făcut pentru el. În plus, el împarte *total*.

Glass deschise gura să țipe, dar Carter se apăsă pe pieptul ei și simți că nu mai are aer în plămâni. Puncte negre începură să-i danseze prin fața ochilor și simți că își pierde cunoștința.

Apoi, ușa se deschise, iar Carter sări înapoi atât de repede, că ea își pierdu echilibrul și căzu.

— Glass? zise Luke și intră. Ești bine? Ce se întâmplă?

Fata încercă să respire, dar înainte să apuce să răspundă Carter strigă de pe canapea, unde se întinsese deja, cu un aer de prefăcută indiferență.

— Iubita ta tocmai îmi arăta ultimul stil de dans de pe Phoenix. Cred că trebuie să mai exerseze, pufni el.

Luke încercă să prindă privirea lui Glass, dar ea se feri. Inima îi bătea nebunește, de frică și de furie.

— Scuze că am întârziat, Bekah și Ali m-au ținut de vorbă, zise Luke și se aplecă să o ajute.

Se referea la doi dintre prietenii lui de la lucru, care fuseseră mereu drăguți cu Glass.

— Hei, ce s-a întâmplat? o întrebă încet, când văzu că ea nu îi ia mâna.

După cele întâmplate, tot ce își dorea era să se arunce în brațele lui, să permită căldurii trupului său să îl convingă pe al ei că totul era bine. Dar venise acolo cu un scop. Nu putea să îl lase să o liniștească.

— Ești bine? Vrei să mergem să vorbim în camera mea?

Glass privi spre Carter, lăsând furia și ura pentru el să iasă la suprafață, să-i fiarbă în vene. Se ridică.

— Nu merg în camera ta, zise ea, străduindu-se ca vocea să îi sune rece, într-un fel pe care nici ea nu îl recunoștea. Niciodată.

— Cum? Ce e? întrebă Luke și o trase blând de mână, dar ea se smuci. Glass?

Nedumerirea din vocea lui era suficientă să-i facă inima să o ia la goană.

— S-a terminat, zise ea, șocată de răceala din propria voce.

O indiferență ciudată se răspândi prin ea, de parcă nervii ei s-ar fi retras, să o protejeze de durerea care, cu siguranță, ar fi distrus-o.

— Chiar credeaai că o să dureze?

— Glass.

Vocea lui Luke era slabă și încordată.

— Nu știi sigur ce vrei să spui, dar putem continua discuția asta în camera mea?

Încercă să-și pună mâna pe brațul ei, dar ea se feri.

— *Nu.*

Se prefăcu scârbită și se uită în altă parte, să nu-i observe lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă aduci aici.

Luke rămase tăcut, iar Glass nu se putu abține să-l privească. Se holba la ea, cu ochii plini de durere. Întotdeauna își făcuse griji că nu era suficient de bun pentru Glass – că o împiedica să își găsească pe cineva mai bun pe Phoenix. Și, iată, îi spunea exact ceea ce cândva îi spusese că nu se va întâmpla.

— Chiar simți asta? întrebă el, în cele din urmă. Credeam că noi... Glass, te iubesc, zise el slab.

— Eu nu te-am iubit niciodată.

Glass rosti cuvintele cu atâta intensitate, încât avu impresia că își smulsese sufletul odată cu ele.

— Nu înțelegi? Pentru mine, a fost doar un *joc*, să văd cât timp va dura până să fiu prinsă. Dar s-a terminat. M-am plictisit.

Luke se întinse să o prindă de bărbie, să o întoarcă, să o privească în ochi. Simțea cum căuta un semn al adevăratei Glass.

— Nu vorbești serios. Nu știi ce se întâmplă, dar asta nu ești tu. Glass, vorbește cu mine, te rog.

Pentru o clipă, Glass ezită. Putea să îi spună adevărul. Sigur că ar fi înțeles, i-ar fi iertat toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese. Și-ar fi pus capul pe umărul lui și s-ar fi prefăcut că totul era în regulă. Puteau înfrunta situația împreună. Apoi, se gândi

că Luke ar fi executat, se gândi la injecția letală care l-ar fi omorât înainte ca trupul lui să fie abandonat în spațiu.

Singurul mod de a salva inima lui Luke era să i-o frângă.

— Nici măcar nu mă *cunoști*, zise ea și se trase de lângă el, simțind în piept o durere ascuțită. Ține, îi zise clipind des, ca să-și ascundă lacrimile, și își desfăcu lăncișorul de la gât. Nu-l mai vreau.

I-l puse în mână, iar el o privi tăcut, șocat și îndurerat. Fără să știe prea bine ce face, alergă spre ușă, o trânti după ea și o luă la fugă pe hol, concentrată pe zgomotul făcut de pașii ei. Drept, stâng, drept, stâng. *Doar să ajung acasă*, își spuse, *doar să ajung acasă, apoi o să pot plânge*. Dar în clipa în care ajunse la colț se clătină și se lăsă jos, cu mâinile pe abdomen.

— Îmi pare rău, șopti ea încet, neștiind dacă îi vorbea copilului sau lui Luke sau propriei inimi frânte.

21. CLARKE

În cortul-infirmerie, tensiunea era atât de mare că, practic, Clarke simțea cum o apăsa pe piept când respira. Se învârtea tăcută pe lângă Thalia și încerca în zadar să învingă infecția care deja pusese stăpânire pe rinichii ei și care părea hotărâtă să acapareze și ficatul, clocotind în gând din cauza egoismului Octaviei. Cum putea să stea acolo privind cum Thalia se zbate între viață și moarte și să nu înapoieze medicamentele?

Apoi, privi spre colț, unde Octavia se ghemuise. La vederea obrazilor ei rotunzi și a genelor dese, care o făceau să pară dureros de tânără, furia lui Clarke fu înlocuită de îndoială și de vină. Poate că nu Octavia le luase. Dar atunci cine? Privirea ei coborî spre brățara prinsă de încheietura Thaliei. Dacă ar rezista până ar sosi următorul val de coloniști, se gândea. Dar nu se știa când va fi asta. Consiliul va aștepta până când va avea date relevante despre nivelul de radioactivitate, indiferent ce se întâmpla pe Pământ.

Moartea Thaliei, știa prea bine, ar fi contat pentru Consiliu la fel de puțin precum cea a lui Lilly. Orfanii și infractorii nu contau.

În timp ce urmărea respirația greoaie a Thaliei, Clarke simți un val de furie puternică. Refuza să stea și să aștepte ca prietena ei să moară. Nu oamenii vindecaseră boli cu mult înainte de a fi descoperită penicilina? Trebuia să existe *ceva* în pădure, ceva care să lupte cu infecția. Încercă să-și amintească ce învățase despre plante, la ora de Biologie pământească. Nu se știa dacă acele plante mai existau, totul părea să fi evoluat într-un mod ciudat, după Cataclism. Dar cel puțin trebuia să încerce.

— Mă întorc, șopti către prietena ei adormită.

Fără să-i spună o vorbă tipului de pe Arcadia, care stătea de pază afară, Clarke ieși grăbită din cort și porni spre copaci, fără să se sinchisească să ia ceva din cortul cu provizii, de teamă să nu atragă o atenție nedorită. Dar nu reuși să parcurgă mai mult de zece metri și auzi o voce familiară, care îi zgârie timpanele.

— Unde te duci? Întrebă Wells și i se alătură.

— Să caut plante medicinale.

Era prea obosită să mintă și oricum nu conta; el întotdeauna vedea dincolo de minciuni. Cumva, conștiința de sine care îl împiedicase să vadă cele mai clare adevăruri nu îl împiedica să citească secretele din ochii ei.

— Vin cu tine.

— Mă descurc singură, mulțumesc, zise Clarke și accelerează ritmul, de parcă asta l-ar fi putut opri pe tipul care traversase sistemul solar doar ca să fie cu ea. Rămâi aici, în caz că au nevoie de cineva care să conducă o gloată furioasă.

— Ai dreptate. Lucrurile au cam scăpat de sub control seara trecută, zise el încruntat. Nu am vrut să-i fac rău Octaviei. Am vrut doar să ajut. Știu că ai nevoie de medicamentul acela pentru Thalia.

— *Ai vrut doar să ajuți.* Am mai auzit asta.

Clarke se întoarse cu fața spre el. Nu avea timpul și nici energia să facă față nevoii lui de iertare.

— Știi ceva, Wells? Și de data asta, cineva a sfârșit prin a fi condamnat.

Băiatul se opri, iar Clarke întoarse capul, incapabilă să privească durerea din ochii lui. Dar refuză să îl lase să o facă să se simtă vinovată. Nimic din ce i-ar fi putut spune nu s-ar fi apropiat de durerea pe care i-o pricinuisese. Clarke privi drept înainte, înaintând spre copaci, încă așteptând, oarecum, să audă pașii lui în urma ei. Dar, de data aceea, nu se mai auzi nimic.

Până să ajungă la pârâu, furia pe care o dusesese cu ea în pădure fusese înlocuită de disperare. Omul de știință din ea era îngrozit de propria naivitate. Era o prostie să creadă că va recunoaște vreo plantă, în urma unui curs la care fusese cu șase ani în urmă, mai ales că era foarte posibil să nu mai arate la fel după atât timp. Dar refuza să se întoarcă, parțial din cauza propriei mândrii încăpățănate, parțial din dorința de a-l evita pe Wells cât mai mult.

Era prea rece pentru a trece prin apă, așa că se cățăără pe pantă și merse pe margine, pentru a trece pe partea cealaltă. Acela era cel mai depărtat drum de tabără pe care îl făcuse și îi părea diferit; chiar și aerul îi părea cumva altfel decât în apropierea luminișului. Închise ochii, sperând că asta o va ajuta să identifice amestecul ciudat de mirosuri pe care nu știa cum să îl descrie. Parcă încerca să invoce o amintire care nu fusese a ei.

Pământul era mai neted acolo decât în alte locuri din pădure. Mai în sus, distanța dintre copaci era și mai mare și chiar copacii păreau să se despartă în șiruri drepte, de parcă simțiseră prezența lui Clarke și se dădeau la o parte, să o lase să treacă. Trase de o frunză în formă de stea, dintr-un copac, apoi înlemni, când privirea ei prinse o sclipire de lumină. Ceva era cuibărit între două crengi mari, ceva ce reflecta lumina estompată a soarelui. Mai făcu un pas, cu inima galopând. Era o fereastră. Înaintă încet, simțindu-se de parcă se mișca în unul dintre visele ei. Fereastra era încadrată de doi copaci, care, probabil, crescuseră din ruinele construcției, indiferent ce o fi fost ea. Dar geamul nu era curat. În timp ce se apropia, văzu că fereastra era făcută, de fapt, din bucățele de sticlă colorată, care fuseseră aranjate în așa fel încât să formeze o imagine, deși erau prea multe crăpături pentru a-și da seama ce anume fusese.

Se apropie și puse încet degetul pe sticlă, înfiorându-se când răceala pătrunse prin degetele ei. Parcă atingea un cadavru. Pentru o clipă, își dori ca Wells să fi fost cu ea. Indiferent cât de furioasă era pe el, nu l-ar fi privat de șansa de a vedea una dintre ruinele la care visase toată viața.

Se întoarse și pătrunse printre copacii înalți. Mai era o fereastră, dar aceea fusese spartă. Înaintă și se ghemui, să vadă înăuntru. Deschizătura zimțată era suficient de mare ca să se poată strecura prin ea. Soarele începea să apună, iar razele portocalii păreau să bată direct în deschizătură, lăsând să se vadă ceea ce părea o podea din lemn. Toate instinctele îi spuneau lui Clarke să nu înainteze, dar nu se putea opri.

Cu grijă să nu atingă cioburile, întinse brațul prin deschizătură și atinse lemnul. Nu se întâmplă nimic. Strânse pumnul și ciocăni în el, apoi tuși, când un nor de praf se ridică în aer. Podeaua părea solidă. Se opri, meditând. Clădirea supraviețuise atât timp. Cu siguranță, podeaua putea să îi suporte greutatea. Atentă, strecură înăuntru un picior,

apoi și pe celălalt. Își ținu respirația, dar nuse întâmplă nimic. Când ridică privirea și se uită în jur, înlemni. Pereții se înălțau pe toate părțile și se uneau într-un punct mult deasupra capului ei, mai sus chiar decât acoperișul de peste câmpiile solare. Nu era atât de întuneric precum se așteptase. Pe un perete mai erau geamuri. Acestea erau din sticlă transparentă și nu erau sparte. Razele soarelui treceau prin ele, luminând milioanele de particule de praf care dansau prin aer.

Clarke se ridică încet în picioare. În față, era o balustradă care mergea paralel cu podeaua, aproape la nivelul taliei ei. Făcu câțiva pași ezitanți, apoi tresări din nou, când un sunet se auzi de undeva de deasupra capului ei.

Stătea pe un balcon ce dădea spre un imens spațiu deschis. Era aproape întuneric, probabil din cauză că mare parte din clădire era acum în subteran, dar vedea, totuși, conturul băncilor. Nu îndrăzni să se aventureze mai aproape de margine, să vadă mai bine, dar pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul, deslușea mai multe forme.

Trupuri.

La început, crezu că i se părea, că mintea ei folosea umbrele pentru a-i juca feste. Închise ochii și își zise să nu fie atât de proastă. Dar când se întoarse, formele erau la fel.

Două schelete erau sprijinite de una dintre bănci, iar un altul mai mic era întins la picioarele lor. Deși nu știa dacă oasele fuseseră mișcate, din câte își dădea seama, oamenii aceia muriseră împreună. Încercaseră să se încălzească, atunci când cerul se întunecase și se instalase iarna nucleară? Câți erau acolo?

Mai făcu încă un pas mic, dar de data aceasta lemnul trosni periculos. Îngheță și începu să se dea înapoi. Dar se auzi un zgomot puternic și, cu o înclinare bruscă, podeaua se prăbuși sub ea. Dădu din mâini în aer și se apucă de marginea balconului, în timp ce balustrada și podeaua căzură. Picioarele i se legănau deasupra unui vast spațiu deschis, în timp ce bucăți de lemn cădeau cu un zgomot surd spre stânca de dedesubt.

Țipă, un țipăt puternic, care se înalță spre tavan, apoi se risipi în aer, alăturându-se stafiilor ale căror țipete pluteau în jur. Degetele începură să-i alunece.

— *Ajutor!*

Se folosi de fiecare fir de putere din corpul ei și încercă să se tragă în sus. Brațele îi tremurau din pricina efortului, dar strânsoarea ei slăbea. Începu să țipe din nou, dar nu mai avea aer în plămâni, iar cuvântul îi muri pe buze, înainte să își dea seama că fusese numele lui Wells.

22. WELLS

Wells o luă la fugă când țipătul lui Clarke aprinse fiecare nerv din trupul lui. Îi fusese greu să o urmărească prin pădure, mai ales că trebuise să păstreze distanța – ar fi fost furioasă dacă l-ar fi văzut. Dar *acum* zbura și pe deasupra ierbii abia dacă simțea cum picioarele lui atingeau pământul. Abia ajunsese la geamul din sticlă pătată, că se auzi un țipăt și mai puternic.

— Clarke! strigă el și își băgă capul prin gaura din geamul spart.

Înăuntru era întuneric, dar nu avea timp să caute lanterna. Sus, văzu doar niște degete prinse de o margine. Se aplecă și sări înăuntru, aterizând cu o bufnitură pe o platformă din lemn, apoi se târî pe burtă, până la margine, și își trecu o mână în jurul încheieturii lui Clarke, în timp ce se prinse de peretele din piatră, să se sprijine.

— Te-am prins.

Dar se grăbise. Una dintre mâinile ei dispăru, astfel că el îi susținea întreaga greutate. Simțea cum aluneca și el spre margine.

— *Clarke!* Ține-te!

Gemu și reuși să se tragă în sus, în șezut, apoi își propti un picior în perete. Mâna îi transpira și simțea cum îi slăbește strânsoarea.

— *Wells*, scânci ea.

Ecoul vocii ei se auzi prin spațiul gol, care îl făcu să sune de parcă o sută de Clarke erau în pericol. Wells strânse din dinți și trase, apoi respiră ușurat și epuizat, când cealaltă mână a lui Clarke reuși să se prindă din nou.

— Aproape am reușit, rezistă.

Clarke își puse coatele pe platforma din lemn, iar el se întinse și o prinse de partea de sus a brațelor și o trase în sus. Se lăsară să cadă amândoi, ușurați, lângă peretele din piatră. Ea suspina și se chinuia să-și recapete suflul.

— E în regulă, zise el și își trecu brațul în jurul ei. Ești bine.

Se aștepta să se ferească de atingere, dar ea se cuibări în brațele lui. O strânse mai tare.

— Ce faci aici? întrebă ea, cu voce înăbușită, din îmbrățișare. Credeam... speram...

— Te-am urmărit, am fost îngrijorat, zise Wells, cu gura pe părul ei. Nu aș permite niciodată să ți se întâmple ceva. Indiferent ce ar trebui să fac.

Vorbi fără să se gândească, dar când cuvintele îi ieșiră din gură știu că erau adevărate. Chiar dacă ea sărutase pe altcineva, chiar dacă voia să fie cu altcineva, el avea să fie mereu acolo pentru ea.

Clarke nu zise nimic, dar rămase în brațele lui. El continuă să o țină strâns, fără să îndrăznească să mai spună ceva și să întrerupă prea repede momentul, iar ușurarea lui se transformă în bucurie. Poate că avea șansa de a o recâștiga. Poate că acolo, printre ruinele vechii lumi, puteau începe ceva nou.

23. BELLAMY

Avea să îi lase pe nemernici să moară de foame. Apoi, poate atunci când vor fi cu toții atât de slăbiți încât vor fi nevoiți să se târască spre el și să-l implore să-i ierte, se va gândi să iasă la vânătoare. Dar n-aveau decât să se descurce cu vreo veveriță sau cu altceva mic, nici vorbă să ucidă pentru ei un alt cerb.

Bellamy își petrecuse noaptea incapabil să doarmă, cu ochii pe cortul-infirmerie, să se asigure că nu se apropia nimeni de sora lui. Acum, că era dimineață, patrula prin perimetrul taberei. Avea prea multă energie pentru a sta locului.

Trecu de linia copacilor și simți cum trupul i se relaxează ușor, când umbrele îl înconjură. În ultimele săptămâni, descoperise că îi plăcea compania copacilor mai mult decât cea a oamenilor. Se înfioră când o briză îi trecu pe la ceafă și ridică privirea. Peticele de cer care se vedeau printre ramuri începeau să devină gri, iar aerul se simțea altfel, aproape umed. Privi în jos și continuă să meargă. Poate că Pământul se săturase deja de tâmpeniile lor și pregătea o a doua iarnă nucleară. Coti și porni spre izvor, unde erau de obicei urme de animale. Apoi, o mișcare într-un copac, la câțiva metri de el, îi atrase atenția și se opri.

Ceva de un roșu aprins flutura în vânt. Putea fi o frunză, doar că în apropiere nu era nimic apropiat de nuanța aceea. Bellamy se uită mai atent, apoi înaintă câțiva pași, simțind niște furnicături ciudate la ceafă. Era panglica Octaviei. Nu înțelegea nimic – ea nu mai ieșise în pădure de câteva zile –, dar ar fi recunoscut-o oriunde. Unele lucruri nu le poți uita niciodată.

Coridoarele erau întunecate, când Bellamy goni în sus pe scări, spre apartamentul lor. Nu era o problemă să stea afară până după stingere, atât timp cât nu era prins. Trecuse printr-un canal de aerisire, prea mic pentru oricine, cu excepția unui copil, și intrase într-un depozit abandonat, despre care auzise pe puntea C. Era plin cu tot felul de comori: o pălărie cu boruri, cu o pasăre ciudată în vârf; o cutie pe care scria EIGHT MINUTES ABS, orice o fi însemnat asta; și o panglică roșie pe care o găsisese înfășurată în jurul mânerului unui geamantan ciudat, cu roți. Bellamy dăduse celelalte descoperiri la schimb pentru puncte de rație, dar păstrase panglica aceea, chiar dacă i-ar fi hrănit timp de o lună. Voia să i-o dea Octaviei.

Puse degetul mare pe scaner și deschise încet ușa, apoi îngheță. Cineva se mișca prin casă. De obicei, mama lui dormea la ora aceea. Înaintă încet, ca să audă mai bine, și se relaxă când un sunet familiar îi umplu urechile. Mama lui fredona cântecul preferat al Octaviei, așa cum făcea mereu, stând pe podea. Îi cânta prin ușa dulapului, până când sora lui adormea. Oftă ușurat. Nu părea să aibă chef să strige la el sau, mai rău, să aibă una dintre nesfârșitele ei crize de plâns, care îl făceau pe Bellamy să se ascundă în dulap cu sora lui.

Zâmbi când intră în camera principală și o văzu pe mama lui ingenuncheată pe jos.

— Dormi, puiule, nu plânge, mama o să-ți cumpere o stea de pe cer. Iar dacă steaua nu poate să cânte, mama o să-ți cumpere o bucată de lună.

Prin întuneric se auzi un alt sunet, o respirație slabă. Sistemul de ventilație făcea

figuri din nou? Mai înainte un pas.

— Iar dacă luna își va pierde vreodată strălucirea, mama o să-ți cumpere...

Bellamy auzi sunetul din nou, deși acum i se păru că cineva trăsesese aer în piept, tresărind.

— Mamă?

Mai făcu un pas. Mama lui era ghemuită lângă ceva de pe jos.

— Mamă, țipă el și țâșni spre ea.

Avea mâinile în jurul gâtului Octaviei și chiar întuneric fiind Bellamy văzu că fața surorii lui era albastră. O împinse pe mama lui la o parte și o ridică pe Octavia în brațe. Pentru o clipă, fu sigur că era moartă, dar apoi fata avu niște spasme și începu să tușească. Bellamy răsuflă ușurat, iar inima începu să-i bată nebunește.

— Doar ne jucam, zise mama lui, cu sfială. Nu putea să doarmă. De aceea ne jucam un joc...

Bellamy o strânse în brațe pe Octavia, încercând să o liniștească și privind spre perete, în timp ce îl cuprindea o senzație stranie. Nu era sigur ce făcuse mama lui, dar știa cu certitudine că avea să încerce din nou.

Bellamy se ridică pe vârfuri și întinse brațul după panglică. Degetele lui se înfășurară în jurul satinului familiar, dar când încercă să o tragă în jos își dădu seama că nu era chiar prinsă de creangă – fusese legată acolo.

Cineva găsisese panglica și o legase de copac, să o păstreze în siguranță? Dar de ce nu o dusesse înapoi în tabără, pur și simplu? Cu un aer absent, își plimbă mâna pe trunchiul copacului, lăsând scoarța aspră să-i intre în piele. Apoi, îngheță. Degetele lui dădură de o adâncitură, de unde fusese scobită o bucată de lemn. De acolo se vedea ieșind ceva – era un cuib de pasăre?

Prinse de margine și trase, privind cu groază cum apăreau medicamentele pe care el și Clarke le găsiseră. Pastile, seringi, sticlute – toate se împrăștiară prin iarba de la picioarele lui. Minte lui încerca să găsească o explicație, orice care să alunge spaima ce-i urca în piept.

Se lăsă pe iarbă, cu un geamăt, și închise ochii.

Era adevărat. Octavia *luase* medicamentele. Le ascunsese în copac și-și folosisese panglica ca semn, să le poată găsi. Dar nu înțelegea de ce o făcuse. Se gândise că ar fi avut nevoie, dacă vreunul dintre ei doi s-ar fi îmbolnăvit? Poate că intenționa să le ia cu ei?

Apoi, cuvintele lui Graham îi răsunară în urechi. *Nu putem permite să mai moară cineva, doar pentru că surioara ta e dependentă de medicamente.*

Băiatul desemnat să stea de pază în fața cortului-infirmerie adormise. Abia reuși să se ridice în picioare și să mormăie rapid „hei, nu poți intra acolo”, înainte ca Bellamy să năvălească înăuntru. Se uită în jur, se convinse că nu era nimeni, cu excepția prietenei bolnave și adormite a lui Clarke, apoi porni hotărât spre locul unde Octavia stătea cu picioarele încrucișate și își împletea părul.

— Ce naiba crezi că faci? șuieră el.

— Despre ce vorbești?

În vocea ei era un amestec de plictiseală și de iritare, de parcă o sâcăia în legătură cu temele de școală, așa cum obișnuia să facă atunci când o vizita la centrul de îngrijire. Bellamy aruncă panglica pe patul ei și gemu când văzu groaza de pe fața Octaviei.

— Eu nu... nu a fost... se bâlbâi ea.

— Termină cu tâmpeniile, O, i-o tăie el. Acum poți să-ți termini de împletit afurisitul de păr, în timp ce o fată moare în fața ta.

Privirea Octaviei fugi spre Thalia, apoi coborî.

— Nu m-am gândit că e atât de bolnavă, zise ea încet. Clarke îi dăduse deja medicamentul. Până să îmi dau seama că mai are nevoie, a fost prea târziu. Nu pot mărturisi acum. Ai văzut cum sunt. Nu știam ce îmi vor face.

Când ridică din nou privirea, ochii ei albaștri erau plini de lacrimi.

— Până și tu mă urăști acum, iar tu ești fratele meu.

Bellamy oftă și se așeză lângă ea.

— Nu te urăsc. Îi luă mâna și o strânse ușor. Doar că nu înțeleg. De ce ai făcut-o? De data asta, vreau adevărul, te rog!

Octavia rămase tăcută, iar el simțea cum pielea ei transpiră și începe să tremure.

— Adică?

Îi lăsă mâna.

— Aveam nevoie de ele, zise ea încet. Nu pot să dorm fără ele. Făcu o pauză și închise ochii. La început, a fost doar noaptea. Tot aveam niște vise îngrozitoare, așa că asistenta de la centrul de îngrijire mi-a dat un medicament, să mă ajute să dorm, numai că apoi a fost mai rău. Erau momente când nu puteam respira, când simțeam că întreg universul se strângea în jurul meu și mă sufoca. Asistenta n-a vrut să-mi mai dea medicamente, chiar dacă am cerut, așa că am început să le fur. Era singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine.

Bellamy se holba la ea.

— Asta ai fost prinsă furând? întrebă el încet, copleșit de cele aflate. Nu mâncare pentru copiii de la centrul de îngrijire. *Medicamente.*

Octavia nu zise nimic, doar aprobă din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— O, de ce nu mi-ai spus?

— Știu că îți faci foarte multe griji pentru mine. Trase aer în piept. Știu că vrei să mă protejezi mereu. Nu voiam să te simți de parcă ai fi dat greș.

Bellamy simți durere radiind dintr-un punct aflat undeva în spatele inimii. Nu știa ce-l durea mai mult: faptul că sora lui era dependentă de medicamente sau faptul că nu-i spusese adevărul pentru că el fusese atât de orbit de nevoia lui nebunească de a o proteja. Când vorbi, în cele din urmă, vocea îi era răgușită.

— Și ce facem acum?

Pentru prima dată în viață, habar n-avea cum s-o ajute pe sora lui.

— Ce se va întâmpla când vom înapoia medicamentele?

— O să fiu bine. Trebuie doar să învăț să trăiesc fără ele. Aici e deja mai ușor.

Se întinse și îl luă de mână, privindu-l ciudat, aproape implorator.

— Îți dorești să nu fi venit aici, după mine?

— Nu, zise Bellamy ferm și scutură din cap. Doar că am nevoie de ceva timp, să procesez totul.

Se ridică în picioare, apoi se uită din nou la ea.

— Dar trebuie să te asiguri că medicamentele ajung la Clarke. Tu trebuie să îi spui. Vorbesc serios, O.

— Știu, aprobă ea din cap, apoi se uită spre Thalia și parcă se dezumflă un pic. O s-o fac diseară.

— Bine.

Oftând, Bellamy ieși din cort și traversă luminișul. Când ajunse la linia copacilor, inspiră adânc, permițând aerului umed să-i pătrundă în plămâni, prin pieptul care îl durea. Își lăsă capul pe spate, astfel încât vântul să-i treacă peste pielea încinsă. Acum, că cerul nu era acoperit de copaci, părea și mai întunecat, aproape negru. Brusc, o linie de lumină zimțată traversă înaltul, urmată de un tunet violent, care făcu pământul să se cutremure. Bellamy sări cât colo, iar luminișul se umplu de țipete. Dar acestea fură acoperite rapid de un alt tunet asurzitor, mai puternic decât primul, de parcă cerul era gata să se prăvălească peste pământ.

Apoi, începu să cadă ceva. Picături de lichid veneau în cascadă și cădeau pe pielea lui, pe păr și pe haine. Ploaie, își dădu seama Bellamy, ploaie adevărată. Își îndreptă privirea spre cer și, pentru o clipă, uimirea lui alungă tot – furia pe Graham, pe Wells și pe Clarke, îngrijorarea pentru sora lui, țipetele copiilor proști, care nu știau că ploaia nu făcea rău. Închise ochii, lăsând apa să spele mizeria și transpirația de pe fața lui. Pentru o secundă, își imaginează că ploaia putea spăla totul: sângele, lacrimile, faptul că el și Octavia dăduseră greș. Puteau începe de la zero, curat, să încerce din nou.

Bellamy deschise ochii. Era ridicol, știa. Ploaia era doar apă și nu exista niciun început curat, de la zero. Asta era partea proastă în ce privește secretele – trebuia să le porți cu tine pentru totdeauna, cu orice preț.

24. GLASS

În timp ce traversa podul, îngrozitoarea idee că mama ei avea dreptate atârna ca o piatră de inima lui Glass. Nu putea risca să facă nici măcar un pas greșit – nu de dragul ei, ci al lui Luke. Dacă își revenea cancelarul și îi revoca grațierea, iar Luke făcea vreo prostie și recunoștea adevărul despre sarcină? Istoria s-ar fi repetat, deși știa că ar fi luat aceeași decizie. Mereu ar alege să-l protejeze pe băiatul pe care îl iubea.

Îl evita pe Luke de câteva zile, deși în ultima vreme fusese chemat la lucru pentru multe situații de urgență și probabil că nici nu observase. În cele din urmă, stabilise să se întâlnească cu el în apartamentul lui, în seara aceea, iar gândul că o va întâmpina cu zâmbetul cunoscut făcea s-o doară inima. Cel puțin de data aceea nu vor fi minciuni. Pur și simplu, îi va spune adevărul, indiferent cât de greu îi va fi. Poate că va căuta din nou consolare la Camille și o vor lua de la capăt. Ideea asta o făcu să simtă o înțepătură puternică, dar o ignoră și își continuă drumul.

În timp ce se apropia de capătul podului, ochii îi căzură pe un grup mic, de lângă punctul de verificare. Câțiva gardieni discutau între ei, în timp ce unii civili șopteau și arătau spre ceva aflat înspre geamul plin de stele care mărginea pasajul. Deodată, Glass recunoscuse câțiva gardieni – erau echipa lui Luke, membri ai trupei de elită de ingineri. Femeia cu păr cărunt, care își mișca rapid degetele în aer, manevrând o holodiagramă în fața ei, era Bekah. Lângă ea stătea Ali, un tip cu piele închisă la culoare și ochi verzi, care fixau imaginea pe care o crea Bekah.

— Glass! exclamă Ali bucuros când o văzu apropiindu-se.

Alergă spre ea și o prinse de mâini.

— Mă bucur să te văd. Ce mai faci?

— Bine, murmură ea nedumerită.

Cât de mult știau, oare? O salutau ca pe fosta lui Luke, aroganta de pe Phoenix, care îi frânsese inima, sau ca pe iubita lui evadată-condamnata? Oricum ar fi fost, Ali era mult mai amabil decât ar fi meritat.

Bekah îi zâmbi scurt, apoi se întoarse la diagramele ei, încruntându-se când roti un plan tridimensional complicat.

— Unde e Luke? întrebă Glass privind în jur.

Dacă încă mai lucrau, nu va putea merge acasă. Ali făcu semn spre geam, zâmbind.

— Privește afară.

Glass se întoarse încet și fiecare atom din corpul ei îngheță. Deja știa ce va vedea. Două siluete în costume spațiale pluteau afară, legate de navă cu un cablu subțire. Aveau cutii cu scule prinse la spate și se foloseau de mâinile înmănușate pentru a se mișca de-a lungul pasarelei.

Ca în transă, Glass înaintă și își lipi fața de geam. Privi îngrozită cum cele două siluete dau din cap una spre alta, apoi dispar sub pasarelă. Echipa lui Luke răspundea de reparațiile importante, dar el fusese doar un junior în echipă, când ieșiseră împreună, cu un an în urmă. Știa că fusese promovat, dar habar n-avea că îl vor trimite în spațiu atât de curând. Gândul că el era afară, că nimic nu-l separa de vidul rece, în afară de un cablu subțire și un costum presurizat, o făcu să amețească. Se prinse de

balustradă, să se sprijine, și trimise spre stele o rugăciune tăcută, să aibă grijă de el.

Nu ieșise din apartament de două săptămâni. Nici măcar cele mai largi haine ale ei nu mai reușeau să mascheze umflătura care crescuse alarmant de repede. Glass nu știa cât timp mama ei va mai putea inventa scuze pentru ea. Încetase să mai răspundă mesajelor de la prietenii ei și, în cele din urmă, ei încetaseră să le mai trimită. Toți, cu excepția lui Wells, care o contacta în fiecare zi.

Glass reciti mesajul pe care el i-l trimisese în acea dimineață.

Știu că trebuie să se fi întâmplat ceva și sper că știi că eu voi fi mereu aici, indiferent de ce vei avea nevoie. Și chiar dacă nu vrei (sau nu poți) să-mi răspunzi, o să continui să-ți umplu mesageria cu vorbăria mea stupidă, pentru că, indiferent ce s-a întâmplat, ești în continuare cea mai bună prietenă a mea și nu o să încetez niciodată să-mi doresc să fii lângă mine.

Restul mesajului continua cu frustrările lui Wells legate de pregătirea ca ofițer și se încheia cu câteva aluzii criptice la Clarke. Ea spera că nu era nimic serios – Clarke trebuia să își dea seama ce noroc avea cu el. Niciodată nu va găsi un băiat mai frumos și mai deștept pe Phoenix. Chiar dacă onoarea de a fi cel mai frumos și mai deștept băiat din întreaga Colonie îi revenea lui Luke. Luke, care nu mai făcea parte din viața ei.

Singurul lucru care o împiedica să o ia razna era prezența crescândă din ea. Își puse mâna pe burtă și îi șopti bebelușului, spunându-i din nou – cumva, știa că era băiat – cât de mult îl iubea.

Se auzi o bătaie bruscă în ușă, iar Glass se ridică repede, încercând să fugă în baie, să încuie ușa. Dar cei trei gardieni năvăliră înăuntru.

— Glass Sorenson, tună unul dintre ei, cu ochii pe burta ei. Ești arestată pentru violarea Doctrinei Gaia.

— Vă rog, lăsați-mă să vă explic.

Glass trase aer în piept, simțind cum o cuprinde panica. Parcă se scufunda. Camera se învârtea și era greu de spus care cuvinte îi ieșeau din gură și care i se roteau nebunește prin cap. Într-o clipă, unul dintre gardieni o apucă de brațe și îi răsuci încheieturile la spate, în timp ce altul i le prindea cu cătușe.

— Nu, gemu ea. Vă rog. A fost un accident.

Își înfipse inutil picioarele în podea. Gardienii o târâră spre ușă. Apoi, un instinct nebunesc o făcu să se zbată și să se smucească de lângă cel care o ținea, îl lovi puternic în fluierul piciorului și îi băgă un cot în gât. Bărbatul o prinse strâns de umăr și o trase pe coridor, apoi pe casa scării. Un suspin urcă din interiorul ei, când își dădu seama că nu avea să-l mai revadă niciodată pe Luke, iar acea conștientizare o lovi cu forța unui ciocan. Brusc, picioarele ei cedară. Gardianul care o ținea se clătină și alunecă, încercând să o țină în picioare.

Pot să o fac, se gândi Glass, profitând de acea dezechilibrare de moment, pentru a se năpusti înainte. Pentru o clipă, simți fiorul speranței, depășind panica. Acea era șansa ei. Putea să fugă. Dar apoi gardianul o înhăță din spate și simți că îi fug picioarele de

sub ea. Umărul i se lovi de podea și, deodată, se trezi că se rostogolea pe scările înguste și slab luminate.

Totul se întunecă.

Când deschise ochii, o durea tot corpul. Genunchii, umerii, burta...

Burta ei. Glass încercă să pună mâinile pe ea, dar îi erau legate. Ba nu, încătușate, își dădu seama tot mai îngrozită. Desigur: era o infractoare.

— Scumpo, te-ai trezit! auzi o voce caldă.

Cu vederea încețoșată, zări doar conturul unei siluete care se apropia de pat. Era o asistentă.

— Te rog! bâigui Glass. El e bine? Pot să îl țin?

Femeia se opri, iar Glass știu înainte ca ea să spună ceva. Deja simțea golul oribil și dureros din interiorul ei.

— Îmi pare rău, zise asistenta încet.

Glass abia îi vedea gura, care îi dădea impresia că vocea venea din cu totul altă parte.

— Nu am reușit să îl salvăm.

Glass se întoarse și lăsă metalul rece al cătușelor să-i apese puternic pielea, fără să-i pese de durere. Orice senzație era mai bună decât aceea, decât durerea pe care o simțea în inimă și care avea să persiste pentru totdeauna.

În cele din urmă, cele două siluete reapărură de sub pasarelă. Glass răsuflă ușurată și-și lipi mâna de geam. Cât timp își ținuse respirația?

— Te simți bine? întrebă o voce și, pentru o clipă, se gândi îngrozită că era din nou în acea cameră de spital, cu asistenta.

Dar era prietena lui Luke, Bekah, care o privea îngrijorată. Fața îi era udă, își dădu seama. Plânsese. Nici măcar nu se simțea jenată, era atât de ușurată că Luke se întorsese teafăr.

— Mulțumesc, reuși să spună și luă batista oferită de Bekah, să își șteargă lacrimile. Afară, Luke se trăgea de-a lungul cablului, înspre camera pneumatică.

În jurul ei, privitorii începură să aplaude, dar ea rămase lângă geam, cu ochii lipiți de punctul unde îl văzuse pe Luke ultima dată. Gândurile cu care venise păreau la fel de departe ca un vis uitat. Nu putea să rupă legătura cu el, la fel cum nu putea să taie cablul care îl lega de navă. Fără Luke, viața ei ar fi fost la fel de goală și de rece ca spațiul.

— Hei, se auzi vocea lui din spate, iar Glass se răsuci și se aruncă în brațele lui.

Cămașa lui termală era udă de transpirație, buclele umede și murdare, dar ei nu-i păsa.

— Am fost îngrijorată, zise înăbușit, vocea ei pierzându-se în cămașa lui.

El râse și o strânse tare în brațe, apoi o sărută în creștet.

— Ce surpriză plăcută.

Glass ridică privirea spre el, fără să-i pese că ochii îi erau umflați și îi curgea nasul.

— E în regulă, zise Luke și schimbă o privire amuzată cu Ali, înainte să o privească din nou. Face parte din munca mea.

Inima ei încă bătea prea repede ca să poată vorbi, așa că aprobă din cap și zâmbi jenată spre Bekah, spre Ali și spre ceilalți.

— Haide, zise Luke și o luă de mână, să o conducă în jos pe pasarelă.

În timp ce traversau podul spre Walden, în sfârșit, respirația ei reveni la normal.

— Nu-mi vine să cred că faci așa ceva, zise ea încet. Nu ți-e frică?

— E înspăimântător, dar e și antrenant. E atât de... imens acolo. Știu că sună oarecum prostesc.

Se opri, dar ea scutură din cap. Amândoi știau despre spațiile închise, despre cum te poți simți captiv în ele, chiar și pe unul atât de mare cum era nava.

— Mă bucur doar că totul a decurs bine.

— Da, a decurs bine. Mă rog, aproape.

Degetele lui Luke le lăsară pe ale ei, iar vocea lui deveni ușor încordată.

— S-a întâmplat ceva ciudat cu camera pneumatică. O valvă trebuie să se fi slăbit, pentru că scăpa oxigen de pe navă.

— Dar ați reparat-o, nu?

— Sigur. Pentru asta am fost pregătiți.

O strânse de mână.

Brusc, Glass se opri, se întoarse spre el pe vârfuri și îl sărută, chiar acolo, în mijlocul culoarului aglomerat. Nu-i mai păsa cine îi vedea. Indiferent ce se va întâmpla, se gândi ea, sărutându-l cu o nevoie disperată, nu va permite niciodată ca ceva să îi despartă.

25. BELLAMY

Bellamy se uita la flăcări, iar zumzetul discuțiilor din jur se contopea cu trosnetele lemnului. Trecuseră câteva ore de când vorbise cu Octavia și, deocamdată, nu apăruse niciun semn din partea ei. Spera să înapoieze medicamentele cât de curând. Nu putea s-o forțeze, știa, altfel relația lor s-ar fi încheiat pentru totdeauna. Trebuia să îi arate că avea încredere în ea, iar ea trebuia să îndrepte lucrurile, pentru a recâștiga acea încredere.

Ploaia se oprise, dar pământul încă era umed. Izbucniseră câteva încăierări, din cauza câtorva pietre care deveniseră locuri VIP în jurul focului, dar, în cea mai mare parte a timpului, toți păreau dispuși să se mulțumească și cu iarba udă, pentru a sta aproape de căldura flăcărilor. Câteva fete găsiseră o a treia variantă și stăteau în poala unor tipi cu un aer încrezut.

Scană cercul, în căutarea lui Clarke. Era mai mult fum ca de obicei, probabil din cauză că toate lemnele de foc erau umede, și îi luă câteva clipe pentru ca privirea să i se oprească pe familiarul păr roșcat-auriu. Spre surpriza lui, constată că ea stătea lângă Wells. Nu se atingeau, nu își vorbeau, dar ceva se schimbase între ei. Încordarea care cuprindea corpul lui Clarke, ori de câte ori se apropia Wells, dispăruse și, în loc de priviri rănite și furișate spre ea, când își întorcea capul, Wells continuă să privească indiferent focul, cu un aer mulțumit.

O urmă de resentiment își croi drum spre stomacul lui Bellamy. Ar fi trebuit să își dea seama că era doar o chestiune de timp până când ea avea să se întoarcă la Wells. N-ar fi trebuit să o sărute în pădure. Ținuse la o singură fată înainte – și sfârșise prin a suferi și atunci.

Norii erau suficient de deși ca să ascundă aproape toate stelele, dar Bellamy își lăsă capul pe spate, întrebându-se cât avea să dureze până la sosirea următoarei nave. O vor vedea venind spre ei – un pâlپâit de avertizare pe cer?

Apoi, privirea lui căzu pe o siluetă care se mișca prin întuneric, spre foc: silueta umbrită a unei fete miciuțe, care își ținea capul sus. Bellamy se ridică în picioare, când Octavia păși în lumină aruncată de flăcările care dansau și stârni un val de șoapte.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îl auzi Bellamy pe Graham. Cine naiba trebuia să o supravegheze în seara asta?

Wells îi aruncă o privire lui Clarke, apoi se ridică să îl înfrunte pe Graham.

— E în regulă. Poate să ni se alăture.

Octavia se opri, privind de la Wells la Graham, în timp ce ei se uitau unul la altul. Dar înainte ca vreunul dintre ei să apuce să vorbească, ea trase aer în piept și înaintă.

— Am să vă spun ceva.

Tremura, dar vocea îi era fermă. Șoaptele și murmurele se stinseră și aproape o sută de capete se întoarseră spre ea. În lumina ce pâlپâia, Bellamy văzu panica de pe fața ei și simți pornirea de a fugi să o prindă de mână. Dar își forță picioarele să stea pe loc. Petrecuse atât de mult timp încercând să o apere pe micuța fată, încât nu mai apucase să o cunoască pe femeia în care se transformase. Iar în clipa aceea trebuia să se descurce singură.

— Eu am luat medicamentele, începu Octavia.

Se opri, să lase cuvintele să se așeze, trase aer în piept și continuă, în timp ce un val de *știam eu și ți-am zis eu* se auzea crescând, ca un tunet. Le spuse aceeași versiune pe care i-o spusese lui Bellamy mai devreme – cât de greu îi fusese să crească la centrul de îngrijire și cum ajunsese dependentă de pastile.

Bombănelile încetară, pe măsură ce vocea Octaviei continua să se audă.

— În Colonie, nu mi-am dat seama că făceam rău cuiva. Furatul mi se părea doar un mod de a obține ceva ce mi se cuvenea. Credeam că fiecare merită să poată dormi noaptea. Să te trezești fără să simți că toate coșmarurile ți-au lăsat cicatrice în minte.

Trase aer în piept și închise ochii. Când îi deschise, Bellamy văzu o urmă de lacrimi.

— Am fost atât de egoistă, atât de speriată. Dar niciodată nu am avut intenția de a-i face rău Thaliei sau altcuiva. Se întoarse spre Clarke și își înghiți suspinul. Îmi pare foarte rău. Știu că nu merit iertarea ta, dar tot ce îți cer e șansa de a o lua de la capăt.

Își ridică bărbia și privi în jurul cercului, până când dădu cu ochii de Bellamy și îi zâmbi slab.

— La fel ca toată lumea de aici. Știu că mulți dintre noi au făcut lucruri de care nu sunt mândri, dar am primit șansa unui nou început. Știu că eu am ruinat-o pentru mulți dintre voi, dar aș vrea să o luăm de la capăt – să devin o persoană mai bună, să ajut să construim pe Pământ lumea pe care ne-o dorim.

Inima lui Bellamy se umflă de mândrie. Lacrimile începeau să-i încețoșeze privirea, deși, dacă cineva i-ar fi spus asta, ar fi susținut că era de la fum. Viața surorii lui fusese plină de suferință și de vitregie încă de la început. Făcuse greșeli – amândoi făcuseră –, dar ea încă reușea să fie curajoasă și puternică.

Pentru o clipă, nimeni nu vorbi. Până și trosnetele lemnului se estompară, de parcă însuși Pământul își ținea respirația. Apoi, vocea lui Graham sparse tăcerea.

— Asta e o tâmpenie.

Bellamy se zbârli, simțind o scânteie de furie în piept, dar strânse din dinți. Graham era un nemernic, dar asta nu însemna că ceilalți nu fuseseră mișcați de discursul Octaviei. Dar, în loc să stârnească luări în derâdere și șoapte dezaprobatore, vorbele lui Graham dezlănțuiră un val de murmure de încuviințare, care se transformară rapid în strigăte. Privi în jur și continuă.

— De ce ne-am speti cât e ziua de lungă să tăiem lemne, să cărăm apă, să facem orice e nevoie ca să rămânem cu toții în viață, doar ca să lăsăm o nebună dependentă de medicamente să-și bată joc de noi?

— Bun, ajunge, zise Bellamy.

Privi spre Octavia. Buza ei de jos începuse să tremure, iar privirea îi rătăcea în jurul focului.

— Ai spus ce ai avut de spus. Dar mai sunt nouăzeci și patru de oameni aici, fiecare cu părerea lui, și nu au nevoie să le spui tu ce să creadă.

— Eu sunt de acord cu Graham, se auzi vocea unei fete.

Bellamy se întoarse și văzu o fată cu păr scurt, de pe Walden, care se uita la Octavia.

— Cu *toți* am avut vieți de rahat în Colonie, dar nimeni altcineva nu a furat, zise ea, mijindu-și ochii. Cine știe ce va lua data viitoare?

— Potoliți-vă, cu toții, zise Clarke și se ridică în picioare. Și-a cerut scuze. Trebuie să-i mai dăm o șansă.

Bellamy o privi surprins, așteptând valul de indignare. La urma urmei, ea fusese cea care o acuzase pe Octavia, încă de la început. Dar când o privi pe Clarke, simți doar recunoștință.

— Nu.

Vocea lui Graham se auzi tare, iar el privi în jurul cercului, cu o sclipire ciudată în ochi, care nu era de la licăririle focului. Se întoarse spre Wells, care încă era în picioare, lângă Clarke.

— Este exact cum ai spus. Trebuie să existe un fel de reguli, altfel, să dea naiba, nu vom reuși.

— Și ce propui? întrebă Wells.

Graham zâmbi, iar Bellamy simți de parcă cineva îi turnase apă foarte rece pe spate. Privindu-l pe Graham, se apropie de Octavia și își puse un braț în jurul ei.

— O să fie bine, îi șopti el.

— Îmi pare rău, zise Graham, întorcându-se spre ei. Dar nu avem de ales. A pus în pericol viața Thaliei. Nu putem să ne mai asumăm asemenea riscuri. Octavia trebuie să moară.

— Ce? sări Bellamy. *Ești nebun?*

Își răsuci capul de la dreapta la stânga, așteptându-se să vadă o mare de reacții similare. Dar, în timp ce câțiva se uitau la Graham șocați, mulți îl aprobau. Bellamy păși protector în fața Octaviei, care tremura puternic. Avea de gând să transforme în cenușă afurisita aceea de planetă, înainte să lase pe cineva să se apropie de sora lui.

— Vrei să votăm?

Graham ridică bărbia și arătă spre Wells.

— Tu ai fost cel nerăbdător să readucem *democrația* pe Pământ. Pare cinstit, nu?

— Nu la asta m-am referit, i-o tăie acesta.

Fața lui își pierduse expresia de politician, iar trăsăturile arătau furie.

— Nu vom supune la vot *uciderea* unor oameni.

— Nu? Graham ridică o sprânceană. Adică tatăl tău poate să facă asta, dar nu și noi.

Bellamy gemu și închise ochii, auzind murmure de aprobare din mulțime. Era exact ce ar fi spus și el în acea situație, doar că el ar fi făcut-o cu intenția de a-l șicana pe Wells, nimic mai mult. El niciodată nu ar fi propus să fie omorât cineva.

— Consiliul nu execută pe cineva doar ca să se amuze.

Vocea lui Wells tremura de furie.

— Să menții omenirea în viață în spațiu necesită măsuri extraordinare. Uneori, măsuri *dure*. Făcu o pauză. Dar noi avem șansa să facem lucrurile mai bine.

— Și ce dacă? mârâi Graham. Vrei să spui că doar o să-i dăm o palmă peste încheietură și apoi o să-i punem pe toți să jure că nu vor încălca regulile?

Din mulțime se auziră câteva chicoteli.

— Nu. Ai dreptate. Trebuie să existe niște consecințe. Trase aer în piept. Îi vom alunga din tabără.

Vocea lui era hotărâtă, iar când se întoarse spre Bellamy văzu în privirea lui un

amestec de durere și de ușurare.

— Alungați? repetă Graham. Să se poată furișa înapoi ori de câte ori au chef și să mai fure niște provizii? E o tâmpenie.

Bellamy deschise gura să spună ceva, dar vocea lui fu acoperită de murmurul celorlalți. În cele din urmă, o fată de pe Walden, pe care Bellamy o recunoscuse vag, se ridică în picioare.

— Mi se pare corect, strigă ea ca să se facă auzită peste mulțime, care tăcu, iar capetele se întoarseră spre ea. Atât timp cât promit să nu se mai întoarcă niciodată.

Bellamy își strânse brațul în jurul Octaviei, care se înmuiase. Aprobă din cap.

— O să plecăm dimineață.

Se întoarse să zâmbească spre Octavia – asta și avusese de gând. Atunci, de ce simțea mai mult frică decât ușurare?

Focul se stinse, iar întunericul se așternu peste tabără, ca o pătură, înăbușind sunetul pașilor și zgomotele vocilor, pe măsură ce siluetele umbrite dispăreau în corturi sau își luau păturile și se retrăgeau spre marginile luminii.

Bellamy improviză un pat pentru Octavia, în apropiere de epava navei. Nu o spusese cu voce tare, dar amândoi știau că nu voiau să doarmă în cort în noaptea aceea.

Octavia se ghemui pe pătura ei și închise ochii, deși era evident că nu dormea. Excursia în pădure cu Clarke, pentru a recupera medicamentele, fusese una încordată. Nimeni nu scosese o vorbă, deși Bellamy simțise privirea lui Clarke în spatele lui, el fiind cel care o luase înainte. Acum, stătea lângă Octavia, rezemat de un copac, privind în noapte. Era greu să se împace cu ideea că a doua zi vor pleca pentru totdeauna. O umbră se mișcă prin întuneric și se îndreaptă spre ei. Wells. Avea arcul lui Bellamy atârnat pe umăr.

— Hei, zise Wells încet, iar Bellamy se ridică în picioare. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. Știi că exilarea pare ceva dur, dar nu știam ce altceva să fac. Chiar am crezut că Graham o să-i convingă să...

Vocea lui se stinse, când privirea îi căzu pe Octavia.

— Nu că aș fi lăsat să se întâmple așa ceva, dar noi suntem doar doi, iar ei mai mulți.

Bellamy simți cum îi urcă în gât o ripostă acidă, dar o înghiți. Wells făcuse tot ce putuse, în circumstanțele date.

— Mulțumesc.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, apoi Bellamy își dresă vocea.

— Ascultă, probabil că... Se opri. Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Bellamy trase aer în piept și se forță să îl privească pe Wells în ochi.

— Sper că e bine.

— Mulțumesc, zise Wells încet. Și eu sper.

Tăcu pentru o clipă, iar când vorbi din nou vocea îi era fermă.

— Știi că încerci doar să îți protejezi sora. Aș fi făcut la fel. Zâmbi. Într-un fel, cred că asta am și făcut.

Wells întinse mâna.

— Sper ca tu și Octavia să fiți în siguranță.

Bellamy scutură mâna lui Wells și zâmbi trist.

— Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău decât Graham. Fii cu ochii pe puștiul ăla.

— Așa o să fac.

Wells aprobă din cap, apoi dispăru în noapte. Bellamy se întinse pe pătură și privi spre luminiș. Putea doar să ghicească forma cortului-infirmerie, unde Clarke probabil că îi dădea Thaliei mult așteptatul medicament. Stomacul lui se strânse când rememoră scena de lângă foc, flăcările licărind pe fața hotărâtă a lui Clarke. Niciodată nu cunoscuse o fată care să fie atât de frumoasă și atât de puternică, în același timp. Se lăsă pe spate cu un oftat și închise ochii, întrebându-se cât va dura până când Clarke avea să mai fie ultima persoană la care el se gândea înainte să adoarmă.

26. CLARKE

Antibioticele își făceau efectul. Deși trecuseră doar câteva ore de când Clarke năvălise în cort cu medicamentele sub braț, febra Thaliei scăzuse deja și era vioaie, cum nu mai fusese de multe zile. Clarke se lăsă pe marginea patului ei, în timp ce Thalia deschise ochi.

— Bine ai revenit, zise Clarke cu un zâmbet. Cum te simți?

Privirea Thaliei se roti prin cortul gol, apoi se fixă în ochii lui Clarke.

— Nu sunt în rai, nu?

Clarke scutură din cap.

— Doamne, sper că nu.

— Bun. Pentru că eu deja am presupus că există băieți acolo. Băieți care nu se folosesc de apa raționalizată ca scuză ca să nu facă baie.

Reuși să zâmbească.

— A instalat cineva primul duș pe Pământ, cât timp am fost eu plecată?

— Nu. Nu ai pierdut prea multe.

— Cumva, îmi vine greu să cred.

Thalia ridică umerii, încercând să se ridice, dar se lăsă la loc, cu un geamăt. Clarke îi puse o pătură răsucită la spate.

— Mulțumesc, mormăi ea și o privi pe Clarke pentru o clipă, înainte să vorbească din nou. OK, ce s-a întâmplat?

Clarke îi zâmbi nedumerită.

— Nimic! Pur și simplu, sunt foarte fericită că te simți mai bine.

— Te rog. Nu poți să-mi ascunzi nimic. Știi că reușesc întotdeauna să scot de la tine secretele, o tachină Thalia. Poți începe prin a-mi spune unde ai găsit medicamentele.

— Erau la Octavia, zise ea și o puse rapid la curent cu cele întâmplate. Ea și Bellamy pleacă mâine. Asta a fost înțelegerea pe care Wells a făcut-o cu ceilalți. Știu că pare o nebunie, dar chiar am avut impresia că au fost cât pe ce să sară pe ea. Scutură din cap. Dacă nu ar fi intervenit Wells, nu știu ce s-ar fi întâmplat.

Thalia se uita la ea cu o expresie curioasă.

— Ce e?

— Nimic, doar... e prima dată când te aud că îi rostești numele fără să dai impresia că vrei să tragi una într-un perete.

— Așa e, recunosc eu cu un zâmbet.

Credea că sentimentele ei se schimbaseră. Sau că măcar începuseră să se schimbe.

— Deci?

Clarke începu să aranjeze cutiile cu medicamente. Nu intenționase să îi spună Thaliei despre cele întâmplate în pădure, să nu o facă să se simtă vinovată. La urma urmei, plecase să caute plante care să o ajute pe ea și aproape că murise atunci.

— Mai e ceva ce nu ți-am spus. Nu mi s-a părut important înainte, când erai bolnavă, dar...

Trase aer în piept, apoi îi povesti pe scurt cum o salvase Wells din ruine.

— Te-a urmat tot drumul până acolo?

Clarke aprobă.

— Ciudat e că, în timp ce eu atârnăm de marginea aceea, convinsă că o să mor, el a fost singura persoană care mi-a venit în minte. Apoi, când a apărut, nu m-am supărat că mă urmărise. Am fost doar ușurată că îi pășase suficient de mult să vină după mine, în ciuda a tot ce spusese despre el.

— Te iubește. Nimic din ce ai face sau ai spune nu va schimba vreodată asta.

— Știu.

Clarke închise ochii, deși îi era teamă de imaginile care știa că vor apărea din umbre.

— Chiar și atunci când am fost închisă și ți-am spus că aș fi vrut să îi văd organele explodându-i în spațiu, cred că o parte din mine încă îl iubea. Iar asta făcea ca durerea să fie și mai mare.

Thalia o privi cu un amestec de milă și de înțelegere.

— E timpul să încetezi să te mai pedepsești, Clarke.

— Adică să-l pedepsesc pe el.

— Nu. Vreau să spun că e timpul să încetezi să te pedepsești pentru că îl iubești. Asta nu înseamnă că îți trădezi părinții.

Clarke se încordă.

— Nu i-ai cunoscut. Habar n-ai ce ar crede.

— Știu că își doreau ce era mai bun pentru tine. Au fost dispuși să facă ceva ce știau că era greșit, doar ca să fii în siguranță. Se opri. La fel ca Wells.

Clarke oftă și își trase picioarele sub ea, așezată pe patul Thaliei, așa cum făcea când erau în celulă.

— Poate că ai dreptate. Nu știu dacă mai pot lupta cu asta. Să îl urăsc este extenuant.

— Ar trebui să vorbești cu el.

Clarke îi dădu dreptate.

— O să vorbesc.

— Nu. Chiar acum.

Ochii Thaliei sclipeau de entuziasm.

— Du-te și vorbește cu el.

— Ce? E târziu.

— Sunt sigură că stă întins, dar nu doarme, se gândește la tine...

Clarke își lăsă jos picioarele și se ridică.

— Bine, dacă de asta e nevoie să taci și să te odihnești.

Traversă cortul, privind amuzată spre prietena ei. Ieși în lumină și se opri, întrebându-se dacă nu cumva făcea o greșală. Dar era prea târziu să se întoarcă. Inima ei bătea atât de repede, încât părea să își ia zborul singură, iar ritmul ei parcă îi transmitea lui Wells un mesaj, prin întuneric. *Vin.*

27. WELLS

Wells se uită spre cer. Niciodată nu se simțise în largul lui în corturile aglomerate, iar după cele întâmplăte în seara aceea gândul de a sta înghesuit lângă cei care fuseseră gata să o facă bucăți pe Octavia era insuportabil. În ciuda frigului, îi plăcea să adoarmă privind aceleași stele pe care le văzuse din patul de acasă. Îi plăceau momentele în care luna dispărea în spatele vreunui nor și se făcea prea întuneric pentru a vedea vârfurile copacilor. Cerul părea să se întindă până jos și îi dădea impresia că nici nu se aflau pe Pământ, ci sus, printre stele. Întotdeauna simțea o durere vagă când deschidea ochii dimineța și nu le mai vedea.

Totuși, nici măcar cerul nu era suficient pentru a liniști gândurile lui Wells în seara aceea. Se ridică în șezut și tresări când pătura îi alunecă pe pietrele și pe ramurile împrăștiate pe jos. Un foșnet, într-un copac din apropiere, îi atrase atenția și se ridică în picioare, înălțându-și capul, să vadă mai bine.

Wells privea mirat spre copacul care nu făcuse nicio floare, de când veniseră ei acolo, iar în clipa aceea era plin de flori. Petale roz lucioase se desfăceau din tecile pe care nu le observase până atunci, ca niște degete care se întindeau prin întuneric. Erau minunate. Se ridică pe vârful, întinse brațele deasupra capului și apucă o creangă.

— Wells?

Se răsuci și o văzu pe Clarke la câțiva metri de el.

— Ce faci?

Se pregătea să o întrebe același lucru, dar porni tăcut spre ea și îi strecură floarea în mână. Ea o privi și, pentru o clipă, crezu că i-o va da înapoi. Dar, spre surpriza și spre ușurarea lui, se uită la el și-i zâmbi.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Se priviră o clipă.

— Nici tu n-ai putut să adormi? Întrebă el, iar ea scutură din cap.

Wells se așeză pe o rădăcină de copac ieșită din pământ, pe care era suficient loc pentru amândoi, și-i făcu semn să stea lângă el. După o clipă, ea i se alătură, lăsând un pic de spațiu între ei.

— Cum se simte Thalia?

— Mult mai bine. Mă bucur atât de mult că Octavia a recunoscut. Privi în jos și își trecu un deget peste floare. Nu pot să cred că vor pleca mâine.

În vocea ei era o notă de regret, care făcu să se strângă stomacul lui Wells.

— Credeam că o să te bucuri, după cele întâmplăte.

Clarke rămase tăcută un moment.

— Oamenii buni pot face greșeli. Ridică privirea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Asta nu înseamnă că nu mai ții la ei.

Pentru un moment lung, nu se auzi decât vântul printre frunze, iar liniștea se umplu de toate cuvintele nespuse. Scuzele care niciodată n-ar fi reușit să transmită regretele lui.

Procesul a doi dintre cei mai cunoscuți oameni de știință de pe Phoenix se transformase în evenimentul anului. În sala Consiliului erau adunați mai mulți oameni decât fuseseră vreodată la vreun discurs sau la orice alt eveniment, cu excepția Ceremoniei Comemorării.

Dar Wells era doar vag conștient de public. Dezgustul pe care îl simțea față de curiozitatea lor morbidă – erau ca romanii care așteptau băile de sânge de la Colosseum – se estompă când ochii îi căzură pe fata care stătea singură pe rândul din față. Nu o mai văzuse pe Clarke din noaptea în care avusese încredere în el și-i povestise despre cercetările părinților ei. Wells îi spusese tatălui său, care analizase informația cu grijă. După cum se așteptase, cancelarul nu știuse nimic despre experimente și începuse imediat o investigație. Numai că investigația luase o turnură îngrozitoare, la care Wells nu se așteptase, iar părinții lui Clarke urmau să fie aduși în fața Consiliului, fiind acuzați de crimă. Vinovat și îngrozit, Wells își petrecuse ultima săptămână încercând cu disperare să o găsească pe Clarke, dar valul lui de mesaje rămăsese fără răspuns, iar când se dusesse la apartamentul ei aflate că fusese sigilat de gardieni.

Fața ei era lipsită de expresie, în timp ce privea cum membrii Consiliului își ocupau locurile. Apoi, se întoarse și îl văzu pe Wells. Ochii ei se fixară pe ai lui, iar privirea îi era atât de plină de ură, încât simți că i se face rău.

Wells se făcu mic, pe locul lui din rândul al treilea. El își dorise doar ca tatăl lui să pună capăt experimentelor făcute de părinții ei, iar odată cu ele să înceteze și suferința lui Clarke. Nu își închipuise că o să fie judecați.

Doi gardieni o escortară pe mama lui Clarke până la o bancă din față. Ea își ținu bărbia ridicată, în timp ce își trecu privirea peste cei din Consiliu, apoi ochii i se opriră pe fiica ei, iar fața îi căzu. Clarke sări în picioare și zise ceva ce Wells nu reuși să audă, dar nici nu conta. Zâmbetul trist al mamei ei era suficient ca să sfâșie inima lui Wells. Alți doi gardieni îl conduseră înăuntru pe tatăl ei, apoi procesul începu.

O femeie din Consiliu deschise procedurile, cu o prezentare a investigației. Potrivit soților Griffin, vicecancelarul Rhodes le ordonase să facă experimente pe oameni, lucru pe care Rhodes îl negase. O senzație ciudată îl cuprinse pe Wells, când îl văzu pe vicecancelar că se ridică și explică, având un aer grav, că el le aprobase cererea pentru un nou laborator, dar că nu fusese vorba despre experimente pe copii.

Vocile tuturor păreau să vină de foarte departe – fragmente din întrebările membrilor Consiliului și din răspunsurile familiei Griffin ajungeau distorsionate la urechile lui, ca sunetul unor valuri din galaxii îndepărtate. Wells auzi murmurele mulțimii, înainte ca mintea lui să aibă timp să proceseze la ce anume reacționau. Apoi, deodată, Consiliul votă. Primul *vinovați* străpunse ceața care îl cuprinsese pe Wells. Se întoarse să o privească pe Clarke, care înțepenise.

— Vinovați.

Nu, se gândi Wells. *Nu, te rog!*

— Vinovați.

Ecolul cuvântului se auzi până când veni rândul tatălui său. Își dresе vocea și, pentru un moment scurt, Wells crezu că mai exista o șansă. Că tatăl său va găsi o cale de a schimba lucrurile.

— Vinovați.

— *Nu!*

Strigătul speriat al lui Clarke se ridică peste vacarmul de șoapte șocate și de murmure satisfăcute. Sări în picioare.

— Nu puteți face asta. Nu a fost vina lor.

Fața ei era schimonosită de furie, în timp ce arăta spre vicecancelar.

— *Tu.* Tu i-ai obligat să o facă, bastard nenorocit și mincinos.

Înaintă un pas, dar fu imediat înconjurată de gărzi. Vicecancelarul oftă lung.

— Mă tem că te pricepi mai bine să faci experimente pe copii nevinovați, decât să minți, domnișoară Griffin. Se întoarse spre tatăl lui Wells. Știm din jurnalul de securitate că ea intra regulat în laborator. Știa de atrocitățile pe care le înfăptuiau părinții ei și nu a făcut nimic pentru a le opri. Poate chiar i-a ajutat.

Wells inspiră atât de violent, încât își simți stomacul lipit de coaste. Așteptă ca tatăl său să îi arunce lui Rhodes una dintre privirile lui disprețuitoare, dar, spre groaza lui, cancelarul o privea grav pe Clarke. După o clipă lungă, falca lui se încordă și se întoarse spre ceilalți membri ai Consiliului.

— Înaintez o moțiune prin care cer ca Clarke Griffin să fie investigată pentru complicitate la înaltă trădare.

Nu. Cuvintele tatălui său îi pătrunseră în piele și-i paralizară inima.

Wells vedea cum se mișcau gurile membrilor Consiliului, dar nu înțelegea ce spuneau. Fiecare atom din corpul lui încerca să se roage la vreun zeu uitat, care l-ar fi putut asculta. *Eliberați-o*, se ruga el. *O să fac orice.* Era adevărat. Era gata să-și dea viața în schimbul vieții ei.

Luați-mă pe mine.

Vicecancelarul se aplecă să șoptească ceva la urechea tatălui său.

Nu-mi pasă dacă doare.

Fața cancelarului deveni și mai gravă.

Dați-mi drumul în spațiu, ca trupul meu să facă implozie.

Cel care stătea lângă Wells tresări la ceva ce spusese cancelarul.

Dați-i drumul.

Avu neplăcuta senzație a sunetului care se întoarce, când din mulțime se auziră murmure. Doi gardieni o apucară pe Clarke și începură să o tragă după ei. Fata pentru care ar fi făcut orice să o apere avea să fie condamnată la moarte în curând. Și avea tot dreptul să moară urându-l.

Era doar vina lui.

— Îmi pare rău, șopti Wells, de parcă asta ar fi putut îndrepta, cumva, lucrurile.

— Știu, zise ea încet.

Wells îngheță și, pentru o clipă, fu prea speriat să o privească, speriat să vadă suferința tâșnind din rana care știa că nu se va vindeca niciodată. Dar când, în sfârșit, se întoarse, văzu că, deși ochii ei luceau din cauza lacrimilor, îi zâmbea.

— Mă simt mai aproape de ei aici, zise ea privind în sus. Și-au petrecut viețile încercând să găsească o soluție să ne aducă acasă.

Wells nu știa ce ar fi putut spune, ca să nu rupă vraja. În schimb, se aplecă și o sărută, ținându-și respirația, până când văzu că genele ei umede de lacrimi coboară. La început, sărutul a fost moale, buzele lui abia le atingeau pe ale ei, dar apoi simți răspunsul ei și fiecare celulă din corpul lui luă foc. Familiaritatea atingerii ei, gustul buzelor ei declanșară în el ceva și o trase mai aproape.

Clarke se lipi de el, buzele ei se agățară de ale lui, pielea ei se lipi de a lui, respirația ei se amestecă și ea cu a lui. Lumea din jur dispăru, iar Pământul deveni doar un vârtej de arome pătrunzătoare și de aer umed, care îl făcu să se lipească și mai strâns de ea. Pământul moale se lăsă cu ei, când alunecară de pe buștean. Avea atâtea să îi spună, dar cuvintele lui dispăruseră, în timp ce buzele îi alunecau pe pielea ei, mișcându-se de la gura spre gâtul ei.

În clipa aceea, nu mai exista nimeni altcineva. Erau doar ei doi pe Pământ. Exact cum își imaginaseră mereu că va fi.

28. GLASS

Muzica se auzise de două ori pe Phoenix în acel an. Consiliul aprobase excepția și, pentru prima dată de când își aminteau cu toții, instrumentele fabricate pe Pământ fuseseră scoase din camerele de conservare și duse cu grijă pe puntea de observație, pentru petrecerea cometei. Ar fi trebuit să fie una dintre nopțile magice din viața lui Glass. Întreaga populație de pe Phoenix se îngrămădise acolo, îmbrăcată cu cele mai bune și mai elegante haine. În jurul ei, oamenii vorbeau și râdeau, în timp ce se îndreptau spre ferestrele uriașe, ținând în mâini pahare cu șampanie.

Glass stătea lângă Huxley și lângă Cora, care discutau entuziasmate. Dar, deși vedea gurile prietenelor ei cum se mișcau, cuvintele nu ajungeau la urechile ei. Fiecare celulă din corpul ei era concentrată pe muzicienii care își ocupau tăcuți locurile, în partea opusă a punții. Dar când începură să cânte, Glass începu să se fâșâie, să devină neliniștită, cu gândul la Luke. Fără el, muzica aceea, care de obicei se înfășura în jurul ei ca o încântare, suna ciudat de goală. Cântecele care odată păruseră să exprime cele mai ascunse secrete ale sufletului ei nu erau mai puțin frumoase în clipa aceea, dar îi provocau o durere în piept, știind că singura persoană cu care își dorea să le împartă era în altă parte.

Glass privi în jur și o zări repede pe mama ei, îmbrăcată cu o rochie gri lungă și cu mânușile familiei – piele de ied, una dintre puținele perechi rămase pe navă, pătate de vreme, dar încă infinit de prețioase. Vorbea cu cineva îmbrăcat în uniformă de cancelar, dar nu era cancelarul. Glass își dădu seama, cu o tresărire, că era vicecancelarul Rhodes. Deși îl văzuse doar de câteva ori, îi recunoscuse nasul ascuțit și zâmbetul sarcastic.

Glass știa că trebuia să meargă la ei, să se prezinte, să-i zâmbească și să ridice paharul, să toasteze cu el. Să-i mulțumească pentru libertatea ei și să se arate recunoscătoare și fericită, în timp ce mulțimea de phoenicieni bine îmbrăcați s-ar uita la ei și ar șușoti. Asta ar fi vrut mama ei; asta ar fi trebuit să facă, dacă și-ar fi prețuit viața. Dar, în timp ce se uita la ochii lui plini de ură, își dădu seama că nu era în stare să se ducă spre el.

— Uite, ține asta, am nevoie de niște aer, zise Glass și îi întinse lui Cora paharul încă plin.

Cora înălță sprâncenele, dar nu zise nimic – le era permis doar câte un pahar în seara aceea. Cu o ultimă privire, pentru a se asigura că mama ei nu o vedea, Glass își croi drum prin mulțime și ieși pe coridor. Nu se întâlni cu nimeni în drum spre apartamentul lor, unde își dădu jos rochia și îmbrăcă o pereche de pantaloni, apoi își îndesă părul sub o șapcă.

Pe Walden nu exista o punte de observare, dar erau o grămadă de coridoare cu ferestre mici, în partea unde se aștepta să fie văzută cometa. Cei de pe Walden, care nu aveau treburi în ziua aceea, începuseră să se adune la primele ore ale dimineții, pentru a ocupa cele mai bune locuri. Până să ajungă Glass acolo, culoarele erau pline cu oameni care vorbeau tare, adunați în jurul geamurilor mici. Unii dintre copii își lipiseră deja fețele de sticla din cuarț sau erau cățarați pe umerii părinților. Când trecu de un colț, ochii lui Glass căzură pe un grup de la fereastră aflată la câțiva metri de ea: trei

femei și patru copii. Se întrebă dacă femeile îl supravegheau pe cel de-al patrulea copil pentru vreun vecin sau era un orfan pe care îl luaseră cu ele. Cel mai mic dintre copii, o fetiță, gânguri spre Glass și clipi către ea zâmbind.

— Bună, zise Glass și se aplecă spre ea. Aștepti să vezi cometa?

Fetița nu zise nimic. Ochii ei mari și negri erau fixați pe capul lui Glass. Își ridică mâna la cap, jenată, apoi se strâmbă ușor, când își dădu seama că părul îi ieșise de sub șapcă. Încercă să îl bage la loc, dar fetița se întinse și trase de una dintre șuvițele ieșite.

— Pose, las-o în pace pe doamna!

Glass ridică privirea și o văzu pe una dintre femei venind spre ele.

— Scuze, îi zise ea lui Glass și râse. Îi place părul tău.

Glass zâmbi, dar nu zise nimic. Învățase cum să-și mascheze accentul de pe Phoenix, dar, cu cât vorbea mai puțin, cu atât era mai bine.

— Vino, Pose, zise femeia și puse mâna pe umărul fetiței.

Era trecut de 2100. Cometa trebuia să apară din clipă în clipă. Pe Phoenix, pe puntea de observație, probabil că era liniște și toată lumea aștepta cu tăcută venerație. Pe Walden, copiii râdeau și țopăiau, iar câțiva adolescenți începuseră o numărătoare inversă.

Glass privi în lungul coridorului, dar nu văzu nici urmă de el.

— Uite! strigă o fetiță.

O linie albă se ivea peste conturul lunii. În loc să se estompeze, asemenea celor mai multe comete, se făcu mai mare, iar coada i se extinse, pe măsură ce înainta prin spațiu. Făcea să pară mici chiar și stelele. Glass păși în față aproape fără să-și dea seama, iar un cuplu care se sprijinea de cea mai apropiată fereastră se dădu la o parte, să-i facă loc. E atât de frumoasă, își zise Glass uimită. Și speriată. Se făcu tot mai mare, până umplu tot spațiul din fața lor, de parcă se îndrepta direct spre ei. Era posibil să se fi făcut greșit calculele? Glass își apăsă mâinile pe pervaz, atât de puternic, încât simți că îi intră în palme. În jurul ei, oamenii începură să se dea înapoi, cu un val de murmure și de strigăte speriate.

Glass închise ochii. Nu putea să se uite.

Un braț o înconjură. Nu era nevoie să se întoarcă, știa că era Luke. Îi cunoștea mirosul, senzația pe care i-o dădea atingerea lui, de parcă era o a doua piele.

— Te-am căutat, zise ea și se întoarse să îl privească.

Deși în fața lui se derula un eveniment astronomic unic, avea ochi doar pentru ea.

— Am sperat că o să vii, îi șopti la ureche.

Murmurele neliniștite ale mulțimii deveniră exclamații de uimire, în timp ce cometa se înalță deasupra navei ca o vâlvătaie. Brațul lui Luke se strânse în jurul ei, iar Glass se rezemă de pieptul lui.

— Nu puteam să văd asta fără tine.

— Nu ai avut probleme cu venirea aici?

— Nu, nu chiar.

Stomacul i se strânse la gândul că mama ei stătea lângă vicecancelar.

— Aș vrea doar să nu fi fost nevoită să mă furișez.

Se întinse și își trecu degetele peste obrazul lui. Luke îi luă mâna și i-o duse la buze.

— Poate că există o posibilitate de a o face pe mama ta să se răzgândească, zise el serios. Aș putea vorbi cu ea. Știi tu, să-i dovedesc faptul că nu sunt un barbar. Că sunt serios în ce privește viitorul meu... viitorul nostru. Că am intenții serioase în privința ta.

Glass îi zâmbi slab.

— Aș vrea să fie atât de ușor.

— Nu, vorbesc serios. Îi luă mâinile. Ea crede că sunt un ticălos de pe Walden, care profită de tine. Trebuie să afle că nu e doar o joacă. E ceva real.

— Știu, zise ea și îi strânse mâna. Știu.

— Nu, nu cred că știi, zise Luke și scoase ceva din buzunar.

Se întoarse cu fața la ea și o privi fără să clipească.

— Glass, începu el, cu ochii sclipind, nu vreau să mai petrec nicio zi fără tine. Vreau să merg la culcare în fiecare seară cu tine lângă mine și să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineață. Nu te vreau decât pe tine pentru tot restul vieții.

Întinse palma deschisă, cu un obiect mic, auriu în ea. Medalionul ei.

— Știu că nu e chiar un inel, dar...

— Da, zise ea simplu, pentru că nu era nimic altceva de spus, nimic altceva de făcut, decât să-și pună medalionul și să-l sărute pe băiatul pe care îl iubea atât de mult încât o durea, în timp ce în spatele lor cometa umplea cerul cu auriu.

29. BELLAMY

Bellamy nu putea să doarmă. În mintea lui era un amestec de gânduri care încercau să-și facă loc spre suprafață, o adevărată învălmășeală. Privind spre stele, încerca să-și imagineze ce se întâmpla pe navă. Era ciudat că viața mergea înainte, ca de obicei, la sute de kilometri distanță – cei de pe Walden și de pe Arcadia trudind, iar cei de pe Phoenix lăudându-și hainele, pe puntea de observație, ignorând stelele. Era singurul lucru de care îi era dor – priveliștea. Înainte de lansare, aflase de o cometă care urma să treacă pe acolo și ar fi fost spectaculos să o vadă de pe navă.

Se chinui să distingă ceva prin întuneric, încercând să-și dea seama de câte zile erau pe Pământ. Dacă socotise corect, cometa urma să apară în noaptea aceea. Pe Phoenix, probabil că se organizase o petrecere elegantă, iar pe Walden și pe Arcadia niște adunări mai puțin formale. Bellamy se ridică și scană cerul. Din luminiș nu vedea nimic – copacii blocau o mare parte din vederea spre cer –, dar de pe creastă ar fi văzut mai bine. Octavia dormea liniștită lângă el, cu părul lucios în jurul capului, cu panglica roșie legată la încheietură.

— Mă întorc repede, șopti el, apoi o luă la fugă de-a latul luminișului.

Acoperișul des de frunze bloca mare parte din lumina stelelor, dar după expedițiile de vânătoare pe care le făcuse cunoștea bine zona aceea, știa deja fiecare pantă, fiecare curbă și fiecare buștean ascuns vederii. Când, în sfârșit, ajunse pe culme, se opri să-și tragă răsuflarea. Aerul rece al nopții îl ajutase să-și limpezească mintea, iar febra din picioare era o distragere binevenită. Cerul plin cu stele arăta la fel ca în fiecare noapte de când ajunseseră pe Pământ și totuși era ceva diferit la el – stelele clipeau, de parcă așteptau să se întâmple ceva important. Apoi, deodată, chiar se întâmplă. Cometa apărură pe cer, o dâră de auriu pe argintul strălucitor, luminează totul în jurul ei, până și pământul. Pielea lui vibra, de parcă unele dintre scânteii îi pătrunseseră în trup și îi hrăniseră celulele cu ceva mai mult decât energie – cu speranță. A doua zi, el și Octavia vor pleca de acolo pentru totdeauna. A doua zi, vor scăpa de tot de Colonie, nimeni nu le va mai spune ce să facă sau cum să se poarte. Închise ochii și își imaginează cum avea să fie. Liberi de orice și de oricine – chiar și de trecutul lui. Poate chiar și de amintirile care îl urmăriseră toată viața.

Bellamy alergă pe hol, ignorând mormăielile vecinilor și pe gardienii care știa că erau prea leneși ca să urmărească un băiat de nouă ani, evident mai rapid, doar pentru a-l dojeni. Dar când se apropie de apartamentul lui, entuziasmul îi dispărură. Din noaptea aceea îngrozitoare, când o surprinsese pe mama lui încercând s-o omoare pe Octavia, devenea agitat ori de câte ori venea acasă. Descuie ușa și năvăli înăuntru.

— Mamă? strigă el și închise ușa cu grijă, înainte să spună altceva. Octavia?

Așteptă, dar nu se auzi nimic.

— Mamă?

Se îndreptă spre sufragerie și făcu ochii mari când văzu mobila răsturnată. Probabil că mama lui era din nou în vreuna dintre stările ei proaste. Se duse spre bucătărie, cu stomacul zvâcnind de parcă încerca să evadeze printre nasturi. Cineva gemu și se grăbi

într-ocolo, apoi o găsi pe mama lui pe jos, întinsă într-o baltă lipicioasă de sânge. Lângă ea era un cuțit. Se aplecă repede și o scutură energic de umăr.

— Trezește-te, mamă.

Dar ea nu făcu decât să fluture din gene și să mai scoată un geamăt slab. Bellamy sări în picioare și tresări, când își dădu seama că genunchii pantalonilor i se pătasera de sânge. Trebuia să găsească pe cineva. Avea nevoie de ajutor. Se năpusti înapoi în sufragerie și era pe cale să alerge după un gardian, când un zgomot îl făcu să se oprească. Ochii îi căzură pe dulap, care era întredeschis, iar prin deschizătura dintre ușă și perete se vedea o fâșie de umbră. Înaintă câțiva pași spre el, când văzu o față micuță, cu urme de lacrimi.

— Ești bine? îi șopti surorii lui și îi întinse mâna. Haide.

Dar ea se trase înapoi în întuneric, tremurând. Teamă lui Bellamy pentru mama lui dispăru, privind-o pe micuța pe care ea o făcuse să se teamă să iasă la lumină.

— Haide, Octavia, încercă el să o convingă, iar ea scoase din nou capul, precaută.

În cele din urmă, ieși din dulap, privind în jur cu ochi mari.

— Uite, zise Bellamy și ridică de pe jos panglica roșie pe care i-o făcuse cadou.

I-o legă în jurul buclelor negre și făcu o fundiță, așa cum se pricepea.

— Arăți minunat.

O luă de mână și simți cum îi crește inima, când degetele ei micuțe le prinseră pe ale lui. O conduse spre dormitorul mamei lor, o ridică pe pat, apoi se ghemui lângă ea, rugându-se să nu audă vreun alt zgomot dinspre bucătărie. Rămaseră acolo așteptând tăcuți, până când, în cele din urmă, gemetele mamei lor încetară și se făcu liniște.

— E în regulă, O, zise el și o strânse pe surioara lui la piept. E în regulă. Nu va trebui să te mai ascunzi niciodată.

În timp ce coada cometei dispărea, Bellamy se grăbi să coboare panta, nerăbdător să se întoarcă, înainte ca Octavia să se trezească și să-și dea seama că lipsea. Dar când coti și se uită după grupul familiar de corturi, văzu doar flăcări.

Toată tabără ardea.

Bellamy se opri brusc și trase aer în piept, moment în care plămânii lui simțiră aerul plin de fum. Pentru o clipă, văzu doar flăcări și fum, apoi începură să apară și forme. Siluetele alergau în toate direcțiile, unele ieșind din corturile în flăcări, altele îndreptându-se în fugă spre copaci. Un singur gând îl chinuia, în timp ce alerga spre păturile lor, cu ochii căutând prin întuneric după forma adormită a surorii lui. Nodul de frică din stomac îi spunea ce știa deja. Octavia nu era acolo. O strigă, privind disperat în jur și rugându-se să-i răspundă de undeva din marginea luminișului, din vreun loc sigur.

— Octavia! strigă el din nou, privind peste tot și chinuindu-se să vadă prin fum.

Nu te panica, își zise, fără folos. Flăcările pâlpâiau în noapte, iar Octavia nu era de găsit.

Bellamy coborâse din înălțimile cerului pe care îl privise, doar ca să se trezească în adâncurile iadului.

30. CLARKE

Pentru o vreme – minute, ore, Clarke nu era sigură –, auzi doar zgomotul inimilor lor, șoapta respirațiilor lor. Apoi, un țipăt își croi drum spre ei, dinspre luminiș, și îi făcu să se desprindă din îmbrățișare. Clarke și Wells săriră în picioare, iar ea se țină de brațul lui, pentru a-și menține echilibrul, când văzu ceva îngrozitor. El o prinse de mână și o luă la fugă spre luminiș. Clarke auzi strigăte, dar niciunul atât de înfricoșător ca vuietul și trosnetele care îi treziră fiecare nerv din trup. Din corturi se ridicau flăcări, iar din unele rămăsese deja doar cenușă, de parcă erau niște cadavre pe un câmp de bătălie antic. Siluete umbrite alergau spre pădure, urmărite de flăcările flămânde.

Thalia, se gândi Clarke îngrozită și începu să fugă. Era prea slăbită să poată ieși singură din cortul-infirmerie.

— *Nu!* strigă Wells, chinându-se să se facă auzit peste haosul de țipete. Clarke, e periculos!

Dar cuvintele lui alunecară pe lângă ea, de parcă erau din cenușă. Clarke se îndreptă direct spre cort, iar fumul îi umplea plămânii. Clipea des, să poată vedea prin aerul înecăcios. Brațul lui Wells se încolăci în jurul taliei ei ca o curea din oțel și o trase puternic spre adăpostul copacilor.

— Dă-mi drumul, țipă ea și se zbatu cu toată puterea.

Dar Wells o ținu bine, obligând-o să privească neajutorată cum focul cuprindea cortul-infirmerie, la mai puțin de o sută de metri de ei. Toată partea laterală a cortului era în flăcări. Prelata din plastic de deasupra se topea, iar fumul ieșea prin deschizătura de la intrare.

— *Lasă-mă!*

Clarke suspină și se răsuci din nou, încercând să scape. El își băgă brațul sub al ei și o trase în spate.

— Nu, țipă ea, simțind cum strigătul îi sfâșia gâtul, în timp ce îl lovea pe Wells cu pumnii. Trebuie să o scot de acolo.

Își înfipse călcâiele în iarbă, dar Wells era mai puternic.

— *Thalia!*

— Clarke, îmi pare atât de rău, îi șopti Wells la ureche.

Își dădea seama că el plângea, dar nu-i păsa.

— O să mori, dacă te duci acolo. Nu pot să te las.

Cuvântul *mori* declanșă în ea un nou val de putere. Clarke strânse din dinți, se lansă înainte și într-o clipă scăpă din strânsoarea lui Wells. Toată ființa ei se redusese la un singur gând disperat – să o salveze pe unica ei prietenă din univers. Țipă, când își simți brațul răsucit la spate.

— Dă-mi drumul.

De data asta, mai mult imploră decât ordonă.

— Te implor, dă-mi drumul.

— Nu pot, zise el și o strânse din nou în brațe.

Vocea lui tremura.

— Nu pot.

Luminișul era gol. Toată lumea fugise spre pădure și fiecare luase ce provizii apucase. Dar nimeni nu se gândise să o ia și pe fata bolnavă, care acum ardea de vie, la doar câțiva metri de ei.

— Ajutor, strigă Clarke. Cineva, vă rog, ajutor.

Dar nu se auzi niciun răspuns, cu excepția trosnetelor venite dinspre foc. Flăcările de deasupra cortului-infirmerie se făcură și mai mari, iar lateralele se prăbușiră, de parcă focul inhala cortul și tot ce era în el.

— Nu.

Se mai auzi un trosnet, iar flăcările se înălțară și mai vii. Clarke urlă îngrozită când întreg cortul fu cuprins de pălălaie, apoi, încet, se transformă în cenușă.

Se terminase.

În timp ce se îndepărta de centrul medical, Clarke aproape că simțea pulsând în buzunar flaconul cu medicamentul, la fel ca inima din povestea pe care Wells o descoperise în bibliotecă, în urmă cu câteva zile. El se oferise să i-o citească, dar ea refuzase categoric. Ultimul lucru de care avea nevoie în clipa aceea era să asculte povești înspăimântătoare din perioada de dinaintea Cataclismului. Avusese parte de suficiente scene de groază în viața reală.

Fiola pe care o avea în buzunar nu avea cum să pulseze, știa; dimpotrivă. Amestecul toxic de medicamente era menit să oprească o inimă pentru totdeauna.

Când ajunse acasă, părinții ei nu erau acolo. Deși amândoi își petreceau mare parte din zi în laborator, în ultimele săptămâni își tot găsiseră scuze să plece chiar înainte ca ea să se întoarcă de la pregătire și foarte rar veniseră înainte ca ea să meargă la culcare. Pe măsură ce starea lui Lily se agrava, Clarke abia își mai putea privi părinții fără să simtă un val de furie. Știa că nu era corect – în clipa în care cineva ar fi protestat, vicecancelarul i-ar fi executat pe părinții ei, iar Clarke ar fi fost condamnată. Dar asta nu făcea să îi fie mai ușor să îi privească în ochi.

În laborator era liniște. În timp ce înainta prin labirintul de paturi goale, Clarke auzea doar zumzetul sistemului de ventilație. Sunetul conversațiilor se tot estompase, pe măsură ce tot mai multe trupuri fuseseră luate de acolo. Lilly părea și mai slabă decât cu o zi înainte. Clarke se îndreptă spre patul ei și îi trecu blând mâna peste braț, înfiorându-se când bucăți de piele i se desprinseră. Băgă cealaltă mână în buzunar și își înfășură degetele în jurul flaconului. Ar fi atât de ușor. Nimeni nu ar afla.

Dar apoi genele palide ale lui Lilly se ridicară și deschise ochii, iar Clarke îngheță. În timp ce o privea în ochi, o cuprinse un val rece de groază și de repulsie. Ce era în mintea ei? Simți un impuls copleșitor de a distruge flaconul și fu nevoită să tragă aer în piept, pentru a se abține să-l arunce cât colo. Buzele lui Lilly se mișcau, dar nu ieșea niciun sunet. Clarke se aplecă și îi zâmbi.

— Scuze, nu am auzit, Lil.

Se apropie de gura ei.

— Ce ai zis?

La început, Clarke simți doar o slabă mișcare a aerului pe pielea ei, ca și cum în plămânii lui Lilly nu era suficient aer pentru a face cuvintele să-i iasă din gură. Apoi, un

geamăt slab scăpă de pe buzele crăpate.

— L-ai adus?

Clarke înălță capul, să poată privi în ochii plini de panică ai prietenei sale. Dădu din cap încet.

— Acum.

Cuvântul abia se auzi.

— Nu, protestă Clarke, cu voce tremurândă. E prea repede.

Clipi ca să-și alunge lacrimile care începuseră să îi umple ochii.

— Încă ai putea să te faci bine, zise ea, dar minciuna sună goală, chiar și pentru ea.

Fața lui Lilly se schimonosi de durere, iar Clarke o prinse de mână.

— Te rog!

— Îmi pare rău.

Clarke strânse ușor mâna fragilă a prietenei sale, iar lacrimile începură să i se scurgă pe obraji.

— Nu pot.

Ochii lui Lilly se făcură mai mari, iar Clarke trase aer în piept.

— Lil?

Dar Lilly rămase tăcută, privind spre ceva ce doar ea putea să vadă. Ceva ce îi umplea ochii de groază. Durerea fizică ce chinuia trupul lui Lilly era îngrozitoare, Clarke știa asta, iar halucinațiile și demonii care o însoțeau în fiecare clipă, dând târcoale patului ei, erau și mai răi.

— Nu mai vreau.

Clarke închise ochii. Vina și remușcarea pe care le va simți nu se vor compara niciodată cu durerea lui Lilly. Ar fi egoist să lase propria teamă să o împiedice să-i ofere prietenei sale liniștea pe care și-o dorea – întreruperea durerii, pe care o merita. Tot corpul îi tremura atât de tare, că abia reuși să scoată flaconul din buzunar, nici vorbă să poată umple seringă. Se ridică de pe pat și prinse mâna lui Lilly cu un braț, folosindu-se de celălalt pentru a poziționa acul pe vena ei.

— Somn ușor, Lil, șopti ea.

Lilly dădu din cap și îi oferă un zâmbet, știind că acel zâmbet îi va rămâne în minte pentru tot restul vieții.

— Mulțumesc.

Clarke ținu mâna lui Lilly câteva minute, atât cât dură ca prietena ei să adoarmă. Apoi, se ridică și puse degetele pe gâtul ei cald încă, pentru a-i verifica pulsul.

Se terminase.

Clarke se lăsă pe pământul umed, chinuindu-se să respire aerul rece, apoi căzu pe o parte. Printre lacrimile care îi încețoșau vederea, reușea să distingă formele oamenilor din jurul ei, siluetele lor întunecate, fără trăsături clare, nemișcate și tăcute. Cea mai bună prietenă a ei, singura persoană care o cunoștea cu adevărat, care știa ce îi făcuse lui Lilly și care continuase să o iubească. Thalia îi spusese să îndrepte lucrurile cu Wells în seara aceea – și Wells o ținuse când priviseră cum Thalia murea.

— Îmi pare rău, Clarke, zise Wells și se întinse spre ea.

Îi împinse mâna la o parte.

— Nu pot să te cred, zise ea cu voce rece și calmă.

Furia urca în pieptul ei, de parcă avea flăcări pe dinăuntru, flăcări care aveau nevoie doar de suferință și de mânie, pentru a dezlănțui iadul.

— Nu aveai cum să o salvezi, se bâlbâi Wells. Eu doar... nu puteam să te las. Ai fi murit.

— Așa că ai lăsat-o pe Thalia să moară. Pentru că tu decizi cine trăiește și cine moare.

El încercă să protesteze, dar ea continuă, tremurând de furie.

— Seara asta a fost o greșeală. Distrugi orice atingi.

— Clarke, te rog, eu...

Dar ea se ridică, își scutură hainele și intră în pădure, fără să privească în urmă.

Cu toții aveau cenușă în plămâni și lacrimi în ochi. Dar Wells avea sânge pe mâini.

31. GLASS

— O să-ți aduc un inel, îndată ce găsesc unul la Schimb, îi zise Luke lui Glass, cu mâna pe spatele ei, în timp ce o ghida prin mulțime, pe coridoare, înapoi spre Phoenix.

Cei mai mulți dintre oamenii adunați să vadă cometa se întorceau spre apartamentele lor de pe punțile de jos, astfel că le îngreunau drumul. Dar Glass nu prea era conștientă de direcția în care mergeau. Inima ei încă bătea cu putere, de bucurie, și tremura, ținând strâns mâna lui Luke.

— Nu am nevoie de inel.

Atinse medalionul, care parcă radia căldură. Nimic nu se putea întâmpla în clipa aceea, știa. Deși împlinea optsprezece ani peste câteva săptămâni, nu puteau risca să se căsătorească, nu până când cancelarul nu avea să-și revină și să îi confirme grațierea – asta dacă avea să-și mai revină vreodată. Mama ei va înțelege, până la urmă, odată ce va vedea cât de mult o iubea Luke. Se vor căsători și vor cere permisiunea de a întemeia o familie. Dar, deocamdată, promisiunea unui viitor împreună îi era de ajuns.

— Acest medalion e perfect.

Ajunseră la scări, apoi la coridorul care ducea spre pasarelă. Luke se opri brusc și o trase pe Glass spre el, când un grup de gardieni alergară pe lângă ei, atât de aproape, că mânele li se atinseră de brațul lui Glass, deși privirile lor rămaseră ațintite în față. Ea se înfioră și se sprijini de Luke, care îi privea cu o expresie ciudată pe față.

— Știi ce se întâmplă?

— Sunt sigur că nu e nimic, zise Luke prea repede, cuvintele lui fiind în contradicție cu încordarea bărbiei.

Apoi, ridică mâinile lor înlănțuite spre buze și îi sărută mâna.

— Să mergem.

Glass zâmbi. Zgomotul înfundat al bocancilor gardienilor se îndepărtase, iar coridorul era pustiu. Deodată, Luke se opri și îi ridică brațul. Înainte ca ea să apuce să întrebe ce făcea, o răsuci și o lăsă pe spate. Glass râse când Luke își puse un braț în jurul taliei ei și o roti pe culoarul pustiu.

— Ce te-a apucat?

El se opri și o trase mai aproape, apoi se aplecă și îi murmură la ureche.

— Aud muzică atunci când sunt cu tine.

Glass zâmbi și, în mijlocul coridorului, închise ochii, în timp ce pluteau de pe o parte pe alta. În cele din urmă, Luke se dădu înapoi, arătând în direcția pasarelei.

— E aproape ora stingerii.

— Bine, zise ea oftând.

Traversară pasarela ținându-se de mână și schimbând zâmbete cu subînțeleș, care făceau să tresară fiecare celulă din corpul ei. La intrarea în Phoenix, se opriră, ezitând să-și ia rămas-bun. Luke își trecu degetul de-a lungul lanțisorului cu medalion.

— Te iubesc, zise el și o strânse ușor de mână, înainte să o împingă ușor. Anunță-mă când ajungi acasă. O să trec mâine pe la voi, să vorbesc cu mama ta.

— OK! Mâine.

În cele din urmă, Glass se întoarse și porni pe pasarelă. Când ajunse pe la mijloc,

auzi ecoul unui sunet ascuțit. Privi în jur, surprinsă. Grupul de gardieni de la capătul dinspre Phoenix se împrăștie și auzi cum cineva dădea ordine. Glass îngheță când sunetul deveni mai puternic și mai alert. Se întoarse spre Luke, care începuse să înainteze ezitant.

— Podul se închide, anunță în difuzoare o voce de femeie. Vă rugăm să eliberați zona.

Urmă o pauză scurtă, apoi mesajul se repetă.

— Podul se închide. Vă rugăm să eliberați zona.

Glass tresări când o barieră începu să se lase la punctul de verificare dinspre Phoenix. Tâșni în față și îl văzu pe Luke alergând, dar amândoi erau prea departe. Glass ajunse la paravanul transparent tocmai când acesta atinse podeaua și își lipi mâinile de el. Luke se opri pe partea cealaltă. Spunea ceva, dar, cu toate că vedea că gura i se mișca, la urechile ei nu ajungea niciun sunet. Lacrimile îi umplură ochii, văzându-l cum lovește cu pumnii în paravan, frustrat. Glass nu înțelegea. Pasarela nu mai fusese închisă de la epidemia de ciumă din primul secol. Știa că, dacă se închidea acum, era posibil să nu se mai deschidă niciodată.

— Luke! strigă ea, cuvântul ieșind inutil de pe buzele ei.

Apăsă palma pe paravan. Privirile lor se întâlniră.

— Te iubesc, zise ea.

Luke puse și el mâna pe paravan și, pentru o clipă, Glass aproape că îi simți căldura pielii. *Și eu te iubesc*, mimă el. Îi zâmbi și îi făcu semn să plece. Ea se opri, nedorind să se îndepărteze fără să știe ce se întâmpla sau când avea să îl revadă. Alarma încă răsună deasupra. *Pleacă*, mimă Luke cu un aer serios. Glass aprobă din cap și se întoarse, forțându-se să privească înainte. Dar până să intre pe holul care cobora de pe pod, privi peste umăr pentru ultima dată. Luke nu se mișcase. Încă era acolo, cu mâna pe perete.

Glass alergă acasă, croindu-și drum prin mulțimea de civili panicați și de gardieni cu fețe impasibile.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu, zise Sonja, când Glass năvăli în casă. Am fost atât de îngrijorată.

Îi puse în brațe un vas pentru apă.

— Du-te în baie și umple ăsta. Nu știu sigur cât va mai curge apa.

— Ce se întâmplă? Au închis pasarela.

— Ce căutai acolo? o întrebă mama ei, apoi văzu hainele în care se schimbase după petrecere. Vai, zise ea și pe față i se așternu o expresie obosită. Chiar acolo ai fost.

— Ce se întâmplă? repetă Glass, ignorând privirea dezaprobată a mamei sale.

— Nu știu sigur, dar am o bănuială... Vocea ei se stinse, apoi strânse din buze. Cred că asta e. Ziua despre care știam cu toții că va veni.

— Despre ce vorbești?

Mama ei îi luă vasul și se întoarse spre chiuvetă.

— Nava nu a fost proiectată să reziste prea mult. Era doar o chestiune de timp, știam că lucrurile se vor înrăutăți.

Vasul se umpluse, iar apa curgea acum în chiuvetă, dar Sonja continua să stea acolo.

— Mamă?

În cele din urmă, mama ei opri apa și se întoarse cu fața spre ea.

— E vorba despre camera pneumatică, zise ea încet. Are o fisură.

De pe coridor se auzi un strigăt, iar mama ei aruncă o privire rapidă spre ușă, înainte de a se forța să zâmbească și să continue.

— Dar nu-ți face griji. Există o rezervă de oxigen, pe Phoenix. O să ne descurcăm, până când o să găsească o soluție. Ți promit, Glass, o să trecem și de asta.

Glass începu să înțeleagă, iar stomacul i se strânse de groază.

— Și ce legătură are asta cu pasarela? întrebă ea, cu o voce atât de înceată, ca o șoaptă.

— Deja rămân fără oxigen pe Arcadia și pe Walden. Trebuie să ne luăm măsuri de siguranță, să...

— Nu, zise Glass. Consiliul o să-i lase să moară?

Sonja se apropie de ea și o strânse ușor de braț.

— Trebuie să facă ceva, altfel nimeni nu va supraviețui, zise ea, dar Glass abia dacă percepea cuvintele. E singurul mod în care pot proteja Colonia.

— Trebuie să-l găsesc, zise Glass tremurând.

Se dădu înapoi clătinându-se. În capul ei era o nebunie de cuvinte și de imagini care se loveau unele de altele și creau mai mult panică decât logică.

— Glass, zise mama ei pe un ton ce aducea a milă, îmi pare foarte rău, dar nu se poate. Imposibil. Toate ieșirile sunt închise.

Se apropie de ea și o strânse în brațe. Glass încercă să se elibereze, dar mama ei o strânse și mai tare.

— Nu putem face nimic.

— Îl iubesc, suspină Glass, cu trupul tremurând.

— Știu.

Sonja o luă de mână.

— Și sunt sigură că și el te iubește. Dar poate că așa e mai bine.

Îi zâmbi trist, zâmbet care îi dădu fiori lui Glass.

— Cel puțin în felul acesta nu trebuie să îți iei un rămas-bun îngrozitor.

32. WELLS

Wells o privi pe Clarke dispărând în pădure, cu senzația că îl lovise în piept și-i smulsese o bucată din inimă. Abia dacă era conștient de sunetul tot mai vioi al flăcărilor care cuprindeau provizii, corturi... și pe oricine fusese suficient de ghinionist să fi fost prins în ele. În jurul lui, câțiva oameni căzuseră la pământ, chinuindu-se să respire sau tremurând de groază. Dar cei mai mulți stăteau unii lângă alții și priveau infernul, cu fețele neclintite și tăcuți.

— Toată lumea e bine? Cine lipsește?

Senzația de amorteală pe care i-o generaseră cuvintele lui Clarke dispărea încet, înlocuită de o energie disperată. Înaintă spre marginea luminișului, cu mâna la ochi, încercând să privească spre zidul de flăcări. Cum nu răspunse nimeni, trase aer în piept și strigă:

— Mai trăiește cineva?

Se văzu o mișcare vagă din partea celor care aproară dând din cap.

— Trebuie să ne îndepărtăm mai mult? întrebă o fată de pe Walden, cu voce tremurândă, în timp ce mai făcea un pas spre pădure.

— Nu pare să ajungă la copaci, zise un băiat de pe Arcadia.

Stătea lângă câteva vase de apă sparte și niște recipiente înnegrite, pe care le luase din tabără. Avea dreptate. Inelul de noroi care mărginea luminișul era suficient să împiedice flăcările care cuprinseseră corturile să ajungă la ramurile copacilor.

Wells se întoarse, căutând prin întuneric un semn de la Clarke. Dar ea dispăruse în noapte. Aproape că îi simțea furia pulsând prin întuneric. Fiecare celulă a corpului său urla să meargă după ea, dar știa că nu avea rost. Clarke avea dreptate. Distrugea tot ce atingea.

— Pari obosit, zise cancelarul, privindu-l de pe partea cealaltă a mesei.

Wells ridică privirea din farfurie și dădu din cap.

— Sunt bine.

Adevărul era că nu dormise de câteva zile. Privirea furioasă pe care i-o aruncase Clarke i se întipărise în minte și de fiecare dată când închidea ochii vedea groaza de pe fața ei, când o luaseră gardienii. Strigătul ei speriat umplea intervalul dintre bătăile inimii lui.

După proces, Wells îl implorase pe tatăl lui să renunțe la acuzații. Jurase că ea nu avusese nicio legătură cu cercetările și că sentimentul de vină aproape o ucisese. Dar cancelarul pretinsese, pur și simplu, că nu-i stătea în puteri să facă asta.

Wells se foi pe scaun. Abia suporta să fie pe aceeași navă cu tatăl său, nu să mai stea și vizavi de el la cină, dar trebuia să mențină un fel de echilibru, de politețe. Dacă permitea furiei să erupă, tatăl său l-ar fi acuzat că era irațional, prea imatur pentru a înțelege legea.

— Știu că ești furios pe mine, zise cancelarul înainte să ia o gură de apă. Dar nu pot să anulez votul. De asta avem Consiliu, să-l împiedice pe oricare dintre noi să devină prea puternic.

Privi în jos, la cipul care clipea în ceasul lui, apoi din nou la Wells.

— Doctrina Gaia e suficient de dură și așa. Trebuie să ne agățăm și de bucăți de libertate care ne-a mai rămas.

— Ce vrei să spui? Chiar dacă Clarke e nevinovată, merită să o lași să moară, pentru a ține în viață *democrația*?

Cancelarul îl fixă pe Wells cu o privire care, cu câteva zile în urmă, l-ar fi făcut să se facă mic în scaun.

— Cred că *nevinovată* e un termen relativ în acest caz. Nu se poate nega că știa de experimente.

— Rhodes i-a *obligat* să facă acele experimente. El ar trebui pedepsit!

— Ajunge, zise cancelarul, pe un ton atât de rece, că aproape puse capăt furiei lui Wells. Refuz să mai ascult asemenea tâmpenii la mine în casă.

Wells era pe punctul de a se lansa într-o ripostă furioasă, dar fu întrerupt de soneria de la intrare. Cu o ultimă privire, tatăl său îl făcu să tacă, apoi deschise ușa și îl conduse înăuntru chiar pe vicecancelar.

Wells abia își reținu ura, când Rhodes îl salută scurt, cu o mișcare din cap. Cu obișnuitul aer plin de sine, vicecancelarul îl urmă pe tatăl său în birou. După ce închiseră ușa, Wells se ridică de la masă. Știa că ar fi trebuit să meargă în camera lui și să închidă ușa, ca întotdeauna când tatăl său avea întâlniri acasă. Cu câteva zile în urmă, probabil că așa ar fi făcut. Cu câteva zile în urmă, nu ar fi îndrăznit să tragă cu urechea la o discuție privată. Dar în clipa aceea nu-i păsa. Se apropie tiptil de ușa și își lipi urechea de perete.

— Navele sunt pregătite, începu Rhodes. Nu avem niciun motiv să mai așteptăm.

— Avem o grămadă de motive să așteptăm.

În vocea tatălui său se simțea o urmă de iritare, ca și cum ar mai fi avut discuția aceea.

— Încă nu știm dacă nivelul de radioactivitate e sigur.

Wells trase aer în piept, apoi îngheță, pentru ca respirația lui să nu se audă în liniștea de pe hol.

— De asta golim centrul de detenție. De ce să nu facem ceva util cu cei condamnați?

— Chiar și copiii condamnați merită o șansă la viață, Rhodes. De asta le oferim un nou proces, când împlinesc optsprezece ani.

Vicecancelarul pufni.

— Știi că niciunul dintre ei nu va fi grațiat. Nu ne permitem să irosim resurse. Timpul se scurge.

Cum adică timpul se scurge? se întrebă Wells, dar înainte să aibă timp să se gândească la asta, interveni tatăl său.

— Rapoartele acelea sunt exagerate. Avem suficient oxigen pentru câțiva ani, cel puțin.

— Și apoi? O să bagi întreaga Colonie în nave și o să speri că va fi bine?

— O să-i trimitem pe copiii condamnați, cum ai spus. Dar nu încă. Nu până când nu suntem nevoiți. Doar dacă fisura din sectorul C14 se mărește. Primii deținuți vor fi trimiși peste un an.

— Dacă așa crezi că e cel mai bine.

Wells îl auzi pe vicecancelar că se ridică și, cât ai clipi, alergă în camera lui și se trânti pe pat. Se uita spre tavan, încercând să asimileze ce auzise. Colonia era pe moarte. Le mai rămăseseră doar câțiva ani în spațiu. Acum înțelegea de ce toți fuseseră găsiți vinovați: pe navă nu erau suficiente resurse pentru a întreține întreaga populație. Era un gând îngrozitor, dar o conștientizare și mai oribilă își croia drum prin mintea lui. Ziua de naștere a lui Clarke era peste șase luni. Wells știa că nu îl va convinge pe tatăl său să-i mai ofere o șansă. Dar misiunea nu va începe decât peste un an. Dacă nu făcea ceva, Clarke avea să moară.

Singura lui șansă era să grăbească misiunea.

Un plan terifiant începu să prindă contur, iar pieptul i se strânse de teamă, când își dădu seama ce va trebui să facă. Dar știa că nu avea de ales. Pentru a o salva pe fata pe care o iubea, va trebui să pună în pericol întreaga rasă umană.

33. BELLAMY

Bellamy alunecă în jos pe creanga copacului și se lăsă pe pământ, simțindu-se la fel de gol precum carcasa arsă a navei. O căutase pe Octavia ore în șir, îi strigase numele prin pădure, până când răgușise, iar copacii îi răspunseseră doar cu tăcere.

— Hei!

O voce obosită îi întrerupse gândurile. Se întoarse și îl văzu pe Wells venind încet spre el. Pe față era mânjit de funingine, iar pielea de pe brațul stâng îi era rău zgâriată.

— Ai găsit ceva?

Bellamy scutură din cap.

— Îmi pare rău.

Wells strânse din buze și rămase cu privirea ațintită spre un punct de pe jos, de lângă Bellamy.

— Dacă te consolează cu ceva, nici nu cred că era aici. Tocmai am verificat luminișul. Cu toții au reușit să iasă la timp, cu excepția...

Vocea lui se stinse.

— Știu, zise Bellamy încet. Îmi pare rău, omule. Sunt sigur că ai făcut tot ce ai putut.

Wells gemu.

— Nici măcar nu mai știu ce înseamnă asta.

Bellamy îl privi nedumerit, dar, înainte să aibă timp să spună ceva, Wells îi zâmbi slab.

— Octavia se va întoarce în curând. Nu-ți face griji.

Apoi se întoarse și se împletici spre luminiș, unde câțiva oameni căutau prin cenușă. În lumina trandafirie a zorilor, Bellamy aproape că reuși să își închipuie că ororile din ultimele câteva ore nu fuseseră decât un coșmar. Flăcările se stinseseră de mult și, cu toate că mare parte din iarbă fusese arsă, solul era tot umed. Focul nu ajunsese la copaci, ale căror flori se întindeau să salute lumina, fericite că nu știau – sau nu le păsa – ce tragedie se petrecuse. Dar așa se întâmpla când sufereai, Bellamy știa asta. Nu puteai să te aștepți ca altcineva să sufere odată cu tine. Trebuia să îți duci singur durerea.

Auzi câțiva copii cum se certau cu privire la cauza incendiului: dacă vântul dusese o scânteie de la focul de tabără sau dacă cineva făcuse o prostie.

Dar lui Bellamy nu-i păsa deloc care fusese cauza. Pe el îl interesa doar Octavia. Oare se rătăcise când fugise să se pună la adăpost sau părăsise tabăra înainte să izbucnească incendiul? Și dacă era așa, de ce?

Se ridică în picioare, ținându-se de trunchiul copacului. Nu putea să se oprească să se odihnească, nu în clipa aceea, când fiecare oră însemna că Octavia putea fi în pericol. Acum, că era lumină, putea să caute din nou. Mai departe, acum. Nu conta cât timp îi lua. Nu avea de gând să se oprească până când nu o va găsi.

Înaintă în pădure și expiră ușurat pentru că era departe de supărătoarea lumină a soarelui. Ușurat că era singur. Apoi, privirea îi căzu pe o siluetă care își croia drum spre el. Se opri și se uită mai bine. Era Clarke.

— Hei, ești bine? întrebă el cu voce răgușită, iar stomacul i se strânse, la vederea

feței ei palide și crispate.

— Thalia e moartă? zise ea, mai mult ca pe o întrebare, de parcă spera că el îi va spune că nu era adevărat.

Bellamy aprobă încet.

— Îmi pare rău.

Ea începu să tremure, iar el o trase în brațele lui, instinctiv. Pentru un moment lung, rămaseră așa.

— Îmi pare foarte rău, șoptea el în părul ei.

În cele din urmă, Clarke se îndreptă și se dădu înapoi, cu un oftat. Deși lacrimile îi alunecau pe obraji, în ochi îi revenise strălucirea și o urmă de culoare i se vedea din nou în obraji.

— Unde e sora ta? întrebă ea și își șterse nasul cu dosul palmei.

— Nu e aici. Am căutat-o câteva ore, dar s-a făcut prea întuneric. Plec să o caut din nou.

— Stai.

Clarke băgă mâna în buzunar.

— Am găsit asta în pădure. Dincolo de izvor, spre formațiunile de piatră.

Puse ceva în mâna lui Bellamy. El inspiră adânc, iar degetele i se strânseră în jurul fâșiei familiare de satin. Funda roșie a Octaviei.

— Era legată de un copac? întrebă el slab, neștiind care spera să fie răspunsul.

— Nu.

Fața murdară a lui Clarke se înmuie.

— Am găsit-o pe jos. Trebuie să îi fi căzut din păr. O purta aseară, nu?

— Așa cred, răspunse Bellamy, iar mintea lui începu să caute frenetic prin memorie. Da. O avea când s-a dus la culcare.

— Bun, zise Clarke, cu o determinare bruscă. Deci asta înseamnă că a părăsit tabăra înainte să izbucnească incendiul. Uite, adăugă, ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Bellamy, nu are urme de cenușă pe ea. Niciun semn că ar fi fost aproape de flăcări.

— Poate că ai dreptate, zise el încet și frecă panglica între degete. Doar că nu înțeleg de ce ar fi plecat înainte să înceapă focul. Tu nu ai ieșit aseară din infirmerie? Nu ai observat nimic?

Clarke scutură din cap, iar expresia ei se schimbă brusc.

— Am fost plecată o vreme, zise cu voce încordată. Îmi pare rău.

— Nu contează.

Bellamy băgă panglica în buzunar.

— Nu am apucat să îmi cer scuze. Ai avut dreptate în legătură cu O. Îmi pare rău.

Clarke aprobă din cap.

— Mulțumesc pentru panglică. O să plec să o caut.

Vru să se întoarcă, dar Clarke se întinse și-i puse o mână pe încheietură.

— Vin cu tine.

— Drăguț din partea ta, dar habar n-am cât timp o să lipsesc. Nu e ca atunci când am plecat să căutăm medicamentele. S-ar putea să dureze o vreme.

— Vin cu tine, repetă ea.

Vocea îi era fermă, iar în ochi avea o sclipire care îl făcu să ezite să o contrazică.

— Ești sigură? ridică el o sprânceană. Mă îndoiesc că Wells va fi fericit să audă asta.

— Nu va auzi de la mine. Am terminat cu el.

Mintea lui Bellamy începu să se aglomereze de întrebări nerostite.

— Bine.

Făcu un pas înainte și-i făcu semn să îl urmeze.

— Dar te avertizez... probabil că o să-mi dau jos cămașa, la un moment dat.

Se uită peste umăr și văzu o urmă de zâmbet pe fața ei, un zâmbet atât de mic, încât

era posibil să fi fost doar o impresie creată de lumina care cădea printre frunze.

34. GLASS

Colonia era ciudat de tăcută, chiar și pentru o oră matinală. Glass nu văzu pe nimeni, în timp ce goni pe coridoarele luminate doar de strălucirea luminilor albastre de urgență înșirate de-a lungul podelei.

Se strecurase afară din casă după ce mama se dusesse în sfârșit la culcare. Iar în clipa aceea încerca să alunge imaginea în care mama ei se trezea și constata că ea plecase. Durerea și groaza care aveau să-i deformeze trăsăturile delicate, așa cum se întâmplase de nenumărate ori în ultimii doi ani. Glass nu-și va ierta niciodată suferința pe care avea să i-o provoace mamei sale, dar nu avea de ales.

Trebuia să ajungă pe Walden și la Luke.

Se opri pe palierul punții F, ciulind urechile, dar nu auzi decât zgomotul făcut de propria respirație sacadată. Fie gardienii patrulau în altă parte pe Phoenix, fie fuseseră trimiși cu toții pe Walden și pe Arcadia, de unde nu puteau să fure aerul ce fusese rezervat plămânilor phoenicienilor.

Grăbi pasul pe coridorul nefamiliar, chinuindu-se să caute din priviri strălucirea vreunei guri de aerisire. Aflată în apropiere de baza navei, puntea F era aproape complet dedicată proviziilor. Aerisirea prin care se strecurase după ce evadase o dusesse pe puntea F, pe Walden. Încetini la pas și scană pereții, după vreo deschizătură, simțind cum teama se cuibărea în ea cu fiecare pas. Dacă se înșelase în privința planului? Sau poate că gura de aerisire legase cândva Walden și Phoenix, dar fusese ulterior astupată.

O sclipire metalică îi captă privirea, iar încordarea din pieptul ei fu înlocuită de entuziasm și de ușurare. Se ridică repede pe vârfuri, ajunse la marginea grilajului, dar era prea sus. Lăsă să îi scape un oftat de frustrare și se întoarse să se uite pe coridor. Niciuna dintre uși nu era marcată, dar nu păreau protejate de aparate de scanat retina. Apucă cea mai apropiată clanță și apăsă. Ușa se deschise și văzu un dulap de culoare închisă. Privirea i se opri pe un butoi mic, pe care îl rostogoli afară. Se urcă pe el, îndepărtă grilajul și se trase în sus, în spațiul întunecat.

Glass își aminti de ultima dată când se târâse pe acolo, când avusese impresia că pereții metalici se strângeau în jurul ei și se înfioră. Duse mâna la buzunarul de la spate. Acum, adusesse cu ea o lanternă. Îndreptă lumina în față, dar nu văzu decât pasajul gol, care se întindea nesfârșit în fața ei. Undeva era capătul, Glass știa. Spera doar să nu rămână fără aer înainte să ajungă acolo. Dacă trebuia să moară, voia să se întâmple în brațele lui Luke.

Pe Walden, lucrurile erau un pic altfel decât se așteptase. Luminile păreau să funcționeze normal și, în timp ce se grăbea spre apartamentul lui Luke, nu văzu niciun gardian. Pentru o clipă, simți o undă de speranță. Poate că mama ei se înșelase și panica de pe Phoenix era doar o neînțelegere. Dar când urcă scările simți o strângere de inimă ciudată, care deveni mai puternică atunci când se opri să-și tragă sufletul. Nerăbdarea de a-l vedea pe Luke poate că îi accelerase pulsul, dar nu putea ignora adevărul. Deja, oxigenul scădea pe Walden.

Se forță să se miște mai încet, coti pe holul de la etajul lui Luke, respirând cu grijă,

astfel încât bătaile inimii să-i fie regulate. Coridorul era plin de adulți care vorbeau încet și priveau îngrijorați spre copiii care se jucau pe acolo. Bucuroși că nu fuseseră trimiși la culcare, deși era o oră atât de târzie, aceștia abia dacă observaseră că respirau greu. Glass vru să le spună părinților să-și țină copiii liniștiți și să-și păstreze oxigenul, dar asta nu ar fi făcut decât să provoace și mai multă panică. Și, oricum, nu puteau să facă nimic.

Abia apucă să bată la ușa lui Luke, că el o trase înăuntru, în brațele lui. Pentru o clipă, nu mai simți decât căldura corpului său și intensitatea îmbrățișării. Apoi, se trase înapoi și văzu cum șocul și îngrijorarea se luptau cu bucuria din ochii lui.

— Ce faci aici? întrebă el și își trecu mâna peste obrazii ei, de parcă avea nevoie să se convingă de faptul că nu era o iluzie.

Privi spre ușa închisă și coborî vocea, înainte să continue.

— Nu ești în siguranță aici.

— Știu, zise ea calm și îl luă de mână.

— Nici măcar nu îmi dau seama cum ai ajuns aici, dar trebuie să te întorci, zise Luke, scuturând din cap. Ai mai multe șanse de supraviețuire pe Phoenix.

— Nu mă întorc fără tine.

O conduse spre canapea, cu un oftat, și o strânse în brațe.

— Ascultă, îi zise și își înfășură o șuviță din părul ei în jurul degetului, dacă gardienii ne prind că ne strecurăm pe Phoenix, o să mă împuște și probabil că vor face la fel și cu tine. Închise ochii și gemu. Pentru asta am fost pregătiți, Glass. Niciodată nu ni s-a spus direct, dar... cu toții intuiam că urma să se întâmple ceva important și am fost antrenați pentru asta.

Când deschise din nou ochii, îi erau plini de o furie pe care nu o mai văzuse la el. Probabil că observase îngrijorarea de pe fața ei, pentru că expresia lui se îmblânzi.

— Dar nu trebuie să îți faci griji. Tu o să fii bine. Și doar asta mă interesează.

— *Nu*, zise Glass, surprinsă de propria vehemență. Nu o să fiu bine.

Luke se încruntă și deschise gura să vorbească, dar Glass îl opri.

— Mor când mă gândesc că tu ești aici singur. *Mor*, repetă ea disperată și chinându-se să respire. Iar dacă trebuie să mor vreau să se întâmple aici, cu tine.

— Șșșșș! murmură Luke și o mângâie pe cap. Bine, bine.

Îi zâmbi trist.

— Asta ar mai lipsi! Să ne certăm și să rămânem fără oxigen.

— Ți-e frică? întrebă Glass, după un lung moment de tăcere.

Luke se întoarse spre ea și scutură din cap.

— Nu.

Își puse un deget sub bărbia ei și îi înălță capul, astfel încât să îl privească în ochi.

— Niciodată nu mi-e frică dacă sunt cu tine.

Se aplecă și o sărută blând. Ea se înfioră, iar respirația lui îi spori senzația. Se îndepărtă cu un zâmbet.

— Asta nu e o irosire de oxigen?

— Dimpotrivă, șopti Luke și o trase înapoi. Îl conservăm.

Gura lui o găsi din nou pe a ei, ea își deschise buzele, iar sărutul lor deveni mai

profund. Glass își puse mâna pe brațul lui și zâmbi când îl simți că se înfioară. Fără să se desprindă de el, îi desfăcu nasturii de la cămașă, spunându-și că bătaile rapide ale inimii lui erau un răspuns la atingerea ei. Buzele ei se mișcă spre bărbia lui, apoi în jos, pe gât. Se opri când ajunse la piept. Avea niște cifre tatuate. Două date care îi făcură stomacul să se strângă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke și se ridică.

Ea își duse degetul spre tatuaj, apoi îl luă repede, temându-se să atingă cerneala.

— Ce e asta?

— Of! se încruntă Luke. Credeam că ți-am spus. Mi-am dorit ceva în amintirea lui Carter.

Vocea lui deveni mai rece.

— Sunt ziua lui de naștere și data la care a fost executat.

Glass abia reuși să-și reprime un tremur, când privi din nou cele două date tatuate. Ea nu avea nevoie de un tatuaj ca să îi amintească data la care murise Carter. Era încrustată în mintea ei, la fel cum era pe pielea lui Luke.

Glass gemu și își strânse genunchii la piept. Cearșafurile de pe patul ei erau mototolite și ude, din cauza transpirației. Își dorea cu disperare să bea ceva, dar mai era mult până să îi aducă cina și rația de apă. Se gândi cu nostalgie la toți anii pe care îi petrecuse fără să fie conștientă că apa era raționalizată în alte părți ale Coloniei.

Se auzi un țuiet slab, urmat de pași. Scânci când își înălță capul, care o durea, și văzu în ușă o siluetă. Nu era un gardian. Era cancelarul.

Glass se ridică în capul oaselor și își dădu la o parte de pe față o șuviță de păr ud. Se pregăti pentru o izbucnire de furie, privindu-l pe bărbatul care pusese să fie arestată, dar prin ceața durerii și a extenuării nu îl văzu pe șeful Consiliului. Tot ce vedea era îngrijorarea de pe fața tatălui celui mai bun prieten al ei.

— Bună, Glass. Făcu semn spre cealaltă parte a patului. Îmi dai voie?

Ea aprobă slab din cap. Cancelarul oftă și se așează.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

Părea mai tras la față decât îl văzuse vreodată, chiar mai rău decât atunci când îi murise soția.

— Nu am vrut să te fac să suferi.

Fără să se gândească, Glass își duse mâna la burtă.

— Nu eu am avut de suferit.

Cancelarul închise ochii, pentru o clipă, și își frecă tâmpilele. Niciodată nu arăta frustrare sau oboseală în public, dar Glass recunoscuse expresia aceea, o văzuse de câteva ori, când lucra în biroul de acasă.

— Sper că înțelegi că nu am avut de ales. Vocea lui deveni mai fermă. Am jurat să respect legile Coloniei. Nu îmi permit luxul de a închide ochii atunci când un infractor se dovedește a fi cel mai bun prieten al fiului meu.

— Înțeleg că aveți nevoie să credeți asta, zise Glass cu voce goală.

Fața lui se aspri.

— Ești pregătită să îmi spui numele tatălui?

— De ce aş face asta? Să îl puteţi închide aici, cu mine?

— Pentru că aşa cere *legea*.

Cancelarul se ridică şi înaintă câţiva paşi spre ea.

— Pentru că nu e drept ca tatăl să nu fie pedepsit la fel. Şi pentru că anchetatorilor mei nu le va lua mult să se uite pe înregistrările aparatelor de scanat retina şi să afle pe unde ţi-ai petrecut timpul. O să îl găsim oricum. Dar dacă ne ajuţi vei avea mai multe şanse să fii graţiată.

Privirile lor se întâlniră, iar Glass se întoarse şi gemu, închipuindu-şi cum Luke ar fi luat pe sus în toiul nopţii, cu groaza întipărită pe faţă, implorându-i pe gardieni să îi spună ce se întâmpla. I-ar spune adevărul, i-ar lăsa suficient timp ca durerea să i se aştearnă pe faţă, înainte să îi înfigă acul în piept? Sau ar muri crezând că a fost victima unei cumplite erori?

Nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

Dar cancelarul avea dreptate. Consiliul nu se va opri până când nu îl va găsi pe cel care a fost părtaş la infracţiunea ei. În cele din urmă, unul dintre gardieni va găsi urmele plimbărilor ei pe Walden, până la uşa lui Luke, poate chiar în apartamentul lui.

Încet, se întoarse spre cancelar, ştiind ce trebuia să facă. Când vorbi, vocea ei era la fel de rece ca o condamnare la moarte.

— Tatăl era Carter Jace.

Pe hol, se auzi un trosnet puternic. Glass se ridică, ciulind urechile. Simţi un val de panică în piept. Parcă nava gemea.

— Doamne, şopti Luke şi se săltă repede în picioare.

Sunetul se auzi din nou, urmat de un huruit care clătină pereţii.

— Să mergem.

Coridorul era încă plin de oameni, deşi acum până şi copiii erau tăcuţi. Luminile începură să clipească. Luke strânse mâna lui Glass şi îşi croi drum prin mulţime, spre vecina lui. Faţa ei era serioasă, în timp ce îi şoptea ceva lui Luke, ceva ce Glass nu auzi, dar, după expresia ei, îşi dădu seama că nu era nimic bun. Apoi, lângă ei mai apărură cineva, iar Glass trase aer în piept.

Camille. Îşi miji ochii când o văzu pe Glass. Se întoarse, incapabilă să se uite în ochii lui Camille în clipa aceea.

Se simţea vinovată pentru turnura pe care o luaseră lucrurile. Nu putea să o învinovăţească pe cealaltă fată pentru că o ura.

Câţiva copii stăteau pe jos lângă părinţii lor, care vorbeau încet, pe un ton îngrijorat. Buzele uneia dintre fete aveau o notă albastruie, iar băiatul a cărui mână o strângea se chinuia să respire.

Luminile mai clipiră o dată şi se stinseră. Prin întunericul dens se auzi un val de scâncete. Spre deosebire de Phoenix, Walden nu avea lumini de urgenţă. Luke îşi trecu braţul în jurul taliei lui Glass şi o trase mai aproape de el.

— O să fie bine, îi şopti la ureche.

Dar apoi se auzi o altă voce, prin întuneric. Camille se strecurase mai aproape şi stătea lângă ea.

— Îi spui tu sau îi spun eu? zise ea, prea încet ca Luke să audă.

Glass se întoarse spre ea, surprinsă, dar nu reuși să vadă expresia de pe fața lui Camille.

— Despre ce vorbești?

— Merită să știe adevărul. Că prietenul lui a *murit* din cauza ta.

Glass se înfioră și, cu toate că nu putea să vadă zâmbetul lui Camille, îl auzea în vocea ei.

— Îți știi secretul. Știu ce i-ai făcut lui Carter.

35. CLARKE

Se plimbau de câteva ore prin pădure, în cercuri concentrice tot mai mari, încercând să acopere fiecare centimetru. Picioarele lui Clarke ardeau, dar ea se desfăta cu senzația; durerea fizică era o binevenită distragere a atenției. Flăcările care cuprindeau cortul-infirmerie... brațele lui Wells ca niște cătușe în jurul ei... trosnetele oribile, în timp ce corturile se prăbușeau.

— Hei, uite.

Clarke se întoarse și îl văzu pe Bellamy îngenunchat, în apropiere de locul unde ea descoperise panglica Octaviei. Privea concentrat la ceea ce păreau să fie urme de tălpi. Ea nu se pricepea, dar urmele de luptă erau ușor de citit. Oricine lăsase urmele acolo nu se aflase într-o plimbare de plăcere prin pădure.

— Parcă cineva a alergat sau s-a luptat, zise Clarke încet.

Nu spuse cu voce tare ce gândea: *Parcă cineva târâse pe altcineva*. Ei presupuseseră că Octavia fugise... dar dacă fusese luată? Vedeau același teribil semn de întrebare pe sprânceana încruntată a lui Bellamy. Îngenunche lângă el.

— Nu poate fi departe, zise Clarke. O s-o găsim.

— Mulțumesc, aprobă Bellamy și se ridică, apoi își continuă drumul. Sunt... sunt bucuros că ești aici cu mine.

Înaintară cu greu și li se păru că trecuseră ore. Soarele răsărise și apoi coborâse de pe cer. Cercul lor se lărgi, iar Clarke își dădu seama că se apropiau de liziera pădurii. La marginea copacilor văzu luminișul și se opri. Erau mai mulți copaci, dar arătau altfel decât cei din pădure. Aveau trunchiuri masive, noduroase și ramuri groase, acoperite cu frunze verzi. Crengile erau pline cu fructe rotunde, roșii. Mere.

Clarke se apropie de meri, urmată de Bellamy.

— Ciudat, zise ea încet. Pomii sunt la distanțe regulate unii de alții. Arată aproape ca o livadă. Se duse către cel mai apropiat pom. Dar chiar ar fi putut supraviețui în toți anii ăștia?

Deși pomul era deasupra ei, cea mai de jos creangă era foarte aproape de pământ. Ridicată pe vârfuri, îi era ușor să se întindă și să ia un măr. Se răsuci și i-l dădu lui Bellamy, înainte să se întindă după altul. Își apropie mărul de față. Pe navă, creșteau fructe pe câmpiile solare, dar acelea nu semănau deloc cu cele de pe Pământ. Coaja nu era doar roșie; avea urme de roz și de alb și avea un parfum cum nu mai simțise vreodată. Luă o mușcătură și savură zeama, care i se scurse pe bărbie. Cum era posibil ca un fruct să fie și dulce, și acru, în același timp? Pentru o clipă, Clarke își permise să uite tot ce se întâmplase pe Pământ și se lăsă copleșită de senzația aceea unică.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? întrebă Bellamy, iar ea își întoarse privirea.

Cât ea fusese ocupată cu mâncatul, el folosisese ramurile căzute pentru a măsura distanța dintre copaci.

— Sinceră să fiu, nu mă gândeam decât la cât e de gustos, zise Clarke, simțind o urmă de zâmbet pe buzele ei.

Dar Bellamy nu râdea și nu o tachina. El continua să se uite la spațiile regulate dintre copaci.

— Pomii ăștia nu au supraviețuit Cataclismului și nu au crescut așa, pur și simplu, zise el încet, cu voce plină de uimire și groază.

Înainte să termine, Clarke știu ce voia să spună. Pieptul i se strânse de teamă.

— Cineva i-a plantat.

36. WELLS

— E mai bine?

Wells se întoarse și îl văzu pe Asher, băiatul de pe Arcadia, arătând spre lemnul pe care îl cioplea. Iarba era plină de așchii și de bucăți de lemn aruncate după prima încercare nereușită. Dar acum arăta promițător.

— Categorie.

Wells aprobă, se ghemui lângă următorul buștean și își trecu degetele peste creștăturile făcute de Asher.

— Doar mă asigur că sunt făcute aproximativ la aceeași adâncime, altfel nu se vor prinde unul de altul.

Când Wells se ridică, îl văzu pe Graham, care ducea niște resturi de cort spre grămada tot mai mare de obiecte salvate, aflată în mijlocul luminișului. Se ridică și se pregăti să fie luat peste picior, dar Graham continuă să privească în față și trecu mai departe, fără o vorbă. Focul le distrusese corturile, dar mare parte din unelte scăpaseră. La fel și medicamentele. Fusesse ideea lui Wells să încerce să construiască niște structuri permanente din lemn. Era de o mie de ori mai greu decât scria în cărți, dar, încet-încet, se descurcau.

— Wells!

O fată de pe Walden alerga spre el.

— Cum o să atârnăm hamacurile? Eliza spune că le va atârna de bârnele din acoperiș, dar acelea nu vor fi gata decât peste câteva zile, nu? Și mă gândeam...

— Vin în câteva clipe, OK? o întrerupse Wells.

O expresie jignită se așternu pe fața rotundă.

— Sunt sigur că tu și Eliza faceți o treabă bună, adăugă el și îi zâmbi slab. Vin imediat.

Ea aprobă și fugi, învârtindu-se în jurul unei grămezi de tije de cort topite, care încă păreau prea fierbinți pentru a fi atinse. Wells privi peste umăr, apoi se îndreptă spre linia copacilor. Avea nevoie de un moment doar pentru sine. Să se gândească. Se mișca încet, iar apăsarea din piept părea să-i coboare în picioare, astfel încât fiecare pas i se părea dificil și dureros. La marginea pădurii se opri și trase în piept aerul mai răcoros, apoi închise ochii. Acolo o sărutase pe Clarke pentru prima dată pe Pământ – și, pare-se, pentru ultima dată în viață. Crezuse că deja experimentase cel mai rău fel de durere posibil – să știe că ea îl ura, că nu suporta să îl vadă. Dar se înșelase. Să o privească plecând cu Bellamy aproape că îl omorâse. Nici măcar nu se uitase spre el când venise să adune ce mai rămăsese din echipamentul ei. Doar salutase tăcut restul grupului înainte să îl urmeze pe Bellamy în pădure.

Dacă ar fi știut măcar ce făcuse el ca să poată fi cu ea pe Pământ. Riscase totul. Pentru nimic.

Niciunul dintre gardieni nu îi aruncă lui Wells mai mult de o privire superficială, în timp ce el își ridică ochii spre scanerul de retină, apoi dădu buzna pe uși. Intrarea în sectorul C14 era strict restricționată, dar uniforma lui de ofițer, mersul hotărât și fața

bine cunoscută îi permiteau accesul aproape în orice zonă din Colonie. Niciodată nu profitase de statutul său până atunci. După ce auzise discuția tatălui său cu vicecancelarul, ceva în interiorul lui se rupsesse. Planul lui era nechibzuit și prostesc și incredibil de egoist, dar nu-i păsa. Trebuia să se asigure că ea va fi trimisă pe Pământ și nu spre camera de execuție.

Alergă pe scările înguste, luminate doar de becurile de urgență. Nimeni nu avea motiv să treacă pe la camera pneumatică, în afară de cei care făceau verificarea de rutină, iar Wells umblase deja prin dosarele de întreținere, să verifice programul. Nu va fi decât el acolo.

Camera pneumatică din C14 era cea originală, de pe navă. Și, în ciuda eforturilor inginerilor de a o păstra în cea mai bună stare, după trei sute de ani de înfruntat temperaturi extreme și raze ultraviolete din spațiu, începuse să se deterioreze. Pe margine avea mici crăpături și petice lucioase, unde fusese lipit material mai nou.

Wells scoase patentul, pe care îl ascunsese în cureaua pantalonilor. *O să fie bine*, își spuse, deși mâinile îi tremurau. Cu toții vor fi evacuați în curând, oricum. El doar grăbea procesul. Totuși, undeva în mintea lui, știa că nu erau suficiente nave pentru toți. Și habar n-avea ce se va întâmpla când va veni vremea să le folosească.

Dar aceea era grija tatălui său, nu a lui.

Începu să desfacă marginea fragilă a camerei pneumatice și gemu când auzi primul fâsâit slab. Apoi se întoarse și alergă înapoi pe scări, încercând să ignore groaza pe care o simțea în stomac. Abia suporta să se gândească la ce făcuse, dar, în timp ce gonea pe scări, își spuse că făcuse doar ce trebuia să facă.

Wells se ridică încet în picioare. Se întuneca și încă mai era mult de lucru la noile barăci. Trebuiau să termine măcar câteva înainte de următoarea furtună. În timp ce se apropia de tabără, se întrebă dacă Clarke își luase suficiente păături cu ea, dacă nu avea să-i fie frig, atunci când temperatura va scădea. Asher se ivi lângă el și se lansă într-un nou val de întrebări. Ținea unul dintre buștenii crestați și părea să vrea părerea lui în legătură cu dimensiunile tăieturii. Wells era prea absorbit de propriile gânduri ca să audă ce îl întreba. În timp ce mergeau unul lângă altul spre corturi, vedea că gura băiatului se mișca, dar vorbele nu ajungeau la urechile lui.

— Ascultă... începu Wells, gata să îi spună lui Asher că totul poate să aștepte până dimineață.

Dar tocmai atunci ceva trecu foarte repede prin fața lui. Se auzi o izbitură puternică, iar Asher zbură în spate. Sângele îi țâșni pe gură și se prăbuși. Wells se lăsă în genunchi.

— *Asher*, țipă el, în timp ce ochii lui se chinuiau să înțeleagă imaginea pe care o aveau în față.

Din gât îi ieșea o săgeată.

Primul lui gând zbură spre Bellamy. Era singurul care putea ținti atât de bine.

Wells se răsuci cu un strigăt, dar în spatele lui nu era Bellamy. Un șir de siluete întunecate stăteau la baza dealului, cu soarele care apunea în spatele lor. Se uita șocat și îngrozit. Brusc, înțelese cine dăduse foc taberei – și cine o răpise pe Octavia. Nu fusese

cineva de pe Colonie.

Cei o sută poate că fuseseră primii care puseseră piciorul pe Pământ după trei secole, dar nu erau singuri.

Unii oameni nu plecaseră niciodată.

MULȚUMIRI

Îi datorez imensă recunoștință lui Joelle Hobeika, care nu doar că a avut ideea pentru *Cei 100*, ci ale cărei imaginație, pricepere editorială și tenacitate au fost esențiale pentru a-i da viață. La fel, lui Katie McGee, Elizabeth Bewley și Farrin Jacobs, ale căror întrebări incisive și sugestii inteligente au ajutat la conturarea cărții, la fiecare nivel. De asemenea, le sunt recunoscătoare oamenilor intimidant de inteligenți de la Alloy, și în special lui Sara Shandler, Josh Bank și Lanie Davis, dar și echipelor devotate de la Little, Brown and Hodder & Stoughton.

Vă mulțumesc, remarcabilii mei prieteni de pe ambele părți ale East River, Gowanus Canal, Mississippi și Atlantic, pentru sprijin și încurajări. Un „strigăt” special confidentilor mei și coconspiratorilor de la ambele capete ale 557 Broadway, echipei de la Crossroads, care m-a ajutat să intru în lumea science fiction, și lui Rachel Griffiths, care mi-a întrecut așteptările în ajutorul pe care mi l-a dat în devenirea ca scriitor și editor.

Cel mai mult, îi sunt recunoscătoare familiei mele – tatălui meu, Sam Henry Kass, al cărui scris debordează de un spirit de neegalat și de dragoste unică; mamei mele, Marcia Bloom, a cărei artă e încununată de înțelepciunea unui filosof și de sufletul unui estetik; genialului meu frate, Petey Kass, care mă face să râd până nu mai pot să respir; uimitorilor mei bunici, Nance, Peter, Nicky și David; și clanurilor Kass/Bloom/Greenfield, care fac atât de multe locuri să îmi pară ca acasă.

THE

100

N
NEMIRA

KASS MORGAN